

043

שבעי אור

פרשת

ויחי

תשפ"ד

קדתי יעקב

פירש רש"י
יעקב אבינו לא מת

השיעור
ביארציי"ט
מוהרנ"ת
זיע"א

שתהיו
חזקים
בממון
ברצון
ובטרח

זכבן, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

מקיימים את צוואת
ר' נתן זיע"א

ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של
מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך
רבינו הקדוש והנורא
בעולם
בהדפסת

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1

חלק ג'

שיעורים שנאמרו מחודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3

חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3

חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

למרטם נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.

שיעורים

שעור שנמסר בהלולת גאון עזנו מוהר"ת ליל עשרה בטבת תשפ"ד

• על-פי לקוטי מוהר"ן חלק ב' תורה ח' •

ההקלטה באדיבות "בי היי בי" המפיק המוזיקלי שארגן את
ההפקה המיוחדת. להזמנות 050-738-2689

"לְקַדְקַד נְזִיר אַחִיו" — שֶׁהַצְדִּיק
הוא הַקְדָּקֵד, הוא ה"נְזִיר אַחִיו"
— הַמְבַחֵר בְּאַחִיו, אַחֲרֵי שֶׁהִיָּה [יוסף]
22 שָׁנָה בְּכֹלָא, בְּבֵית סֵהָר, וּמֵלֶךְ זֶה גַם
כֹּלָא, מֵלֶךְ זֶה כֹּלָא יוֹתֵר גְּרוּעַ, בְּכֹלָא
אָדָם עוֹד לְבַד, יְכוּל לְהִתְבּוֹדֵד, בְּתוֹר
מֵלֶךְ הוּא לֹא יְכוּל לַעֲשׂוֹת כְּלוּם, הוּא
שָׁבוּי, עוֹד יוֹתֵר גְּרוּעַ מִכֹּלָא, 22 שָׁנָה
בְּלִי אָבָא וּבְלִי אִמָּא. וְאָז הוּא זָכָה
לְהִיּוֹת "נְזִיר אַחִיו", הוּא רַק רָאָה אֶת
ה' מוֹל הַפְּנִים. גְּבַר קַפּוּז, הוּא רַק רָאָה
אֶת ה' יִתְבַּרֵךְ מוֹל הָעֵינַיִם, 22 שָׁנָה
הוּא רַק רוֹקֵד, הוּא לֹא מִפְסִיק לְרַקֵּד
שְׁנֵיָה, כִּי הָעֵקֶר זֶה הַרְקוּדִים וְהַשִּׁירִים,
זֶה "שִׁיר חֲדָשׁ".

כִּי עֲכָשְׁיוֹ אֲנַחְנוּ בַעֲשָׂרָה בְּטַבַּת
תשפ"ד, כְּתוּב ב"אֹר
לְמֵאִיר" — הַנֶּכֶד שֶׁל ה"בְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר"

יְהִי רְצוֹן... הֲרִינִי מִקְשָׁר אֶת עֲצָמֵי
בְּלַמּוּדֵי, לְכֹל הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים
שֶׁבְדוֹרְנוּ וּלְכֹל הַצְדִּיקִים הָאֲמִתִּיִּים
שׁוֹכְנֵי עִפְרָה, קְדוּשִׁים אֲשֶׁר בְּאַרְץ הַמָּהָה,
וּבִפְרֹט לְהַצְדִּיקִים — רַבְּנוּ וְרַבֵּי נִתָּן
— הָאֲמִתִּיִּים וְהַקְדוּשִׁים, צְדִיקִים יְסוּד
עוֹלָם, נַחַל נִבְעֵי מְקוֹר חֲכָמָה שֶׁמְחַה
וְאֶמוּנָה, רַבֵּינוּ נַחְמָן בֶּן שֶׁמְחָה בֶּן פִּיגָא,
וְרַבְּנוּ רַבֵּי נִתָּן, זְכוּתָם יִגָּן עָלֵינוּ וְעַל
כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן. הֲרִינִי לּוֹמֵד...

עֲשָׂרָה בְּטַבַּת, הַעֲשִׂירֵי לַעֲשִׂירֵי, בַּחֲדָשׁ
הַעֲשִׂירֵי בַיּוֹם הַעֲשִׂירֵי, אִז שׁוֹמְעִים
אֶת כָּל עֲשָׂרַת הַדְּבָרוֹת מִחֲדָשׁ, מִקְבָּלִים
רוּחַ נְבוּאָה, "לְקַדְקַד נְזִיר אַחִיו" (בְּרֵאשִׁית
מט, כו), הַשָּׁנָה [עֲשָׂרָה בְּטַבַּת] זֶה יוֹצֵא
בְּפִרְשַׁת וַיִּגַּשׁ, שָׁנָה הַבְּאָה יֵצֵא פִרְשַׁת
וַיַּחֲזִיק.

לא היה כלום. אם שני אדמור"ם היו נוסעים לאומן — לא היה שום דבר.

אפלו הנשיא טראמפ אמר: דבר ראשון הוא יהיה נשיא הוא יסע לאומן. כלומר שעל ידי הצדיק מתגירים ראשי ממשלות, מתגירים אנשים הכי הכי בכירים. נעשים גרים בכל העולם, הנשיא של ארגנטינה הודיע שהוא רוצה להתגיר, [הוא אמר:] עכשיו אני נשיא, אני צריך לעבד 24 שעות, גם בשבת, אני רק אגמר את הנשיאות אני דבר ראשון הולך להיות יהודי. דבר ראשון זה להיות יהודי, כל אחד צריך לדעת להיות יהודי, הנה

שעכשיו זה היארצייט של ה"בני יששכר", זה יהיה בשבת הבאה, אז ה"בני יששכר" הנכד שלו הודיע שתשפ"ד כבר שנת הגאלה, כבר תהיה הגאלה הסופית — "כח מעשיו הגיד לעמו" (תהלים קיא, ו), (פעמים) ("כ"ח פעמים) כ"ח זה תשפ"ד $[28 \times 28 = 784]$, "כ"ח זה פעמים דוד $[2 \times 14 = 28]$.

עכשיו מתגלה משיח בן דוד זה רבנו, ומשיח בן יוסף זה רבי נתן, רבי נתן היה משיח בן יוסף ורבנו היה משיח בן דוד, אלה שני המשיחים שחכו להם מבריאת העולם. אם העולם היה מאמין בשני המשיחים האלה לא היה שואה,

מראי מקומות והערות

ממש, שאהו בחינת גרים פנ"ל: (ה) וזה בחינת רעמים. כי על ידי גרים שנעשין על ידי מטה עז ה"ל, על ידי שהסטרא אחרא מכרחת להחזיר כל הקדשה שבלעה, עם עצמות חיותה פנ"ל, על ידי זה נתברר ונתגדל כבודו יתברך... שאהו בחינת רעמים, בחינת: "אל הכבוד הרעים". כי הרעש והפרסום שנתפרסם כבודו יתברך על ידי הגרים, זה בחינת רעמים, שהם קול רעש גדול. כי אמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות טז): 'מאי רעמים ענין דשפכי מיא לתדד'. 'ענין דשפכי מיא', זה בחינת הסטרא אחרא, שהיא בחינת (איהרות: "סבת בענין לך מעבר תפלה". הינו הקלפות המעקבים את התפלה כשחוזרים ושופכים מימי הדעת שבלעו, זה בחינת: 'ענין דשפכי מיא' ואז נתגלה כבודו יתברך, בחינת: 'זכבוד ה' נראה בענין' (שמות ט"ו), וזהו בחינת רעמים פנ"ל. וצל פן צרוף גרים הוא ראשי תבות: "רעם גבורתו מי יתבונן" (איוב כ"ו), כי גרים הם בחינת רעמים פנ"ל:

1 ליקוטי מוהר"ן תנינא תורה ח (א) ...כי קשה הבעל פח מתפלל תפלה בבחינת דין, ואזי הסטרא אחרא רוצה לבלע אותה, פי היא בולעת תמיד התפלות שהם בבחינת דין פנ"ל. ואזי קשה היא רוצה לבלע זאת התפלה של הבעל פח שהיא בבחינת דין, אזי זאת התפלה היא עומדת בבית הבלעה שלו, בבחינת (שם מ"א): "בצנארו יליו עז"; הינו התפלה של הבעל פח הנ"ל, שהיא בחינת מטה עז, היא עומדת לו בצנארו, בבית הבלעה שלו, ואזי הוא מקרח לתן הקאות, הינו שהסטרא אחרא מקרח להקיא ולהוציא כל הקדשות של הדעת והתקנות והתפלות שבלע, בבחינת (שם ט): "חיל בלע ויקאנו". ולא די שהוא מקיא ומוציא כל הקדשה שבלע, אף גם הוא מקרח להקיא ולהוציא עצמות החיות שלו ממש, בבחינת: 'מבטנו יורי שנו אל'; הינו שמוציא ומקיא עצמות חיותו ממש: וזהו בחינת גרים שמתגדלו, שהם היו תחלה מעצמות הסטרא אחרא ממש, ועכשיו חוזרין אל הקדשה. פי הסטרא אחרא מקרח להקיא ולהוציא עצם חיותו

אָחיו, זֶה הָאֹר גְּדוֹל. שְׁנֵה הַבָּאָה
 זֶה יֵצֵא וַיְחִי, הַשְּׁנָה זֶה וַיִּגַּשׁ, וַיִּגַּשׁ זֶה
 יוֹתֵר גְּדוֹל מִוַיְחִי, כִּי וַיִּגַּשׁ זֶה "אֲנִי
 יוֹסֵף" (בְּרֵאשִׁית מ"ה, ג), הַצְּדִיק צוֹעֵק "אֲנִי
 יוֹסֵף". אָדָם לֹא מִבֵּין לָמָּה הוּא חוֹלֵה,
 כִּי הוּא עוֹד לֹא מֵאֲמִין בַּצְּדִיק. לָמָּה
 הוּא חוֹלֵה? הוּא לֹא מֵאֲמִין בַּצְּדִיק,
 אִם הוּא יֵאֲמִין בַּצְּדִיק הוּא לֹא יִהְיֶה
 חוֹלֵה. בְּרִנֵּעַ שְׂאָדָם מֵאֲמִין בַּצְּדִיק אִז
 הוּא מְקַבֵּל רוּחַ נְבוּאָה, "שִׁירוֹ לֵה" שִׁיר
 חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עֲשֵׂה" (תְּהִלִּים צ"ח, א).
 הַיּוֹם אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים בְּכֹל הַתְּפִלָּה:
 "הַמַּאִיר לְאָרֶץ וְלְדָרִים עֲלֵיהָ"

רוֹאִים שְׂכָל הַגּוֹיִם רוֹצִים כְּבָר לִהְיוֹת
 יְהוּדִים, כָּל הַגּוֹיִם, בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל.
 הוּא לוֹמֵד כָּל יוֹם אַרְבַּע שָׁעוֹת יְהוּדוֹת,
 הֲלוֹאִי שְׂאֲנַחְנוּ נִלְמַד כָּל יוֹם אַרְבַּע
 שָׁעוֹת יְהוּדוֹת, אִם אָדָם יִלְמַד כָּל יוֹם
 אַרְבַּע שָׁעוֹת יְהוּדוֹת הוּא יִהְיֶה הַצְּדִיק
 הַכִּי גְדוֹל.

אִז נִהְיֶה רְעֵמִים בְּעוֹלָם! רוֹאִים
 שְׂהַגְרִים מִתְגַּיְרִים עַל יְדֵי הַצְּדִיק,
 זֶה רַק עַל יְדֵי הַצְּדִיק. זֶה הַרְבֵּה אֲמַר
 בְּתַקְסוֹז, שְׂעַל יְדֵי הַצְּדִיק מִתְגַּיְרִים,
 כָּל הָעוֹלָם רוֹצֵה לְהַתְגַּיֵר, כִּי הַצְּדִיק
 מְגַלֵּה כְּזֶה אֹר גְּדוֹל — לְקַדְקֹד נִזִּיר

מֵרֵאשִׁית מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

לו לאברהם אבינו שכל הרואה אותה אם היה חולה מתרפא
 שנאמר ו'ה' בוך את אברהם בכל, וכשמת נטלה הקב"ה וקבעה
 בגלגל חמה שנאמר וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא
 [כנפיה].

2 [מורינו הרב בשבת פרשת ויגש תשפ"ד ביאר עניין זה יותר,
 שהרי כתוב שמש צדקה ומרפא בכנפיה, ועל ידי שבוראים
 השמש על ידי התפילה כפי שהזכיר, ממשכיכם הרפואות
 הנמשכות מהשמש, ועניין זה שהרפואות נמצאות בשמש
 מבואר במדרש: ילקוט שמעוני מלאכי פרק ג אבן טובה היתה

ימינו ולא הירח של ימינו, השמש של ימינו זה רק גז — גז הליום, יהיה משהו חדש לגמרי, יהיה משהו חדש לגמרי. "שירו לה' שיר חדש כי נפלאות עשה".

ואז יתגלה עולם חדש לגמרי, אנחנו עכשיו בתשפ"ד, זה לקראת

בריאת עולם חדש לגמרי, על ידי שבאים לצדיק ביארצייט כזה — עשירי לעשירי, שזה היום הכי גדול בשנה שהיה צריך לרדת בית מקדש של אש, ואז נבוכדנצר סמך (יחזקאל כד, ב), כי "לא האמינו מלכי ארץ כל ישבי תבל כי יבא צר ואויב בשערי ירושלים" (איכה ד, יב), אי אפשר היה להתקרב, וסנחריב עבר את הירדן — לא נשאר מים, מאתים ששים אלה רבוא. אלה רבוא זה עשר מליון, ומאתים ששים [אלה רבוא] זה שני מליארד שש מאות מליון, פחות אחד. אז שני מליארד אנשים עוברים את הירדן — לא נשאר מים. לא היה מאיפה לשתות מים, הלכו להביא מים. לחפש מים, לא היה מים, לא היה מים. וברגע שהוא הגיע לשערי ירושלים יצא מלאך ה' והפה במחנה אשור מאה חמשה ושמונים אלה (מלכים ב' יט, לה; ישעיה לז, לו).

שואלת הגמרא את הסתירה: פעם אתה אומר "מאתים ששים אלה רבוא" — שני מליארד שש מאות

ברחמים", "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית", "יוצר אור ובורא חשך עשה שלום ובורא את הכל", אנחנו מברכים על השמש של ימינו, כל התפלה אנחנו בוראים אותה מחדש, מי שלא מתפלל שחרית — הוא לא ברא את השמש, אז הוא הולך בחשכה, הוא לא רואה כלום, הוא מקבל את כל המחלות.²

כל השחרית זה דוקא בנין החמה, אומר הרמב"ם: דוקא בנין החמה! אחרי הנץ זה כבר לא תפלה, זה סתם אמרת פסוקים, אמרת תהלים, אמרת לקוטי תפלות, אבל שנוי העולם — בריאת העולם מחדש — שאנחנו בוראים את העולם מחדש בכל יום, אדם צריך לדעת; אם הוא לא קם ותיקין הוא לא ברא את העולם. אז משהו אחר ברא את העולם. אז הוא הולך בחשכה, אין לו שמש, אין לו ירח, אין לו כלום, אין לו כוכבים.

"ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע כרצונו", מתפללים מעריב עם הצדיק אז מסדרים את הכוכבים מחדש, "ומסדר את הכוכבים במשמרותיהם ברקיע כרצונו". כל זה רבנו אומר בתורה "תקעו — תוכחה", שלעתיד לבא יהיה שמש חדשה וירח חדש לבנה חדשה, זה לא השמש של

(מט, כו) וגם בנזאת הבכרה (דברים לג, טז), משה אומר את זה פעמים, כותב את זה בתורה. כי עד משה לא ידעו בכלל מה הספור, [שיעקב רצה באמת בתחילה רק את רחל], כי מה אומרת לאה: "המעט קחתך את אישי" (בראשית ל, טו), חצפנית שפמוך, לא די מה שגזלת לי את הבעל, את גם גזלת לי את הדודאים, לוקחת לי את הדודאים... כל אחד צריך להביא דודאים, כלם צריכים לראות שממך יהיה פה דודאים, מיד לדאג שיהיה פה דודאים, בזכות הדודאים יש לנו את חנכה, "הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים" (שיר השירים ז, יד), "מגדים" זה שמן זית זך, אדם צריך לראות שיהיה פה דודאים, זה דבר ראשון לפני הכל, שכל אחד יביא פה דודאים, הדודאים זה צורה של בן אדם עם ידים ורגלים, אין לנו את הפרי הזה היום, אבל מי שיכול להביא את הדודאים, אז על המקום אז הוא... אז על ידי הדודאים אז ירד יששכר לעולם, יששכר, "יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתיים" (בראשית מט, יד) — אדם צריך ללמד תורה כמו חמור, פשוט ללמד תורה כמו חמור.

אדם צריך לדעת; רבנו — זה ללמד תורה, אין דבר אחר! תורה א' זה: על ידי התורה מתקבלים

מליון, פעם אחת אתה אומר "מאה ושמונים וחמשה אלף"? אומרת הגמרא: לא, זה ראשי גיסות, כל אחד היה ממנה על מאה אלף איש, אז יחד זה שני מליארד שש מאות מליון, ויותר מזה. אז שני מליארד שש מאות מליון אנשים הגיעו מכל קצוות העולם, כל הענין [שלהם] היה להחריב את ישראל.

כמו עכשיו באו"ם; 153 מדינות הצביעו נגד ישראל, רק 10 בעד, 23 נמנעו, כל העולם כעת הוא נגד ישראל, כלם רוצים להחריב את ישראל, כלם רוצים להשמיד את עם ישראל, אומרים שהיטלר צדק והחמאס צדק, החמאס צריך להשמיד את כלנו.

כמוכן שמכל הדברים האלה זה נהיה הפך על הפך, ברגע שמאמינים בצדיק אז הכל נהיה הפך על הפך. אז ראשי תבות "נביא" זה "בשבעים נפש ירדו אבתוך", הרבה אומר: אתה רוצה רפואה למחלות? תאמין בצדיק האמת! אחרי שאתה מאמין בצדיק האמת — אתה תקבל רוח נבואה, אתה תוכל לראות מסוף העולם ועד סופו, כמו רבי נתן — ראה מסוף העולם ועד סופו.

"לקדקד נזיר אחיו" זה הולך על רבי נתן, פעמים, גם בבראשית

רבנו: ה' הולך לברא עולם חדש לגמרי לגמרי, זה לא העולם שהיה עד היום, זה לא אותה השמש ולא אותה לבנה. לכן זה התורה האחרונה של רבנו — תורה ח', שהרבה מגלה פה את כל הסודות מה הולך להיות... "ונבאו בניכם ובנותיכם" (יואל ג, א) — כלם יהיו נביאים, בנים ובנות, יש מאות אלף נביאות ויש מאות אלף נביאים. כתוב "נפת תטפנה שפתותיך כלה" (שיר השירים ד, יא) — כל הבנות יהיו נביאות, בזמן הבית כלם היו נביאות, דבורה הנביאה, יעל היתה נביאה, כלם היו נביאות.

היא [יעל] ידעה בדיוק איפה נמצאת הנשמה של רבי עקיבא, יעל היתה נביאה, היא ידעה שהנשמה של רבי עקיבא נמצאת ברקה [של סיסרא], אז צריכים להוציא את הנשמה של רבי עקיבא, ולכן היא חפשה יתד, ויתד — אי אפשר לדקר עם יתד, זה שגעון, זה פשוט שגעון, אני אומר לכם, אני רוצה להגיד לכם את האמת — זה שגעון, [היא היתה צריכה] לקחת סכין, אולר, סכין יפני. יתד זה עבה, כל אחד יודע מה זה יתד, זה בשביל האהלים. איך אפשר לדקר רקה עם יתד? אי אפשר בכלל! הוא יתעורר תוך שניה ויחנק אותה. אבל לכן היא גדולה משרה

התפלות והבקשות. חושבים שבִּרְסָלָב זה לרקד על הסנדרים, לרקד ברחובות. צריכים לרקד 24 שעות, אבל צריכים בשביל זה ללמד שמונה שעות, אם אדם לא לומד שמונה שעות הוא לא יכול לרקד שניה, "שאו זמרה ותנו תף" (תהלים פא, ג), "שאו זמרה" — אם תקבלו על תורה אז תוכלו לרקד, תוכלו לשיר. מה שאדם שר בלי למוד תורה אז זה לא שירה, אז מחר הוא יפסיק, זה סתם התפרעות, זה לא שירה. נדב ואביהוא, הרבה אומר בתורה מ"א: הם מהיצר הרע, זה שירה בלי למוד תורה זה לא שירה, אדם צריך לשאת על זמרה ותנו תף", אדם צריך לשאת על תורה, ללמד שמונה שעות גמרא.

כל הכנס הזה זה שאדם ילמד שמונה שעות גמרא, גומרים ב-00:00 לומדים עד 8:00 בבקר. לומדים בלי הפסק שמונה שעות, אם מתחילים להתפלל ב-05:00 — 6:30 זה הנץ, אז אפשר להשלים הלאה, יום ששי, אחרי זה יש שבת ארכה.

והשבת זה הזמירות, העקר זה הזמירות, ששרים זמירות על הנסים שהולכים להיות עכשיו, עכשיו הולך להיות עולם חדש לגמרי, אחרי כזה יארציט של רבי נתן, אז "שירו לה" שיר חדש כי נפלאות עשה", אומר

איך ילדה בת שלש יכולה להשקות עשרה גמלים, אין דבר כזה בעולם. היא תבא הפיתה יקשרו אותה לגדר, ככה נוהגים בשטחים עד היום, שמים לה סמרטוט בפה, וידיים על הגב אל הגדר, והיא ככה בשלג, בכפור. עוד מעט יורד שלג, שבוע הבא כבר יהיה אפס מעלות. וככה באפס מעלות היא צריכה להיות קשורה לגדר, "לעת ערב" (בראשית כד, יא) אם היא תאחר חמש דקות — יקשרו אותה לגדר. ורבקה יודעת שעוד חמש דקות היא מאחרת וקושרים אותה לגדר, "לעת ערב", עכשיו זה היה "לעת ערב", כבר ערב, כבר רבע שעה.

כתוב בזהר שבשעה הזאת [ששואבים מים לעת ערב] היה אסור לגבירים לבנים להיות ברחובות, פי יש שעה

רבקה רחל ולא, כי היא אמרה: אני לוקחת יתד, לא סכין, דוקא יתד, יהיה לי נסים. היא ידעה שיהיה לה נסים, היא היתה נביאה, שעם יתד היא תוכל לתקע ברקה. "מים שאל חלב נתנה" (שפטים ה, כה) — אדם מבקש מים צריכים להביא לו חלב, "מים שאל חלב נתנה".

כמו: "הנערה אשר אמר אליה הטי נא כדך ואשתה, מעט מים" (בראשית כד, יד) — מעט מים, חצי כוס, היא תגיד "גם כן לגמלים", הגמלים שותים בשביל שלשים יום ושלשים לילה, זה ביחד שלשים, עשרה גמלים נפל אחד שותה לשלשה ימים, הדבשת של הגמל זה מיכל מים, מגדל מים, כל גמל הולך עם מגדל מים, ספינת המדבר, הולך עם מיכל מים, הוא לא צריך לשותות שלשה ימים ושלשה לילות.

האשה טפשה — גם הילד יצא טפש, הילד הולך אחרי האמא, אז צריכים אשה משפלת, הרב'ה אומר את זה בתורה ב' חלק ב': אדם צריך אשה משפלת, חריפה, שנונה, אחרת — הילד יצא טפש, הוא לא יוכל ללמד, הוא לא יבין את האל"ף ביי"ת, אז מאיפה אדם לוקח אשה משפלת? איך הוא יגיע לאשה משפלת? בזה שהיא נותנת טפת מים? כל בדואית תתן מים, כל ערביה תתן לך מים. אלא היא אמרה לו "אשאב", הוא אמר לה "השקיני" והיא אמרה "אני רק שואבת", אני... זה מספיק שהם רק ירטיבו טפה את הפה, הם שתו לפני שעה, אני רואה עכשיו, אני רואה עליהם, ישר היא הבחינה שהם שתו לפני שעה. אז הוא הבין שהיא [אשה משפלת].

פי אשה צריכה שלשה תנאים: גם צניעות, גם משפלת, וגם חסד. אז ה'ה' לה את כל השלשה תנאים, הוא אמר אני אגיד לה שתשקה אותי טפה מים, ותאמר שתה אדוני וגם גמליך אשקה. עשרה גמלים אי אפשר להשקות, אין דבר כזה, הם שותים לשלשים יום, צריכים שלשים יום להשקות עשרה גמלים. אז בפרק י"ז כתוב שזה 17 יום הליכה ברגל, ובשלש שעות בא. בפרק ששה עשר, מהלך

שהבנות הולכות לשאב מים, שום גבר אסור לו להיות ברחוב באותו רגע, ופתאם לבן שומע שמישהו מדבר עם אחותו, איזה חצפן אחד מדבר עם אחותו, הוא בא לתת לו 'על הראש', פתאם הוא רואה שזה הוא דומה לאברהם אבינו, הוא הכיר את אברהם, הוא רצה מיד לדקר אותו. אז המדרש אומר: "על הגמלים על העיני" (בראשית כד, ל) — מיד הוא עף באויר, "על העיני" — הוא עף באויר — "על העיני", והוא עף באויר, ועם הגמלים, עשרה גמלים עפים באויר, וככה הוא הגיע מחברון לחרן, חרן היום זה קרוב, זה כאן, זה next turn [= הפניה הבאה], אפשר מיד לסע לחרן אחרי השעור, בחרן מראים את הכבשן, מראים את המקום שזרקו את אברהם לאש, הכל מראים היום. אז הוא צריך להגיע לחרן, זה 17 ימי הליכה, כתוב בפרקי דרבי אליעזר פרק 17: להגיע לחרן זה 17 ימים ברגל או על החמור, גם על הגמלים זה 17 יום, הוא עשה את זה בשעה אחת. ורבקה אומרת לו: מה קרה כאן? "הנערה אשר תגיד לי אשקה" (בראשית כד, יד), לא, היא רק אומרת "אשאב" (שם, ט), מה זה "אשאב"?

פי כתוב "בית והון נחלת אבות ומה' אשה משפלת" (משלי יט, יד), אם

שְׁבַעַה עֶשֶׂר יוֹם, וּבִשְׁלֹשׁ שָׁעוֹת בָּא הַעֶבֶד לְחָרֵן. אִזּוּ הִיא אוֹמְרַת: עֲכָשְׁיוּ הֵם שָׁתוּ, מָה אַתָּה רוֹצֵה, [לִכְן אָמְרָה רַק: אֲשַׁאֵב].

וּבַחַיִּים הִיא לֹא יִצְאָה [מִפֶּתַח בֵּיתָה], הִיא הֵיטָה בַת מְלָכִים, בְּתוֹאֵל הִיָּה מֶלֶךְ, הִיא הֵיטָה בַת מְלָכִים, הִיא בַחַיִּים לֹא יִצְאָה לְשֹׂאֵב. בְּאוֹתוֹ יוֹם נִהְיוּ כָּלֵם חוֹלִים, וְהִיא בַחַיִּים לֹא רָאָתָה אִישׁ בְּכָלֵל, הִיא לֹא יָדְעָה אִיךָ אִישׁ נִרְאָה, חוּץ מֵאֵת אָבָא שְׁלָהּ הִיא לֹא רָאָתָה אִיךָ אָחָד. [לְשׁוֹן הַפְּרָקִי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר:] "יִצְאָה לְשֹׂאֵב מִיָּמִים בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְהִנְעֶרָה שְׁלֹא הֵיטָה יוֹדַעַת אִישׁ" — פֶּתַאֵם הִיא רוֹאָה מִיִּשְׁהוּ עוֹמֵד שָׁם, עֵנֵק, עַג מֶלֶךְ הַבֶּשֶׂן, הִיא הֵיטָה עֵנֵק, הִיא הֵיטָה גְבוּר, הִיא אוֹמֵר לְיִלְדָה בַת שְׁלֹשׁ "תְּבִיאִי לִי מִיָּמִים", תִּקַּח מִיָּמִים לְבָד, מָה אֲנִי הַמְּשַׁרְתֵת שְׁלֹף? אֲנִי הֵיטָה שְׁלֹף? אֲנִי הַשְּׂמֵשִׁית שְׁלֹף? מָה אַתָּה עוֹשֶׂה אוֹתִי שְׂמֵשִׁית? תִּקַּח כֹּד וּתְמַלֵּא לְךָ מִיָּמִים, יֵשׁ לְךָ עֶשְׂרֵה גְמָלִים עִם כְּדִים עִם הַכֵּל, עִם קוּלָה, עִם כָּל סוּגֵי הַמְּשַׁקְאוֹת שְׁבַעוּלָם, יֵשׁ לְךָ כְּאֵן כְּדִים בְּלֵי סוּף, אַתָּה יוֹרֵד לְמַעְיָן, אַתָּה לֵיֵד הַבְּאֵר לֵיֵד הַמַּעְיָן תֵּרֵד לְמַעְיָן וּתְמַלֵּא לְךָ כֹּד, מָה אַתָּה נִטְפֵל אֵלַי? ! מָה אַתָּה רוֹצֵה מִהַחַיִּים שְׁלִי? ! תֵּן לִי לְחַיּוֹת, תֵּן לִי לְחַיּוֹת, תֵּן לִי לְחַיּוֹת. חֲצֵפָה שְׁכֹזֶאֶת עוֹד לֹא הִיָּה מְבַרִיאַת

הָעוֹלָם, כְּזֶה חֲצֵפָה. אָבֵל זֶה הַגְּדֹלָה שֶׁל רַבְקָה, שֶׁהִיא לֹא אוֹמְרַת לוֹ 'חֲצֵפָן' הִיא לֹא אוֹמְרַת לוֹ 'פּוֹשְׁע'... אָדָם מְבַקֵּשׁ מִיָּם? מְבִיאִים לוֹ מִיָּם! אוֹלֵי כֹל פְּלִטִינּוֹת, מָה אַתָּה יוֹדֵעַ, אוֹלֵי כֹל פְּלִטִינּוֹת, אוֹלֵי יֵשׁ לוֹ רְגָלִים תּוֹתָבוֹת, מָה אַתָּה יוֹדֵעַ... שְׁתֵּי סְטִירוֹת מְגִיעַ לְכֹזֶה בֶּן אָדָם, לֹא כּוֹס מִיָּם. אָבֵל רַבְקָה — בְּרַגַע שְׂמֵבֻקָשִׁים מְמַנֶּה מִשְׁהוּ, הִיא לֹא עוֹשֶׂה שׁוֹם חֲשׁוּבוֹן, מִיָּד הִיא מְבִיאָה אֵת הַכּוֹס מִיָּם, וְגַם מְשַׁקָּה אֵת הַגְּמָלִים.

אָבֵל הִיא אֲמֶרָה "אֲשַׁאֵב", וְהוּא אֲמַר "הַשְּׁקִינִי נָא מִעַט מִיָּם", וְהִיא אֲמֶרָה "אֲשַׁאֵב" — אֲנִי רַק שׁוֹאֵבַת, אֲנִי רַק מְמַלְאָה אֵת הַשְּׁקֵת, וְהַגְּמָלִים יִרְטִיבוּ אֵת הַפֶּה טְפָה, אֵת הַלְשׁוֹן טְפָה, הֵם עֲכָשְׁיוּ שָׁתוּ לְפָנַי שְׁעָה, אֲנִי לֹא צְרִיכָה לְתֵת לָהֶם שׁוֹם דְּבָר. אִזּוּ זֶה הָאֲבוֹת, זֶה הָאֲמָהוֹת, שֶׁהַכֵּל עוֹשִׂים נִגְדַת הַשְּׁכָל.

וְאוֹתוֹ דְּבָר אֲבִרְהָם, בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי [לְמִילְתּוֹ בְּהִיוֹתוֹ כְּאָב, הַכְּנִיס אוֹרְחִים בְּמִסִּירוֹת נֶפֶשׁ], עֲכָשְׁיוּ קְרָאנוּ מָה שֶׁקָּרָה בְּשִׁכְּם, דְּבָר מְזַעְזַע נוֹרָא וְאִים, אֲנִי מִתְבַּיֵּשׁ לְסַפֵּר אֵת זֶה, אָבֵל מָה אֲנִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת שִׁילְדִים קְטָנִים, אֲנִי מִבִּין קְטָנִים — חֲמוּמֵי מַח, הֵם לֹא הִבִּינוּ כָּלֹם, בְּנֵי שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה, יְלָדִים בְּנֵי שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה הִלְכוּ וְשָׁחְטוּ עִיר שְׁלָמָה. יַעֲקֹב

יְלָדִים כְּאַלֶּה מְתוּקִים, כְּאַלֶּה חֲמוּדִים,
 מֵהַ כְּאַלֶּה קְלָלוֹת? ! הוּא אָמַר: לֹא,
 "עֲכָרְתֶּם אֹתִי". אַז אֹמֵר הֶרֶמְבִּין: כְּלָם
 רְצוּ כְּבָר לְהִתְגַּדֵּר, נִכּוֹן הֵם מְלוּ בְּשִׁבִיל
 נְשׂוּאִין, מְלוּ כְּדֵי לְהִתְחַפֵּן, אֲבָל הוּא
 אֹמֵר בְּרַגַע שֶׁהֵם כְּבָר מְלוּ הֵם כְּבָר
 הַחֲלִיטוּ לְהִיּוֹת יְהוּדִים.

כִּי הֶרְבֵּה אֹמֵר כִּי כָּל הַגּוֹיִם רוֹצִים
 לְהִיּוֹת יְהוּדִים, אֵין גּוֹי שְׁלֹא רוֹצֶה
 לְהִיּוֹת יְהוּדִי, כָּל זֶה הֶרְבֵּה אֹמֵר
 בְּתוֹרַת ח'. וְאֵז נִהְיָה רְעֵמִים בְּעוֹלָם,
 כְּלָם כְּבָר רְצוּ לְהִיּוֹת יְהוּדִים, כְּבָר
 שָׁמְרוּ שִׁבְת. "וַיִּחַן" (בְּרֵאשִׁית ל"ג, יח) —
 אֹמֵר הַחֲדוּשֵׁי הָרִי"ם: מֵהַ זֶה "וַיִּחַן"?
 הֵם צְרִיכִים לְשָׁמֵר תְּרִי"ג מִצְוֹת, ל"ט
 מְלֹאכּוֹת, לֹא רַק וַיִּחַן. טוֹב, לֹא נִצָּא

אֹמֵר "עֲכָרְתֶּם אֹתִי" (בְּרֵאשִׁית ל"ד, ל), מֵהַ
 אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשַׁחַט עֵיר שְׁלֵמָה? !

כִּי הֶרֶמְבִּין שׂוֹאֵל: לְמָה יַעֲקֹב לֹא
 עוֹשֶׂה אֶת זֶה. מִמָּה נִפְשָׁךְ,
 בְּמִקּוּם שֶׁיַּעֲקֹב יִגִּיד לָהֶם: יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁחֲרַרְתֶּם אֶת הַבַּת שְׁלִי, הַבְּאֵתֶם
 אוֹתָהּ הַבֵּיתָה, אֵיזָה זְכוּת יֵשׁ לָכֶם —
 הוּא צוֹעֵק עֲלֵיהֶם "אָרוּר אַפְּסִי כִּי עָז
 וְעִבְרְתֶם כִּי קִשְׁתָּה אֲחֻלְקֶם בְּיַעֲקֹב
 וְאֶפְיִצֶם בְּיִשְׂרָאֵל" (בְּרֵאשִׁית מ"ט, ז). אֵין
 לָהֶם נִחְלָה, מִסְכַּנִּים, לְוִי לֹא קִבַּל נִחְלָה
 בְּכָלֵל, שֶׁמְעוֹן קִבַּל בְּדָרוּם אַחֲרֵי יָם
 הַמֶּלַח, בְּמִדְבָּרִיּוֹת, אֶת דִּימוּנָה עֲדַעְדָּה
 צִקְלָג בְּתוֹךְ נִחְלַת יְהוּדָה, אֵין לוֹ נִחְלָה
 מְשֻׁלוֹ, אֵיזָה קְלָלוֹת. אֲמַרְתִּי לְיַעֲקֹב:
 מֵהַ כָּךְ כְּאַלֶּה קְלָלוֹת אֶתָּה מְקַלֵּל,

אז שם כתוב שאדם נתן צעקה על אשתו, היא ברחת לבית לחם, היא ברחת מהבית, הוא הלך אחריה "ימים — ארבעה חדשים" (שפטים יט, ב), "ימים" זה שנה? לא יודע כמה זה "ימים", אולי שבוע? ארבעה חדשים — "ימים". ואז הוא עושה רקודים, השוער כל כך שמח שהוא לקח את הבת בחרזה, איזה שמחה איזה רקודים, הוא בכלל לא נותן לו ללכת, בא נרקד עוד יום, הוא רק רוקד, מביא לו אכל ועוד אכל ועוד אכל, ורק רקודים, וכבר חמשה ימים, וביום החמשי הוא... כתוב בשפטים חמשה ימים, די הוא אומר, אני רוצה כבר ללכת הביתה יש לי עשרה ילדים קטנים בבית. בא נעשה עוד רקוד, הנה כבר יום חמישי, כבר נהיה שקיעה, כבר נהיה לילה. אז הוא אמר לו: בא נכנס לעיר יבוס. יבוס זה ירושלים, ערביים זה מתוקים, ערביים הם חמודים, מה מה בא נגור אצל הערביים, אתה תגור אצל היהודים אתה לא יודע מה שהיהודים יעשו לך, יהודים זה

מהבית, לא נטיל מחוץ לעיר, אבל צריך להיות תרי"ג מצות, אי אפשר ללכת על עצמם רק חצי תורה, או כל התורה או לא מתחילים, אתם לא יכולים להיות 'חצי יהודים', אין 'חצי יהודי', 'חצי יהודי'? אתה חייב מיתה! כל זה מביא החדושי הרי"ם, והוא מגלה לנו שהם היו בגיל 13. כי איך יודעים שהם היו בגיל 13? מאיפה יודעים שהם היו ילדים בגיל 13? ילדים קטנים בגיל 13 כבר הורגים עיר שלמה? לא שמענו על כזה דבר...

ובישיאל אומר הזהר: מה הפרוש הדבר הזה, מספרים על בני עלי — חפני ופנחס — שהם היו הכי פושעים בעולם (שמואל א' ב, כב), איך לא הרגו אותם על המקום? בשביל ילדה אחת בשביל אשה אחת באו ארבע מאות אלף שולף חרב, ונהרגו שבעים אלף בישראל. אדם צועק על אשתו אז היא בורחת מהבית — נהרגים שבעים אלף. את כל זה הגמרא אומרת בגטין [ג] |¹].

מדאי מקומות והערות

4 פסחים מט, ע"ב תניא רבי אליעזר אומר אילמלא אנו צריכין להם למשא ומתן היו הורגין אותנו ... גדולה שנאה ששונאין עמי הארץ לתלמיד חכם יותר משנאה ששונאין עובדי כוכבים את ישראל ונשותיהן יותר מהן:

3 בשוכו בנים לא לומדים גטין, אני לא יודע... כי הם נגד גטין, אני מבין. הם רוצים רק קדושין, אבל תניבים ללמוד גם גטין, אפילו שאתם נגד גטין אבל תניבים ללמוד את זה, עקשני יש לילה ארץ, אפשר לגמור את זה בלילה אחד את כל גטין. קדושין אפשר ללמוד בשני לילות, גטין לומדים בלילה אחד.

פי לא הִיָּה אֶת הַצְּדִיק, בְּרַגַּע שֵׁישׁ אֶת
הַצְּדִיק אֶז הַצְּדִיק הוֹלֵךְ אֶתְנּוּ,
הַצְּדִיק זֶה רוּחַ נְבוּאָה, הַצְּדִיק הוּא
מִתְעַבֵּר בְּכָל אֶחָד, רַבִּי נִתֵּן מִתְעַבֵּר בְּכָל
אֶחָד, עֲכָשְׁיוּ זֶה הַיּוֹם שְׁפָל אֶחָד מִקִּבֵּל
נִצּוּץ מִרְבִּי נִתֵּן, שְׁצָרִיכִים לְהִיּוֹת עַר
עַד הַבֶּקֶר, נוֹסְעִים לְחִבְרוֹן לְקַבֵּר רַחֵל,
אֶפְשָׁר לִיסַע לְמֵרוֹן וְלַחְזוֹר, מֵרוֹן זֶה
שְׁעָה וַחֲצִי [נִסְיָעָה] וּשְׁעֵתִים מִתְפַּלְלִים
וְחוֹזְרִים, עֲכָשְׁיוּ 23:50 אֶז אֶפְשָׁר עַד
4:00 כָּבֵר לַחְזוֹר, זֶה לֹא יוֹשְׁנִים בְּכֹזֶה
לִילָה, כְּזֶה לִילָה גְדוֹל, כְּזֶה לִילָה. שְׂרַבִּי
נִתֵּן חַי וְקַיִם, וְרַבִּי נִתֵּן מִתְעַבֵּר בְּכָל
אֶחָד וְאֶחָד, רַבִּי נִתֵּן זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף
מִמֶּשׁ, הוּא מִתְעַבֵּר בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד

עַם הַכִּי אַכְזָרִי, תִּרְאֶה מַה שֶּׁהֵם עֹשִׂים
בְּסוּף... הַנַּעַר אוֹמֵר לוֹ: אֲנִי לֹא יוֹשֵׁן
אַצֵּל הָעַרְבִיִּים, רַק אֲצֵל יְהוּדִים. אֵיזָה
יְהוּדִים? יְהוּדִים כְּאֵלֶּה שִׁחְתְּכוּ אֶת
הָאִשָּׁה לִ-12 חֲלָקִים... מָה... אֵיזָה מִין
יְהוּדִים... זֶה לֹא יְהוּדִים בְּכָל־ל... זֶה
יּוֹתֵר גְּרוּעַ מִגּוֹיִם!

כָּל הַחֲלוֹנִים [מִתְנַהֲגִים] יּוֹתֵר גְּרוּעִים
מִגּוֹיִם⁴, לֹא סֵתֵם כְּבָשׁוּ לָהֶם אֶת כָּל
הַקְּבוּצִים פְּתָאִם. [לִפְנֵי הַשּׁוֹאֵה] נִתְּנוּ
סְרִטִיפִיקֵט [לַעֲלוֹת לֶאֱרֶץ] רַק לְמִי שֵׁישׁ
לוֹ סִנְדָּלִים וּמְכַנְסִים קִצְרוֹת, לֹא נִשְׁאָר
זָכַר, הַכֹּל כְּבָשׁוּ לָהֶם בְּשַׁעַה אַחַת. אִם
אֵין תּוֹרָה — אֵין כְּלוּם.

עֲכָשְׁיוֹ, כָּל מִי שִׁיְהִיָּה עַר כָּל הַלִּילָה
אִז רַבִּי נִתָּן מִתְעַבֵּר בּוֹ.

אִז רַבְּנּוּ מִסְבִּיר ב'תַּקְעוּ — תּוֹכַחָה",
זֶה הַתּוֹרָה הָאֲחֻרֹנָה [שֶׁהֲרַבְּהָ אִמְרָ],
שֶׁפֶה רַבְּנּוּ אֹמֵר כָּל מֵה שִׁיְקַרָּה עַד
סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת, וְרַבְּנּוּ מִסְבִּיר אֵיךְ הוּא
מִתְעַבֵּר בְּכָל אֲחָד, אֵיךְ הוּא זוֹכָה —
זֶה רַק עַל יְדֵי תַפְלָה, שֶׁאֲדָם מִתְפַּלֵּל
מְלָה בְּמִלָּה, וְ"שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי
נִפְלְאוֹת עָשָׂה", צְרִיכִים לְהַגִּיד עֲכָשְׁיוֹ.

זֶה שִׁירַת הַפְּרוֹת, הַפְּרוֹת שְׁרוֹת. מֵה
שֶׁאַתֶּם אֹמְרִים אַחֲרֵי "לְכוּ נִרְנְנָה" זֶה
שִׁירָה שֶׁל פְּרוֹת, אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ עַל שׁוּבוֹ
בְּנִים, לְמֵה אֹמְרִים שִׁירָה שֶׁל פְּרוֹת,
תְּגִידוּ שִׁירָה שֶׁל עֲזִים, שֶׁל כְּבָשִׂים, לְמֵה
שֶׁל פְּרוֹת דְּיוֹקָא? זֶה הַפְּרוֹת חֲבֵרוֹ, זֶה
אַתֶּם לֹא יוֹדְעִים, עֲכָשְׁיוֹ אֲנִי מְגַלֶּה לָכֶם,
זֶה הַפְּרוֹת חֲבֵרוֹ, וְאַתֶּם אֹמְרִים שִׁירָה
שֶׁל פְּרוֹת, הַפְּרוֹת הוֹלְכוֹת אַחֻרָה וְהֵם
שְׁרוֹת — "וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת" (שְׁמוּאֵל א'
ו, יב), מֵה זֶה "וַיִּשְׁרְנָה"? הֵם שְׁרוֹת,
הוֹלְכוֹת מְעֵזָה, מֵאֲשַׁקְלוֹן, הוֹלְכוֹת

אַחֻרָה, הַבְּנִים נִשְׁאָרוּ בְּבֵית, הַעֲגָלִים,
וְהֵם הוֹלְכִים אַחֻרָה מְעֵזָה — שְׁמוּנִים
קִילוּמֶטֶר עַד יְרוּשָׁלַיִם, עַד בֵּית שֶׁמֶשׁ,
לְכֵן צְרִיכִים לְגוֹר בְּבֵית שֶׁמֶשׁ, לְשֵׁם
הַפְּרוֹת הַגִּיעוּ וּלְשֵׁם הַבֵּיאוּ אֶת אֲרוֹן
הַבְּרִית. וְאֲנָשִׁים הִמְשִׁיכוּ לְעַבֵּד, בְּמִקּוֹם
לְהוֹרִיד אֶת הָאֲרוֹן מִהַעֲגָלָה הֵן הִמְשִׁיכוּ
לְעַבֵּד, אִז מֵתוּ שְׁבַעִים אֶלֶף, שְׁבַעִים
אֶלֶף וְעוֹד חֲמָשִׁים, שְׁבַעִים אֶלֶף מֵתוּ
בְּשִׁנָּה אַחַת.

אִז עֲכָשְׁיוֹ הָאֲרוֹן הוּא הוֹלֵךְ אַחֻרָה,
וְהַפְּרוֹת שְׁרוֹת "שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ
כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה", צְרִיכִים לְשִׁיר שִׁיר
חֲדָשׁ, עֲכָשְׁיוֹ הֵם שְׁרוֹת, הַפְּרוֹת שְׁרוֹת,
וְזֶה מֵה שֶׁאֹמְרִים אַחֲרֵי לְכוּ נִרְנְנָה,
"שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה,
יֵשֵׁב הַכְּרוּבִים הוֹפִיעָה" — הוֹלְכִים
עִם הַכְּרוּבִים, הַכְּרוּבִים הֵם עַל אֲרוֹן
הַבְּרִית, וְהַפְּרוֹת הוֹלְכוֹת עִם הַכְּרוּבִים,
וְהוֹלְכוֹת אַחֻרָה 80 קִילוּמֶטֶר — מְעֵזָה
עַד יְרוּשָׁלַיִם בְּרַגְלָה, וְהוֹלְכוֹת וְשְׁרוֹת
הוֹלְכוֹת וְשְׁרוֹת, וְהַפְּלִשְׁתִּים הוֹלְכִים

מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת מוֹדַאי

הוֹשִׁיעָה לוֹ יִמְיֵנו וְזָרוּעַ קִדְשׁוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר אִמְרַה' מֶלֶךְ
יִרְגּוּ עִמָּם רַבִּי שְׁמוּאֵל בֶּר נַחְמָנִי אִמְרַה' מֶלֶךְ גְּאוֹת
לְבַשׁ רַבִּי יִצְחָק נִפְחָא אִמְרַה' רוּנִי רוּנִי הַשִּׁישָׁה הַתְּנוּפִי
בְּרוּב הַדֶּרֶךְ הַמַּחוּשֶׁקֶת בְּרִיקְמֵי זֶהב הַמְהוֹלָלָה בְּדַבֵּיר
אִרְמוֹן וּמְפּוֹאֵרָה בְּעֵדֵי עֲדִים רַב אִשִּׁי מִתְּנִי לַה' לֵהָא
דְּרַבִּי יִצְחָק אֵהָא וְיֵהִי בְּנִסְעוֹ הָאֲרוֹן וַיִּאֲמַר מִשֶׁה קוּמָה
ה' יִשְׂרָאֵל מֵאִי אִמְרוּ רַבִּי יִצְחָק רוּנִי רוּנִי הַשִּׁישָׁה
: [וכו']

5 עֲבוּדָה זָרָה כַּד, ע"ב וַיִּשְׁרַנָּה הַפְּרוֹת בְּדֶרֶךְ עַל דֶּרֶךְ בֵּית
שֶׁמֶשׁ וְגו' מֵאִי וַיִּשְׁרַנָּה אִמְרַה' רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי מֵאִיר
שֶׁאִמְרוּ שִׁירָה וְרַב זוֹטְרָא בֶּר טוֹבִיָּה אִמְרַה' רַב שִׁישְׁרו
פְּנִיָּהם כְּנֶגֶד אֲרוֹן וְאִמְרוּ שִׁירָה וּמֵאִי שִׁירָה אִמְרוּ אִמְרַה'
רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי מֵאִיר אִז יִשִּׁיר מִשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
וְרַבִּי יוֹחָנָן דִּידִיָּה אִמְרַה' וְאִמְרַתָּם בְּיוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַה'
קִרְאוּ בְּשִׁמּוֹ [גו'] וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לִקְוִישׁ אִמְרַה' מִזְמוֹרָא
יִתְמָא מִזְמוֹר שִׁירוֹ לַה' שִׁיר חֲדָשׁ כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה

“אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחִיָּה”
(בראשית לא, לב) — יִשְׂרָאֵל רָחַל מִתָּה! הוּא
לֹא חָשַׁב שְׂרָחֵל גְּנֻבָה.

רָחַל הִיא גְּנֻבָה אֶת הַתְּרָפִים, וּבְנֵימִין
גְּנַב אֶת הַגְּבִיעַ, וְאַחֲרֵי זֶה הוּא קִפֵּץ
לַיָּם, הוּא גַם גְּנַב, זֶה הָיָה בְּגְנֻבָה, זֶה
הַכֹּל בְּגְנֻבָה, הוּא גְּנַב מִהַלְדָּה. יִשׁ
אֲנָשִׁים שֶׁהַמּוֹלֵד שָׁלָהֶם זֶה גְּנַב — הֵם
נוֹלְדִים גְּנֻבִים, אֵינן לָךְ מֵהַ לַעֲשׂוֹת. רַבִּי
נִתָּן אֹמֵר (שִׁיחַ שְׂרָפִי קֹדֶשׁ ב, תשעז): אֲנִי
יְכוּל לְקָרֵב אֶת כָּלֶם, חוּץ מִגְּנֻבִים.
בְּנֵימִין הָיָה גְּנַב מִשְׁבַּע, גְּנַב מִלִּידָה,
הוּא גּוֹנֵב גְּבִיעַ. אֵיפֹה מִצְאוֹ אֶת הַגְּבִיעַ?
בְּאִמְתַּחַת בְּנֵימִין! אֲמָרוּ לוֹ: מִי שִׁימְצָא
אֶצְלוֹ הַגְּבִיעַ יָמוּת — “וְיָמוּת” (בראשית
מד, ט). הוּא [— יוֹסֵף] אֹמֵר: אֲנִי לֹא
כְּמוֹכֶם, אַתֶּם אַכְזָרִיִּים, אַתֶּם הִיְהוּדִים
הַכִּי אַכְזָרִיִּים, אֲנִי אוֹמֵר כָּלֶם “עֲלוּ
לְשָׁלוֹם אֶל אֲבִיכֶם” (שם, יז). רָצוּ כְּבָר
לְהִיּוֹת עֲבָדִים, פְּתָאֵם מִצְאוֹ אֶת הַגְּבִיעַ.

נִתְּנָו לוֹ מִכּוֹת רָצַח, שְׂכָרוֹ לוֹ אֶת הַגֵּב,
“וּבֵינָן כְּתַפְּיוֹ שָׂכָן” (דְּבָרִים לג,
יב) — עַל כָּל מִכָּה שֶׁהוּא קִבֵּל הוּא
קִבֵּל עוֹד קִיר בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. אִם הָיָה
מִקְבֵּל עוֹד מִכָּה אַחַת בְּשִׂמְחָה, מִיָּד
הָיָה מִקְבֵּל אֶת כָּל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. כִּכָּה,

אַחֲרֵיהֶם, עוֹקְבִים, אִם הֵם יִסְטוּ מִהַדְרָךְ
אִז זֶה מִקְרָה וְאִם לֹא אִז זֶה יָד ה' .
הַפְּלִשְׁתִּים רוֹאִים אֶת ה', רוֹאִים אֶת
ה' פְּנִים אֶל פְּנִים. כִּי עֲכָשָׁיו בִּיאָרְצֵיִט
שָׁל רַבִּי נִתָּן רוֹאִים אֶת ה' פְּנִים אֶל
פְּנִים, אִז הַפְּרוֹת הָיוּ נְבִיאוֹת, שְׂרָתָה
רוּחַ נְבוּאָה עַל הַפְּרוֹת. כְּמוֹ הָאֶתוֹן
שֶׁדְּבָרָה — שֶׁהָיָה לָהּ רוּחַ נְבוּאָה.

אִז לַעֲתִיד לְבֹא כָּל הַבְּנוֹת יִהְיוּ נְבִיאוֹת,
כָּל הַבְּנִים יִהְיוּ נְבִיאִים “וְנִבְאוּ
בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם”, כָּלֶם יִרְאוּ מִסּוֹף
הָעוֹלָם וְעַד סוֹפוֹ, שְׁלֹכָן אוֹמֵר הַבַּעַל
הַטּוֹרִים: “כְּרוּךְ מִבְּנִים אֲשֶׁר” (דְּבָרִים לג,
כד), נִגִּיד אֶת זֶה בְּזוֹאֵת הַבְּרָכָה: “כְּרוּךְ
מִבְּנִים אֲשֶׁר” — שֶׁאֲשֶׁר הָיָה בַּחֲרָם,
גַּם שְׂרָח הִיְתָה בַּחֲרָם, עֲכָשָׁיו אֲנַחְנוּ
קוֹרְאִים עַל שְׂרָח בַּת אֲשֶׁר, בְּפָרְשַׁת
וַיִּגַּשׁ, שְׂרָח בַּת אֲשֶׁר, שֶׁהִיא הִיְתָה גַם
בַּחֲרָם. כִּי מָה הִיא מִסְפֶּרֶת? !, מָה
הִיא מְגַלָּה? ! לֹא מְגַלִּים סוּדוֹת! אֵין
דְּבָר כְּזֶה לְגַלוֹת סוּדוֹת! מִי שִׁיגְלָה סוּד
— יָמוּת עַל הַמָּקוֹם! הִיא הִיְתָה צְרִיכָה
לְמוֹת עַל הַמָּקוֹם, הִיא אָמְרָה: “אֲנִי, לִי
לֹא אִכְפַּת אֲנִי מְגַלָּה אֶת הַסּוּד”. כִּי מִי
שִׁיגְלָה שֶׁמְכָרוּ אֶת יוֹסֵף — יָמוּת עַל
הַמָּקוֹם. [שִׁיעָקֵב יִקְפִיד: מָה, מְכַרְתֶּם אֶת
הַבֵּן שְׁלִי? ! יַעֲקֹב לֹא... יַעֲקֹב אָמַר:

מֵרַאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרֹת

הַגְּבִיעַ בְּאִמְתַּחַת שְׁלוֹ מַה אֲנִי יְכוֹל
לַעֲשׂוֹת, זֶה הָעֵבֶדָה, זֶה הַמְצִיאוֹת, הֲיֵה
מִיָּד כְּתַב אֲשׁוּם, וְאַחֲרֵי זֶה הוּא קוֹפֵץ
לָיִם — הוּא גּוֹנֵב אֶת הַתּוֹר. רַבֵּי מְאִיר
אוֹמֵר: הֲיֵה תוֹר; רְאוּבֵן, שְׁמַעוֹן, לְוִי,
יְהוּדָה, נִגִּיד יְהוּדָה רֵאשׁוֹן — בְּסֹדֵר,
אַחֲרֵי זֶה רְאוּבֵן שְׁמַעוֹן לְוִי, לְפִי סֹדֵר,
יִשְׁשַׁכָּר זְבוּלוֹן דָּן נְפֹתְלִי גַד וְאֲשֶׁר, הַכֹּל
לְפִי סֹדֵר, מַה פֶּתָאָם אֶתָּה קוֹפֵץ רֵאשׁוֹן?
מִי אֶתָּה? הֲדִיוֹט קוֹפֵץ בְּרֵאשׁ — אֶתָּה
הֲדִיוֹט אֶתָּה קוֹפֵץ בְּרֵאשׁ. לְמַה אֶתָּה
קוֹפֵץ בְּרֵאשׁ? תֵּן לְאַחִים לְהַכְנִס. אֲבָל
אֲנִי לֹא הֵייתִי שָׁם, אִם הֵייתִי שָׁם הֵייתִי
עוֹשֶׂה סֹדֵר, לֹא הֵייתִי שָׁם — בְּקִצּוֹר,
הֲיֵה בְּלִבּוֹל גְּדוֹל, הֲיֵה אִי סֹדֵר, הוּא
דַּחֲף אֶת כָּלָם, הוּא כְּמוֹ שְׁשׁוּבוֹ בְּנִים
דּוֹחֲפִים אֶת כָּלָם, דַּחֲף אֶת כָּלָם, קִפֵּץ
רֵאשׁוֹן.

זִרְקוּ עֲלֵיו אֲבָנִים — "שָׁם בְּנִימָן
צָעִיר רָדָם" (תְּהִלִּים סח, כח) — רַד

יְהוּדָה קָבַל חֲצִי וְהוּא חֲצִי. וְעֲלִיו
הֲיֵה אוֹתוֹ צְדִיק מְצַטְעֵר כָּל הַיּוֹם, עַל
הַרְצוּעָה שֶׁהֵיְתָה יוֹצֵאת מִיְהוּדָה וְנִכְנָסֶת
בְּחֶלְקוֹ שֶׁל בְּנִימָן וּמִגִּיעָה עַד הַמְזֻבַּח,
עַד הַיְסוּד. וְלִכֵּן מְזַרְח דְּרוֹם לֹא הֲיֵה
יְסוּד, רַק בְּפִנָּה, רַק אִמָּה בְּפִנָּה, אֲבָל
כָּל ל"ב אֲמוֹת הֲיֵה גְלוּי, זֶה הֲיֵה שִׁיף
לְיְהוּדָה. כִּי אֶת הַמִּכָּה הָאֲחֵרוֹנָה הוּא
לֹא קָבַל בְּשִׁמְחָה. לֹא קָבַלְתָּ בְּשִׁמְחָה?
אִז הוּא הַפְּסִיד אֶת הַיְסוּד [הַמְזֻבַּח], אֶת
הַיְסוּד — אֶת הָעֵקֶר, אֶת הַיְסוּד הַמְזֻבַּח
הוּא הַפְּסִיד. כִּי הָעֵקֶר לְקָבַל אֶת הַמִּכּוֹת
בְּשִׁמְחָה!

אַחֲרֵי זֶה זִרְקוּ עֲלֵיו סְלָעִים [בְּקִרְיַעַת
י"ם סו"ף]⁶, אֲבָנִים, הוּא גּוֹנֵב אֶת
הַתּוֹר. רַבֵּי מְאִיר אוֹמֵר: הוּא גּוֹנֵב אֶת
הַתּוֹר. גּוֹנֵב מְלִידָה. פְּשׁוּט גּוֹנֵב מְלִידָה,
גּוֹנֵב תְּרָפִים, אִמָּא שְׁלוֹ גּוֹנֵבֶת תְּרָפִים,
וְהוּא כְּבָר נוֹלָד עִם גְּנָבִים שֶׁל גְּנָבָה,
וְאַחֲרֵי זֶה הוּא גּוֹנֵב גְּבִיעַ, מְצָאוּ אֶת

מִדְּבַר מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי בָאוּ מֵיַם עַד נֶפֶשׁ טַבְעִיתִי בִּיּוֹן
מִצּוֹלָה וְאִין מִעֵמֶד וְגו' אֵל תְּשַׁטְּפֵנִי שְׂבוּלַת מַיִם וְאֵל
תְּבַלְעֵנִי מִצּוֹלָה וְגו' בְּאוֹתָהּ שְׁעָה הָיָה מִשָּׁה מֵאֲרִיךְ
בַּתְּפִלָּה אִמְר לּוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְדִידֵי טוֹבְעִים
בֵּים וְאוֹתָהּ מֵאֲרִיךְ בַּתְּפִלָּה לְפָנַי אִמְר לְפָנָיו רַבּוֹנוֹ שֶׁל
עוֹלָם וּמָה בִּידֵי לַעֲשׂוֹת אִמְר לּוֹ דְּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְיִסְעוּ וְאוֹתָהּ הָרַם אֶת מִטְּךָ וְנִשְׂתָּה אֶת יָדְךָ וְגו' לְפִיכֶם
זֶכֶר יְהוּדָה לַעֲשׂוֹת מִמְשַׁלָּה בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר הִיְתָה

יורד תחלה לים וזה אומר אני יורד תחלה לים קפץ
שבטו של בנימין יורד לים תחילה שנאמר שם בנימין
צעיר רודם אל תקרי רודם אלא רד ים והיו שרי יהודה
רוגמים אותם שנאמר שרי יהודה רגמתם לפיכך זכה
בנימין הצדיק ונעשה אושפיזן לגבורה שנאמר ובין
כתפיו שכן אמר לו רבי יהודה לא כך היה מעשה
אלא זה אומר אין אני יורד תחילה לים וזה אומר אין
אני יורד תחילה לים קפץ נחשון בן עמינדב יורד לים
תחילה שנאמר סבבוני בכחש אפרים ובמרמה בית
ישראל ויהודה עוד רד עם אל ועליו מפרש בקבלה

"וְשִׁרְפֹתִי אֶת הַיְכָלִי" — זֶה פָּגָם
הַכְּבוֹד, "וְשִׁרְפֹתִי אֶת הַיְכָלִי".
"וְהִגְלִיתִי אֶת בְּנֵי" — זֶה הַנְּבוּאָה,
שְׁכֹלָם הָיוּ פֶּעַם נְבִיאִים, כָּל הַבְּנוֹת הָיוּ
נְבִיאוֹת, יַעַל הִיְתָה נְבִיאָה, דְּבוּרָה הִיְתָה
נְבִיאָה, כָּל הַבְּנוֹת הָיוּ נְבִיאוֹת, שָׂרָח
בַּת אֲשֶׁר הִיְתָה נְבִיאָה.

לְכֵן אוֹמֵר בְּעַל הַטּוֹרִים: מֵאִיפֹה הַיָּא
יְדָעָה? אֵיךְ הַיָּא רוֹקֶנֶת "עוֹד
יוֹסֵף חַי וּמְלַךְ בְּמִצְרַיִם וְלוֹ שְׁנַי בָּנִים
מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם", מֵאִיפֹה הַיָּא יוֹדַעַת
אֶת זֶה?! מִי גָּלָה לָּהּ אֶת זֶה?! זֶה רַק
אֲשֶׁר! לֹא!! אוֹמֵר בְּעַל הַטּוֹרִים: הַיָּא
הִיְתָה נְבִיאָה! מְגִיל שְׁלֹשׁ הַיָּא הִיְתָה
נְבִיאָה! כָּל יְלִדָה כְּבָר (אוֹלִי: פֶּעַם?) בְּגִיל
שְׁלֹשׁ הִיְתָה נְבִיאָה, כְּבָר זָכְתָה לְנְבוּאָה.
לְכֵן "בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ אֲבֹתֶיךָ"
(דְּבָרִים י, כב) — [ר"ת: נְבִיא], שְׁכֹלָם
הָיוּ נְבִיאִים! אֲבָל אַחַר כֵּן הֵם הִתְחִילוּ
לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂי שְׂרָצִים, עֲבָדוּ עֲבוֹדָה
זָרָה.

כְּמוֹ אַחְאָב שְׂאוֹמֵר לְאֱלֹהֵי הַנְּבִיא:
תַּסְבִּיר לִי, אַתָּה יָכוֹל לְהַסְבִּיר לִי?
יֵשׁ לִי קִשְׁיוֹת עֲלֶיךָ, אֲנִי מִבִּין, אֲנִשִּׁים
יֵשׁ לָהֶם קִשְׁיוֹת, מָה אֶפְשֵׁר לַעֲשׂוֹת,
הוּא אוֹמֵר: יֵשׁ לִי קִשְׁיָא אֲדִירָה, מָה
אַתָּה אוֹמֵר בְּקִרְיַאת שְׁמַע? מָה אַתָּה
אוֹמֵר? אַתָּה אוֹמֵר "הִשְׁמָרוּ לְכֶם פֶּן

יֵם, "שְׂרֵי יְהוּדָה רַגְמָתָם שְׂרֵי זְבוּלֹן
שְׂרֵי נִפְתָּלִי" — כָּלֶם זָרְקוּ עֲלֵינוּ אֲבָנִים,
אָמְרוּ: תִּצָּא תִצָּא, זֶה אַתָּה פְּלִשְׁתָּ, תֵּן
לְיְהוּדָה לְהַכְנִס רֵאשׁוֹן, "בְּצִאֵת יִשְׂרָאֵל
מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעוֹז, הִיְתָה
יְהוּדָה לְקֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלוֹתָיו"
(תְּהִלִּים קִיד, א — ב), "יְהוּדָה לְקֹדֶשׁוֹ",
יְהוּדָה צָרִיךְ לְהִיֹּת רֵאשׁוֹן!

אֲזִי אוֹמֵר רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ, שְׁעַכְשֵׁיו זֶה
הַיָּא רִצְיִיט שֶׁל רַבֵּי נֵתָן שֶׁהוּא
הִיְהִי מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, הוּא הִיְהִי יָכוֹל
לְהִבְיָא אֶת הַגְּאֻלָּה, הוּא הִיְהִי יָכוֹל.
הַרְבֵּה אָמַר: לַעֲלוֹת מִיַּד לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל,
הַפּוֹד מְכֹלֶם שְׂאֲמָרוּ שְׂאֲסוֹר לַעֲלוֹת. אֲזִי
הַרְבֵּה אוֹמֵר: כִּי פֹה מְקוֹם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
— מְקוֹם הַנְּבוּאָה. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ גָרִים בְּאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, כָּל אֶחָד יָכוֹל לְהִיֹּת נְבִיא, כָּל
אֶחָד יָכוֹל לְקַבֵּל נְבוּאָה.

"נִבְּת קוֹל יוֹצֵאת] וְאוֹמֶרֶת: [אוֹי לָהֶם
לְבָנִים שְׂבַעֲוֹנוֹתֵיהֶם] שְׂרַפְתִּי הַיְכָלִי,
הַחֲרַבְתִּי אֶת בֵּיתִי" — זֶה כְּשֶׁלֹּא זוֹכִים
לְהַתְּפִלֵּל בְּכוֹנֵה, לְקוֹם וְתִיקֵן. אָדָם
צָרִיךְ לְדַעַת; אֶפְלוּ הוּא לֹא יֵשֶׁן כְּלוּם
— הוּא מִתְּפַלֵּל וְתִיקֵן! יֵשֶׁן שְׁעָה
— מִתְּפַלֵּל וְתִיקֵן! זֶה לֹא מְשֻׁנָּה!
הַרְמַב"ם אוֹמֵר: רַק תְּפַלֵּת וְתִיקֵן
מִתְּקַבֵּל! זֶה עוֹשֶׂה שְׁנוּי הַטְּבַע,
תְּפַלּוֹת אַחֲרוֹת זֶה לֹא שְׁנוּי הַטְּבַע.

יִפְתָּה לְבַבְכֶם וְסִרְתֶּם וְעַבַדְתֶּם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם, וַחֲרָה אַף ה'
בְּכֶם וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר"
(דְּבָרִים י"א, טז – יז), אִז כְּתוּב "וְעָצַר אֶת
הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר וְהִאֲדָמָה לֹא
תִתֵּן אֶת יְבוּלָהּ", לֹא יִהְיֶה מָטָר, וְהוּא
[– אַחֲאָב] עָשָׂה אֶת כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
פְּסָלִים. בֶּן אָדָם רוֹצֵה לִיטוּעַ שְׂזִיפִים,
לִיטוּעַ פְּרָדִס, לִיטוּעַ, לְשִׁתֵּל שְׂקֵדִיָּה.

אֲחֲאָב אָמַר: "כָּל שׁוֹרָה שֶׁל שְׂקֵדִיּוֹת,
כָּל שׁוֹרָה שֶׁל תַּפּוּזִים, כָּל שׁוֹרָה
שֶׁל שְׂזִיפִים, כָּל שׁוֹרָה שֶׁל עַגְבָּנִיּוֹת,
כָּל שׁוֹרָה שֶׁל חֲצִילִים, כָּל שׁוֹרָה שֶׁל
מְלַפְפוֹנִים – תַּעֲמִידוֹ שְׁנֵי פְּסָלִים."
כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הִיְתָה מְרַצֶּפֶת פְּסָלִים,
הוּא רִצֵּף אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּמַלְיָאֲרָדִים
פְּסָלִים, אִי אֶפְשָׁר לְצַאֵת מֵהַבַּיִת, מוֹל
הַכְּנִיסָה יֵשׁ לָךְ כְּבָר פְּסָל, אִיפֹה שְׂאֲתָה
הוֹלֵךְ – אֲתָה רוֹאֵה פְּסָל.

אִז אַחֲאָב שׁוֹאֵל אֶת אֱלֹהֵהוּ הַנְּבִיא
קָשָׂא: תַּסְבִּיר לִי, אֱלֹהֵהוּ הַנְּבִיא,
אֲנִי מְלֹאֲתִי אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל פְּסָלִים,
הַכֹּל מְלֹא פְּסָלִים, מְלֹאֲרָדִים פְּסָלִים;
לְמָה יוֹרֵד גֶּשֶׁם? אֲתָה יְכוֹל לְהַסְבִּיר

עֲכָשְׁיוֹ זֶה א' שְׁבֵט צְרִיכִים לְבָרֵךְ עַל
הַשְּׂקֵדִיָּה, "בְּרוּךְ אַתָּה ה' ... שְׁכַּחַה
לוֹ בַּעוֹלָמוֹ, וּבְרַא בְרִיּוֹת טוֹבוֹת וְאֵילָנוֹת
טוֹבוֹת לְהֵנּוֹת בְּהֶם בְּנֵי אָדָם", צְרִיכִים
לְבָרֵךְ עַל הַשְּׂקֵדִיָּה בְּא' שְׁבֵט, צְרִיכִים
לְבָרֵךְ עַל הַשְּׂקֵדִיָּה, אִיךְ שְׁהִיא פּוֹרַחַת
מִיַּד צְרִיף לְבָרֵךְ עָלֶיהָ, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
הִיא כְּבָר פּוֹרַחַת בְּא' שְׁבֵט – בַּעוֹד
שְׁבוּעִים, בַּעוֹד עֶשְׂרִים יוֹם כְּבָר יִהְיֶה

תְּבַחְרוּ לָכֶם שְׁנֵי פָרִים, זֶה הִיָּה נִגְלָגוּלִים שֶׁל דָּתָן וְאַבִּירָם הַפָּרִים⁷, הַפָּרִים לֹא רוֹצִים לָלֶכֶת, הֵם לֹא רוֹצִים לָלֶכֶת. אֲלֵיהוּ הַנְּבִיא הוֹלֵךְ לִפְנֵי, לוֹחֵשׁ לוֹ בְּאֵזֶן: תִּלְךָ תִּלְךָ, שִׁישְׁחֲטוּ אוֹתָךְ, שִׁישְׁמִימוּ אוֹתָךְ עַל הַמְּזֻבָּח וְנִרְאָה אִם הֵם יְכוּלִים לְהוֹרִיד אֵשׁ, אֵשׁ. ה' הוּא הָאֱלֹקִים ה' הוּא הָאֱלֹקִים — אֵשׁ מִהַשָּׁמַיִם. הַצְדִּיק מוֹרִיד אֵשׁ מִהַשָּׁמַיִם, הַצְדִּיק מוֹרִיד לָנוּ כָּל יוֹם אֵשׁ מִהַשָּׁמַיִם. אֵיפֹה שֶׁהַצְדִּיק — אֲפֹשֶׁר לְרֹאוֹת עֲמוּדָא דְנִוְרָא עַל הַצְדִּיק. עֲכָשִׁי קִרְאתִי עַל עֲזָרָא הַסּוֹפֵר בְּהִתְחַדְּשׁוֹת, אֲזִי רָאוּ עֲמוּדָא דְנִוְרָא. הִיָּה שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים בְּשָׁנָה עֲמוּדָא דְנִוְרָא עַל הַקֶּבֶר שֶׁל עֲזָרָא, רַבִּי נִתָּן זֶה עֲזָרָא הַסּוֹפֵר, הוּא אָמַר "אֲנִי עֲזָרָא הַסּוֹפֵר" — אֲזִי עֲזָרָא הַסּוֹפֵר גִּיִּיט אֲוֶעֱקֵ...⁷

אִם לֹא רַבִּי נִתָּן לֹא הִיָּה נִשְׁאָר זִכָּר מִרַבְּנֵינוּ, הַתְּלַמִּידִים בְּכֻלָּל לֹא קָלְטוּ מִה קוֹרָה כְּאֵן. בְּסִדְר, הִיָּה נֶעַם אֱלִימְלֵךְ, אֲזִי יֵשׁ לָנוּ צַעֲטִיל קָטָן, זֶה הַכֹּל, אֵין חֲסִידִים שֶׁל נֶעַם אֱלִימְלֵךְ, זֶה הַתְּפִלָּה

לִי? לֹא רַק גֶּשֶׁם, הוּא אוֹמֵר, מִבּוּלִים! מִבּוּלִים! מִבּוּלִים! [הַשְּׁבוּעַ] הִיָּה שְׁלֹשָׁה יָמִים מִבּוּלִים וְזֶה הַפְּסִיק, אֲבָל אֲצֵל אֲחָאָב הִיָּה מִבּוּלִים כָּל יוֹם, מִבּוּלִים, וְאֵי אֲפֹשֶׁר לְצֵאת מִהַבַּיִת. אֲתָה יְכוּל לְהַסְפִּיר לִי לָמָּה יוֹרְדִים מִבּוּלִים, הַרִי אֲנִי רִצְפָתִי אֶת הַכֹּל בְּפִסְלִים, כָּל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְרֻצְפֶת בְּפִסְלִים, אֵיפֹה שֶׁהוֹלְכִים — פִּסְלִים, הַכֹּל זֶה פִּסְלִים, וְיוֹרֵד גֶּשֶׁם, וְיוֹרֵד מָטָר, וְיוֹרֵד מִבּוּל, אֵי אֲפֹשֶׁר לְצֵאת מִהַבַּיִת בְּכֻלָּל מִרַב הַמִּבּוּל.

אוֹמֵר לוֹ אֲלֵיהוּ הַנְּבִיא: כִּכָּה, לֹא הִיָּה גֶשֶׁם. יֵשׁ לָךְ קֶשֶׁיָא, אֲזִי מִה הַבְּעִיָה, אֲזִי לֹא יְהִיָה גֶשֶׁם, אֲזִי מִה יְכוּל לְהִיָּוֵת. קֶשֶׁה לָךְ? יֵשׁ לָךְ 'כְּאֲבִי בְטָן' שִׁיּוֹרֵד גֶּשֶׁם? לֹא יְהִיָה גֶשֶׁם! גְּמַרְנוּ, מִהִיּוֹם לֹא יְהִיָה גֶשֶׁם! שְׁלֹשׁ שָׁנִים לֹא יְהִיָה גֶשֶׁם. הַצְדִּיק יְכוּל לְעֲשׂוֹת הַכֹּל, הַצְדִּיק שׁוֹלֵט עַל הַטֹּבֵעַ, הַצְדִּיק שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל. אֲזִי לֹא יְהִיָה לָךְ קֶשֶׁיּוֹת, נִגְמַר הַקֶּשֶׁיּוֹת. טוֹב, אַחֲרֵי שְׁלֹשׁ שָׁנִים, הוּא לִקַּח אֶת כָּלֵם לְהַר הַכַּרְמֶל, הוּא אוֹמֵר:

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרֹת

יְתַבְרָךְ, אָמֵנִים אֲבִירָם שֶׁהִיָּה יוֹתֵר רִשְׁעֵי, לֹא עָלָה לָשֵׁם, וְעָלָה בְּגוֹרְלֵי שֶׁל הַבַּעַל, וְלָכֵן לֹא רָצָה לְהִתְקַרֵּב, עַד שֶׁלְחַשׁ אֲלֵיהוּ וְזָכְרוּנוּ לְבָרְכָה בְּאוֹרֵינָהּ וְאָמַר לוֹ, כְּשֵׁם שֶׁמִּתְקַדֵּשׁ שֵׁם שְׁמַיִם עַל יְדֵי הַבְּרָכָה כֵּן יִתְחַדֵּשׁ עַל יְדֵי, וְשִׁמְעֵי מִפְּנֵי, וְנִתְּנָה לְנִבְיָאֵי הַבַּעַל, וְנִשְׁרָפוּ שְׁנֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁרָפוּ בִּימֵי מִשָּׁה עֲלֵיו הַשָּׁלוֹם. וְאֶלְמָלָא כֵּן, הַאִיָּה

הַיּוֹדָה לְקִדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְשֻׁלוֹתָיו מִה טַעַם הִיָּתָה יְהוּדָה לְקִדְשׁוֹ וְיִשְׂרָאֵל מִמְשֻׁלוֹתָיו מִשׁוּם דְּהִים רָאָה וַיּוֹסֶ: 7 סֵפֶר הַלֵּיקוּטִים פְּרֻשַׁת קִנְח "וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן קִנְח דָּתוֹ וְאַבִּירָם": דַּע לָךְ, כִּי דָתוֹ וְאַבִּירָם נִתְּגַלְּלוּ בְּשָׁנֵי פָרִים שֶׁהִקְרִיבִים אֲלֵיהוּ וְזָכְרוּנוּ לְבָרְכָה. וְדַע, כִּי דָתוֹ יוֹתֵר הִיָּה מִקְּתַמֵּן מֵאַבִּירָם, וְלָכֵן עָלָה הַפֶּר בְּגוֹרְלֵי הַשָּׁם

אָבֵל חוּץ מִבְּרִסְלָב אָף אֶחָד לֹא יוֹדֵעַ שֵׁישׁ רַבִּי נִתֵּן בְּעוֹלָם, רַבִּי נִתֵּן זֶה מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, הוּא חַי וְקַיִם, הַצַּדִּיק הוּא לֹא מִסְתַּלֵּק, אֵינְךָ דֹּבֵר כְּזֶה שֶׁהַצַּדִּיק מִסְתַּלֵּק, הַצַּדִּיק הוּא חַי וְקַיִם, רַבִּי נִתֵּן חַי וְקַיִם, אֵלֶּה שְׂבָאִים לְיִאֲרֻצֵּיט מְקַבְּלִים נִצּוּץ — בְּתַנְאֵי שִׁיחֵי עֲרִים כָּל הַלַּיְלָה, יִסְעוּ לְחִבְרוֹן, יִסְעוּ לְמֵרוֹן, לְאֵן שִׁיִּסְעוּ, בִּ-5:00 שְׂכָבָר יִהְיוּ בַּחֲזָרָה, 6:30 זֶה כְּבָר הַנֶּץ. וְאֶפְשָׁר אַחֲרֵי זֶה בִּ-7:00 לִישׁוֹן מִ-7:00 עַד 19:00, אָדָם יְכוּל לְהַשְׁלִים, הַעֲקָר שֶׁהוּא מִתְפַּלֵּל וְתִיקֵן וְאֵז הוּא בּוֹרָא עוֹלָם חֲדָשׁ, הוּא בּוֹרָא עוֹלָם חֲדָשׁ מִמָּשׁ.

כִּי הַתְּפִלָּה זֶה נְבוֹאָה מִמָּשׁ. הַרְבֵּה אוֹמֵר: עַל יְדֵי הַנְּבוֹאָה אֶפְשָׁר לְהַתְּפַלֵּל, עַל יְדֵי הַנְּבוֹאָה. כִּי "וְנִבְאוּ בְּנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם", אָדָם לֹא יְכוּל לְהַתְּפַלֵּל — רַק אִם הוּא נִהְיֶה נְבִיא, רַק אִם הוּא מְקַבֵּל נְבוֹאָה הוּא יְכוּל לְהַתְּפַלֵּל, וְלִכֵּן הוּא נִקְרָא נְבִיא שְׁזֶה

לְאֶלֶף חֲסִידוּיוֹת. אִז אִם לֹא רַבִּי נִתֵּן, אִז הָיָה סֵפֶר לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן, כָּל אֶחָד הָיָה לוֹ בְּמַחְסָן סֵפֶר לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן, בְּאֲרֻכֵּינִן, בְּיודֵאֵיקָה, לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן בְּיודֵאֵיקָה, אָבֵל לְלַמֵּד לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן כָּל יוֹם וְלִהְבַּחֵן עַל זֶה וְלִדְעַת מֶה כְּתוּב וְלִהְבִּין מֶה כְּתוּב, זֶה רַק רַבִּי נִתֵּן עָשָׂה אֵת זֶה! שׁוּם תְּלַמִּיד לֹא קָלֵט שְׂרַבְנוּ זֶה לְדוּרֵי דוּרוֹת, לְנִצְחַת נִצְחִים.

כָּל הַתְּלַמִּידִים שֶׁל רַבְנוּ, אֶפְלוּ רַבִּי אַהֲרֹן, "כִּי סִמַּךְ מִשֶּׁה אֵת יְדָיו עָלָיו" (דְּבָרִים ל"ד, ט) שְׂרַבִּי נִתֵּן נִפְטָר זֶה הָיָה יוֹם שֵׁשִׁי וְרַבִּי נִתֵּן שָׁכַב עַד מוֹצָאֵי שַׁבַּת כִּי הוּא רָצָה לְלַכֵּת בְּיָשׁוּב דְּעַת. אִז הוּא אָמַר: "כְּלָנוּ יוֹדְעֵנו שְׂכַשְׁהַרְבֵּה אָמַר אֵת הַתּוֹרָה הַזֹּאת — כִּי סִמַּךְ מִשֶּׁה אֵת יְדָיו עָלָיו — אִז הוּא הַתְּכַוֵּן עָלָיו" (שִׁיחַ שְׂרַפֵּי קֹדֶשׁ ב, תַּרְנ"ד). אָבֵל לְמָה עֵכְשָׁיו אֵתָּה אוֹמֵר אֵת זֶה, צְרִיךְ לְהִגִּיד אֵת זֶה בְּחַיֵּי רַבִּי נִתֵּן, לֹא אַחֲרֵי הַפְּטִירָה, עֵכְשָׁיו...

מִדְּבַר מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

יש לך שמן במאה ריבוא שאני צריך? אמר לו: המתן לי עד שאסיים מלאכתי, המתין עד שסיים מלאכתו. לאחר שסיים מלאכתו, הפשיל כליו לאחוריו והיה מסקל ובה בדרך. אמר לו: יש לך שמן במאה ריבוא? כמדומה אני ששחוק שחקו בי היהודים. כיון שהגיע לעירו, הוציאה לו שפחתו קומקמום של חמין ורחץ בו ידיו ורגליו, הוציאה לו ספל של זהב מליאה שמן וטבל בו ידיו ורגליו, לקיים מה שנאמר: וטבל בשמן רגלו. לאחר שאכלו ושתו, מדד לו שמן במאה ריבוא.

תתקן"ו אנשים, לא היו יכולים לזוז רגלו מן הארץ, זה מ"כ משם הרב זלה"ה:

8 מנחות פה ע"ב תנו רבנן: וטובל בשמן רגלו - זה חלקו של אשר, שמושך שמן כמעין. אמרו: פעם א' נצרכו להן אנשי לודקיא בשמן, מינו להן פולמוסטוס אחד, אמרו לו: לך והבא לנו שמן במאה ריבוא. הלך לירושלים, אמרו לו: לך לצור. הלך לצור, אמרו לו: לך לגוש חלב. הלך לגוש חלב, אמרו לו: לך אצל פלוני לשדה הלז, ומצאו שהיה עוזק תחת יתיו, אמר לו:

הָיָה שָׁמֵן כִּנְגֵד כָּל הָעוֹלָם, כָּל הָעוֹלָם, כִּנְגֵד כָּל הָעוֹלָם הָיָה. וְשָׂרַח בַּת אֲשֶׁר, לָכֵן הִיא זִכְתָּהּ, "כִּי אֲשֶׁרוֹנֵי בָנוֹת" (בראשית ל, יג) — שְׁכַל הַבָּנוֹת שֶׁל אֲשֶׁר הִתְחַתְּנוּ עִם כְּהֵנִים גְּדוֹלִים, לָכֵן אוֹמַרְתְּ לָאֵה "כִּי אֲשֶׁרוֹנֵי בָנוֹת", הִיא רָאֲתָה אֶת הַכָּל בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

כְּמוֹ [שאמרה לאה על ראובן בנה:] "רְאוּ מַה בֵּין בְּנֵי לְבָן חַמִּי", רְאוּבֵן — תְּרֹאוּ, הַבֵּן הַזֶּה יִצִּיל אֶת יוֹסֵף. עֲשׂוּ, מַה קָרָה, מַה "וַיִּשְׁטֵם" (בראשית כז, מא)? קִבַּלְתְּ אֶת גּוֹאֲטְמָלָה, הֵייתִי בְּגוֹאֲטְמָלָה שֶׁלֹּשׁ שָׁנִים, זֶה הָכִי נִפְלֵא בְּעוֹלָם, כָּלֵם צָרִיכִים לִיסַע לְשֵׁם לְהִקִּים שֵׁם יְשִׁיבָהּ, אֲתָה רוֹאֵה שֵׁם שְׁנֵי אוֹקֵינוֹסִים, אֲתָה רוֹאֵה שֵׁם אֶת הָאוֹקֵינוֹס הַשֶּׁקֶט וְאֶת הָאוֹקֵינוֹס הָאֲטֵלְנָטִי, וּמֵימִין אֲתָה רוֹאֵה אֶת הָאֲטֵלְנָטִי וּמִשְׁמָאל אֲתָה רוֹאֵה אֶת הַשֶּׁקֶט, אֵיזָה נּוֹפִים... אֵיזָה יַעֲרוֹת... אֵיזָה אֵיזָה "מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ יִהְיֶה מוֹשֶׁבֶךְ וּמִטַּל הַשָּׁמַיִם מֵעַל" (בראשית כז, לט)... אֵיזָה "מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ"... עֲשׂוּ מִקְּבֵל "מִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ", קִבַּל אֶת רוֹסָיָה, אֶת אוֹקְרַאִינָה, אֶת הַמְּדִינָה הַכִּי עֲשִׂינָהּ בְּעוֹלָם — כָּל הַחֲטָה בָּאָה מֵאוֹקְרַאִינָה,

"נִיב שְׁפָתַיִם" (ישעיהו נז, יט), וְ"ה' עֲזוּז וְגִבּוֹר ה' גִּבּוֹר מִלְחָמָה" (תהלים כד, ח), לָכֵן צָרִיכִים שְׁלֹשָׁה בְּחִינוֹת: עֲשִׂיר — "מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמּוֹ וְהוּא יִתֵּן מַעַדְנֵי מִלֶּךְ" (בראשית מט, כ).

כִּי אֲשֶׁר "מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמּוֹ", אֵיךְ מִשָּׁה יוֹדַע אֵיפֹה אֲשֶׁר מִקְּבֵל בְּכָלֵל, הָרִי עָשׂוּ גּוֹרְלוֹת בְּזִמְנֵי יְהוֹשֻׁעַ, אֵיךְ הוּא יוֹדַע שְׁאֲשֶׁר יִקְבַּל בְּצַפּוֹן, בְּגוֹשׁ חָלֵב, פ"ה עֲמוּד ב' בְּמִנְחוֹת, הִבִּיאוּ אֶת כָּל הַגְּמָלִים בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאֶת כָּל הַחֲמוּרִים וְאֶת כָּל הַפְּרָדוֹת וְהַפְּרָדִים, הִבִּיאוּ אֶת הַכָּל וְזֶה עוֹד לֹא הִסְפִּיק, עוֹד לֹא הִסְפִּיק [כדי להביא את השמן שהיה לאשר],⁸ הַשָּׁמֵן שֶׁהָיָה בְּגוֹשׁ חָלֵב, הַשָּׁמֵן שֶׁהָיָה אֶצֶל אֲשֶׁר — "מֵאֲשֶׁר שְׁמֵנָה לְחֶמּוֹ וְהוּא יִתֵּן מַעַדְנֵי מִלֶּךְ".

כִּי בְּאֲשֶׁר לֹא הָיָה שׁוּם טְמֵאָה, אֲשֶׁר זָכָה לְהֵיחֹת... הַמְּלָכִים לּוֹקְחִים רֶק מֵאֲשֶׁר, כִּי מֵאֲשֶׁר [הבנות] לֹא יִצְאוּ מֵעוֹלָם מִהַבֵּית, כִּי אֲשֶׁר הִגִּיעַ לְכֹאֲלָה קִדְשׁוֹת שְׁשׁוּם אֶחָד לֹא הִצְלִיחַ לְהִגִּיעַ, [ולכן מלכים היו לוקחים אישה רק מאשר], לָכֵן "שְׁמֵנָה לְחֶמּוֹ", וְלָכֵן גּוֹשׁ חָלֵב זֶה

מראי מקומות והערות

ולא גמל ולא חמור בארץ ישראל שלא שכרו. כיון שהגיע לעירו, יצאו אנשי עירו לקלסו, אמר להם: לא לי קלסוני אלא לזה שבא עמי, שמדד לי שמן במאה

אמר לו: כלום אתה צריך ליותר? אמר לו: הן, אלא שאין לי דמים. אמר לו: אם אתה רוצה ליקח קח, ואני אלך עמך ואתול דמיו, מדד לו שמן בשמונה עשר ריבוא. אמרו: לא הניח אותו האיש לא סוס ולא פרד

וְאַחֲרֵי זֶה אֲרֻצוֹת הַבְּרִית, טַקְסָס, נִשְׁמַם גַּם גּוֹדֵל כְּמוֹת עֲצוּמָה שֶׁל חֵיטָה], וְעַכְשָׁיו זֶה עָלָה בְּשֵׁתֵי מַעְלוֹת הַחֵם אִזְ כְּכֹר אֵינְךָ, הַפְּסִיקוּ, אֲבָל מְאוּקְרָאֵינָה עוֹד הַמְּשִׁיכוּ לְהִבְיָא, עוֹד טַפָּה קָר שָׁם, אֲפָשֶׁר לְהִבְיָא תְּבוּאָה, אֲפָשֶׁר לְהִבְיָא לְחֵם.

וְאַחֲרֵי זֶה פְּרוֹת, פְּרוֹת הוּא אוֹמֵר זֶה בְּנוֹת. מַה בְּנוֹת? ! פְּרוֹת זֶה בְּשֹׁר ! מַה הַבְּעֵיָה כָּאֵן לְפִתּוֹר חֲלוּם? ! תִּשְׁאַל יֶלֶד בְּגִיל שְׁלֹשׁ, הוּא יִגִּיד לָךְ: פְּרוֹת — זֶה בְּשֹׁר, וְתְבוּאָה זֶה שְׁפַע, זֶה לְחֵם, זֶה פְּרָנְסָה, יִהְיֶה שְׁבַע שָׁנִים שְׁבַע.

אֲלֵא בְּאֵמַת פְּעַם כָּלֶם הָיוּ בְּרִסְלָבִים, כָּלֶם הִתְפַּלְּלוּ בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, לֹא כְּמוֹ הַיּוֹם, וּמַה כְּתוּב בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה — "וְעַל הַמְּדִינוֹת יֵאמָר", בְּמוֹסָף, בְּזִכְרוֹנוֹת: "אֵתָה זֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם ... וְגַם אֵת נֹחַ בְּאַהֲבָה זְכָרְתָּ" — אֲפִלוּ אֵת נֹחַ אֵתָה זְכָרְתָּ, "וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֵת נֹחַ וְאֵת כָּל הַחַיָּה וְאֵת כָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָה", וְאַחֲרֵי זֶה כְּתוּב: "וְעַל הַמְּדִינוֹת יֵאמָר, אֵיזוֹ לְחָרֵב וְאֵיזוֹ

זֶה שְׁבַע שְׁבָלִים, [הַחֲרָטוּמִים לַפְּרָעָה:] שְׁבַע שְׁבָלִים אָמְרוּ לוֹ "שְׁבַע מְדִינוֹת". מַה, הֵם מְשַׁנְעִים? חֲרָטְמִים זֶה הֵכִי חֲכָמִים בְּעוֹלָם, רוֹאִים מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ, מַה הַשְּׁטוּיּוֹת הָאֵלֶּה, אֵיזָה שְׁטוּיּוֹת אֵתָה מְדַבֵּר, מַה הַקָּשֶׁר מְדִינוֹת לְשְׁבָלִים? ! מַה פְּתָאם? ! מַה לְחֲלוּם וְלְמְדִינוֹת? ! תִּגִּיד "תְּבוּאָה" תִּגִּיד "אֲכָל" תִּגִּיד "לְחֵם" תִּגִּיד "סְפָרִים".

כתוב: מי ישפיל ומי ירום, מי יחיה ומי ימות. הוא אמר: אתם בכלל לא הבנתם את החלום, כי אמנם אתם חרטמים, אבל אין לכם שכל, אתם חרטמים! החלום הוא בא להגיד מי יהיה ראש ממשלה, נכלומר שבאמת החלום דיבר על שובע ורעב, והסיבה שחלם זאת בראש השנה, כיון שכדי להינצל מהחלום ומגזרת הרעב, יעלה פרעה אחד לגדולה וימנה אותו על מצרים שישמור תבואה לשנות הרעב ואם כן החלום בא לומר שעכשיו ויעלו אדם לגדולה וזה וודאי דנים בראש השנה, מי ישפיל ומי ירום]. עכשיו פטרו את הראש ממשלה, עכשיו צריכים ראש ממשלה חדש, עכשיו מי יהיה ראש ממשלה? איך עושים בחירות? לפי מה בוחרים אותו? אז מי שידע לפתור את החלום הוא יהיה ראש ממשלה. אז מי ישפיל ומי ירום, "ועתה ירא פרעה איש נבון וחקם" (בראשית מא, לג), צריכים חקם ונבון".

אז פרעה אומר (שם, לט): "היש נבון וחקם יותר מיוסף?!" אז הוא אומר: אתם לא הבנתם שעכשיו הולכים לבחר ראש ממשלה חדש, שאני אהיה ראש ממשלה עליכם. ואת זה מכריזים בראש השנה, זה עכשיו ה"מי ישפיל ומי ירום", זה כל ה"ונתנה תקף", שחבר את זה רבי אמנון [ממגנצא], "ונתנה

לרעב, איזו לשבע ואיזו לרזון" — על המדינות... אמרו לו [החרטמים]: עכשיו ראש השנה, מתפללים על המדינות, ראש השנה, [לכן לא יכול להיות שהחלום כפשוטו על תבואה, שהרי בראש השנה לא דנים על תבואה אלא על מדינות, אם יכבשו אותם או לא, וכן אז דנים את האדם, לכן שייך לומר שאז חלם שיוולדו לו שבע בנות, וימותו שבע בנות].

יוסף אומר: לא, זה [החלום כן] הולך על התבואה. [אמרו לו החרטומים:] תבואה אנחנו גם יודעים להגיד. מה, אתה יותר חכם מאתנו? כל ילד קטן יגיד לך, שבבליים זה תבואה ופרה זה בשר. מה הבצעה כאן, תוך שנייה פותרים את החלום, לא צריך לחשב. ופרעה עצמו לא יכול לפתור את החלום לבד? ! ראיית שבבליים — יהיה לך הרבה תבואה, פרות — יהיה לך הרבה בשר. מה הבצעה? ! זה גם אנחנו יכולים לפתור, אלא אתה עוד לא התפללת מוסף, זה היה עוד לפני מוסף, [ואם היית מתפלל מוסף היית רואה שבראש השנה לא דנים על שובע ורעב].

[ויוסף מדוע כן אמר שזה ביאור החלום, ומתריך:] הוא אמר: באמת עוד לא התפללתי מוסף, אני מחזיק ב"ונתנה תקף", מה כתוב ב"ונתנה תקף", זה לפני מוסף, לפני כתר, ב"ונתנה תקף"

תִּקְרָף". אִז אָדָם חָיֵב לְהַגִּיד גַּם לְפָנָי מוֹסָף בְּיוֹם כְּפוּר וְגַם לְפָנָי מוֹסָף בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה.

אִז כָּל זֶה הִרְבֵּיהַ מְרִמֵּז כְּאֵן בְּתוֹרַה ח' "תִּקְרְעוּ — תּוֹכְחָה", הַתּוֹרָה הָאֲחֵרוֹנָה שֶׁל הִרְבֵּיהַ. שֶׁהִרְבֵּיהַ אֹמֵר: שְׁבָרְגַע שְׁמַתְגְּלִית הַנְּבוּאָה אָדָם מִתְּרַפָּא מְכָל הַמַּחְלוֹת. אִם אָדָם מֵאֲמִין בְּצַדִּיק אִז בְּאוֹתוֹ רָגַע הוּא מִתְּרַפָּא מְכָל הַמַּחְלוֹת שְׁבַעוֹלָם, אִין מַחְלָה שֶׁהַצַּדִּיק לֹא יִכּוֹל לְרַפָּא. לָכֵן "וּזְרַחָה לָכֶם יִרְאִי שְׁמֵי שְׁמֵשׁ צְדָקָה" (מְלָאכִי ג, כ), "שְׁמֵשׁ" זֶה הַצַּדִּיק, הַצַּדִּיק הוּא נִקְרָא הַ"שְׁמֵשׁ", "שְׁמֵשׁ צְדָקָה וּמְרַפָּא בְּכַנְפֵיהָ", כִּי עַל יְדֵי רוּחַ הַנְּבוּאָה שְׁנֹת־פֶּשֶׁט עַל יְדֵי הַצַּדִּיק אִז זֶה הִרְפוּאָה, בְּרָגַע שְׁשָׂרַח קִבְּלָה אֶת רוּחַ הַנְּבוּאָה הִיא חִתָּה לְעוֹלָם, לָכֵן הִיא חִתָּה לְעוֹלָם. כִּי אֲמָרוּ לָהּ: אִם תִּגְיָדִי שְׁיוֹסֵף חִי — תָּמוּתִי עַל הַמְּקוֹם. אִז יִבְיֵנו שְׁיַדְעַת מִהַמְּכִירָה.

כִּי יַעֲקֹב עַד סוּף הַחַיִּים לֹא יָדַע אֶת הַסְּפוּר הָאֲמֵתִי, הוּא יָדַע שְׁיוֹסֵף נִחְטָף, עַל יְדֵי הַחֲמָאס / עַל יְדֵי הַגִּי'הָאד, הוּא לֹא יָדַע עַל יְדֵי מִי הוּא נִחְטָף, גַּם הוּא הָיָה מִהַחֲטוּפִים. אִז הוּא לֹא יָדַע עַל יְדֵי מִי הוּא נִחְטָף, מִי חֲטָף אוֹתוֹ, זֶה לֹא גָלוּ לוֹ לְעוֹלָם. אֲמָרוּ לוֹ: כֵּן, הוּא נִחְטָף. אָבָל אִיךָ הוּא נִחְטָף? אִז יוֹסֵף, אֹמֵר הַפְּסִיקְתָּא יְיָהִי בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי, פְּסִיקְתָּא ג', יוֹסֵף בְּחַיִּים לֹא נִפְגַּשׁ עִם יַעֲקֹב, חוּץ מִהַפְּגִישָׁה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁהוּא נָפַל עַל צְנֹאֲרִיו וְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַע וְאָמַר ה' אֶחָד, חוּץ מִה' אֶחָד הוּא יוֹתֵר לֹא הִתְגַּלָּה לוֹ לְיַעֲקֹב, רַק בְּיוֹם הַפְּטִירָה לְפָנָי הַפְּטִירָה, וְאִז הוּא לֹא הִסְפִּיק לְשָׂאֵל אוֹתוֹ: מִה הָיָה בְּאֲמַת, תְּסַפֵּר לִי אֶת הַסְּפוּר, אֲנִי לֹא יוֹדַע מִה הַסְּפוּר, "חִתָּה רָעָה אֲכַלְתָּהוּ" (בְּרֵאשִׁית לו, כ) ? חֲטָפוּ אוֹתְךָ חֲמָאסְנִיקִים? גִּי'הָאדְנִיקִים?.

פַּעַם אַחַת כְּתוּב "יִשְׁמַעְאֵלִים" פַּעַם אַחַת כְּתוּב "מְדִינִים", זֶה הַכֹּל

מִדְּוַי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

לְיוֹסֵף וְהָרִי נוֹשָׂה בִּי בְּשִׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה רִיבּוּא, לְקִיִּים מִה שְׁנֹאמַר: יֵשׁ מִתְּעַשֵּׂר וְאִין כָּל מִתְּרוּשׁ וְהוּן רַב. פְּסִיקְתָּא רַבְתִּי - פְּרִשָׁה ג' וְיֹאמַר לְיוֹסֵף הִנֵּה אֲבִיךָ חוֹלָה (בְּרֵאשִׁית מ"ח א') מִי אֲמַר לוֹ שְׂאֲבִיו חוֹלָה יֵשׁ אוֹמְרִים בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ רָאָה וַיֵּשׁ אוֹמְרִים בְּלָהָה אֲמָרָה לוֹ שֶׁהִיִּתָּה מוֹשְׁמֶשֶׁת [אֵת] יַעֲקֹב כִּיֹּן שְׁחָלָה בָּאָה וְאֲמָרָה לְיוֹסֵף וַיֵּשׁ אוֹמְרִים בְּנִימִין הוֹדִיעוּ וַיֵּשׁ אוֹמְרִים קְרוּסִי הוֹשִׁיב יוֹסֵף בְּפִלְטְרִין כִּיֹּן שֶׁהִרְגִישׁוּ בַּיעֲקֹב שְׁחוֹלָה בָּאוּ וְהוֹדִיעוּ

לְיוֹסֵף וְהָרִי כָּל שְׂבָחוּ שֶׁל יוֹסֵף שֶׁהִיא מְפִלִּיג עַל כְּבוֹד אֲבִיו וְלֹא נִכְנַס אֲצִלוּ בְּכָל שְׁעָה שְׂאִילוּלִי שְׂבָאוּ אַחֲרֵים וְאֲמָרוּ לוֹ אֲבִיו חוֹלָה לֹא הִיָּה יוֹדַע אֵלָּא לְהוֹדִיעַךְ צַדִּיקוּ שְׂלֹא רָעָה לְהִתְיַחֵד עִם אֲבִיו שְׂלֹא יֹאמַר לוֹ הִיאֲךָ עֲשׂוּ בְּךָ אַחִיךָ (וּמְקַלְלִים אֵת) [וּמְקַלְלִים אֲמַר] יוֹסֵף אֲנִי יוֹדַע צַדִּיקוּ שֶׁל אָבָא כָּל דְּבָרֵינוּ (מִדְּוַי וְהוֹדִיעוּ) [גִּי'רוֹת הוּן] אֲמַר לְלִבְּנוּ עִם אֲשֶׁר תִּצְמָא אֶת אֱלֹהֶיךָ לֹא יִחִיָּה (שֶׁם ל"א ל"ב) וּמִתָּה אֲמִי וְאִין בָּא לְוֹמַר שִׁיקְלָלִים יִקְלָלִים וְנִצְמָאֵתִי מִחֲרִיב אֵת

אתה אומר שהישמעאלים, לא יודע, אני לא יודע להחליט, התבלבלתי לגמרי, "מיד הישמעאלים אשר הורדהו שמה", מי קנה אותו? ישמעאלים או מדִינים?

אלא, ברגע שהישמעאלים הוציאו אותו מן הבור, הכירו שזה יוסף, ישמעאלים זה בני דודים, האחים של יצחק, הם באים לכל החתנות, אין חתנה שהם לא באים, הם לא מותרים על חתנה. אז הם מכירים את יוסף. איך שהוציאו אותו מהבור, אמרו [הישמעאלים]: זה יוסף! אמרו [האחים]: לא, זה עבד מרדן, עבד תאילנדי אחד מתאילנד, והוא כאן מתמרד נגדנו. [אמרו הישמעאלים]: איזה תאילנדי? זה יוסף! מה אתם מספרים על תאילנדי, זה יוסף הצדיק! אז מיד הם החזירו אותו לבור, נבכהו, ברחו. אז בהתחלה היה ישמעאלים הוציאו אותו מהבור, ואחרי זה הגיעו המדינים, אז המדינים הם לא מכירים, הם מרחוק, הם לא בני דודים, הם... אז המדינים קנו אותו.

ועכשיו המדינים איך שהם קנו אותו, הם ראו שהוא נהיה פורח, הוא נהיה בן מלך, הוא האיר כמו שמש.

[נראה] מבלבל שם, לא יודע מי בלבל את זה, כתוב "ישמעאלים", ואחרי זה כתוב "מדינים", ועוד... בלבול על בלבול, זה הכל מבלבל שם, ואחרי זה כתוב שמכרו אותו הישמעאלים, וכתוב שמכרו אותו המדינים, לא יודע מי בלבל את זה, זה ממש, אני התבלבלתי לגמרי, קראתי את זה — יצאתי מדעתי לגמרי. אז כתוב שהגיעו אנשים ישמעאלים ומכרו אותו למדינים, תחליט, ישמעאלים? מדינים? תחליטו כבר! אי אפשר להחליט. אי אפשר לכתב נורמלי? תחליטו! הנה וישב, אז כתוב "לכו ונמכרנו לישמעאלים וידנו אל תהי בו" (בראשית לז, כז), "ויעברו אנשים מדינים" (שם, כח). אז מי קנה? המדינים קנו? הישמעאלים קנו? עוד פעם כתוב הישמעאלים. ישמעאלים, מדינים, ישמעאלים, הפל מבלבל! לא יודע מי בלבל את זה... ואחרי זה כתוב "והמדינים מכרו אתו... לפוטיפר סריס פרעה" (שם, לו), ומה כתוב במקץ? ואחרי זה בל"ט פסוק א': "ויוסף הורד מצרימה ויקנהו פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי" — ממי הוא קנה? "מיד הישמעאלים"...! תחליטו! פה אתה אומר שהמדינים מכרו אותו, ופה

מראי מקומות והערות

10 [אולי הכוונה שהישמעאלים השניים לא הכירו כל כך את בן יוסף לכן לא ראו מיד שזה יוסף כמו הראשונים ורק אחו

כל העולם שלא נברא העולם אלא בשביל השבטים לפיכך לא היה הולך אצל אביו בכל שעה:

לִישְׁמָעֵאלִים שֶׁהִישְׁמָעֵאלִים יִמְכְּרוּ
אוֹתוֹ.

וְכִכָּה הוּא הָיָה עוֹבֵר מִיַּד לְיָד, עַד
שֶׁהוּא הִגִּיעַ לְקָבֵר רַחֵל, הָעֶרְבִי
שָׁבֵר אֶת הַמִּקְלָל עַל הַגֵּב שֶׁל יוֹסֵף, עַד
שֶׁהוּא הִגִּיעַ לְקָבֵר רַחֵל, שֶׁהִיא קְבוּרָהּ
בְּאֲמָצֵעַ הַדְרָךְ, הִיא קְבוּרָהּ עַל הַכְּבִישׁ
הָרָאשִׁי, וְיוֹסֵף...

וַיַּעֲקֹב אוֹמֵר [לְיוֹסֵף]: אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאֵתָה
מִקְפִּיד עָלַי, אֲנִי יוֹדֵעַ שְׂאֵתָה
כּוֹעֵס עָלַי. בֶּן כְּמָה יַעֲקֹב הַיּוֹם? בֶּן
147, בֶּן כְּמָה הוּא הָיָה [בְּפִטְרַת רַחֵל]?
בֶּן 99, כְּמָה זֶה מִ-99 לִ-100? 1! זֶה
שָׁנָה אַחַת, וְעוֹשִׂים 47 וְעוֹד שָׁנָה, זֶה
48 שָׁנָה. אִזּוֹ הוּא אוֹמֵר: אֲנִי יוֹדֵעַ שִׁישׁ
בְּלִבְךָ עָלַי, אֲנִי יוֹדֵעַ שֶׁ-48 שָׁנָה אֵתָה
כּוֹעֵס עָלַי, אֵתָה הוֹלֵךְ 48 שָׁנָה עִם כְּעֵס

יוֹסֵף הוּא מֵאִיר כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ, יוֹסֵף הַצְּדִיק
— שְׂזָה רַבִּי נִתֵּן הַיּוֹם — אִזּוֹ הוּא מֵאִיר
כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ, הוּא הַשֶּׁמֶשׁ הָאֲמִתִּית, אִזּוֹ
הוּא מֵאִיר כְּמוֹ שֶׁמֶשׁ. אִזּוֹ הֵם אֲמָרוּ: אִי
וְאָבוֹי, עוֹד מְעַט תִּבְאָ מִשְׁטָרָה וְיִגִּידוּ
"גִּנְבַתְּם בֶּן מֶלֶךְ", מִיַּד מְכָרוּ אוֹתוֹ
לִישְׁמָעֵאלִים, אֲבָל לִישְׁמָעֵאלִים אַחֲרֵים
שֶׁלֹּא מִכִּירִים אֶת יוֹסֵף, וְהִישְׁמָעֵאלִים
קָנּוּ אוֹתוֹ מִהַמְדִּינִים, וְאַחֲרַי זֶה עוֹד
פַּעַם הִישְׁמָעֵאלִים הִכִּירוּ שְׂזָה יוֹסֵף,
בְּכֹל זֹאת הֵם בְּנֵי דוֹדִים, אִזּוֹ הֵם מְכָרוּ
אוֹתוֹ עוֹד פַּעַם לְמַדְיָנִים¹⁰.

לִכְּן כְּתוּב פַּעַמִּים, פַּעַם כְּתוּב
שֶׁהַמְדִּינִים מְכָרוּ אוֹתוֹ
לְפוֹטִיפֵר, וּפַעַם כְּתוּב שֶׁהִישְׁמָעֵאלִים
מְכָרוּ אוֹתוֹ לְפוֹטִיפֵר. כִּי הַמְדִּינִים פָּחְדוּ
לְהִגִּיד שֶׁהֵם מְכָרוּ אוֹתוֹ, כִּי הַמִּשְׁטָרָה
תִּגְיַע אֲלֵיהֶם, אִזּוֹ מִיַּד הָעֵבְרִי אוֹתוֹ

מִדְּאֵי מַקּוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

שֶׁהִבִּינוּ שׂוֹה יוֹסֵף מְכָרוּ שׂוֹב לְמַדְיָנִים]

11 פְּסִיקְתָא רַבְתִּי - פְּרִשָׁה ג' וְכִיּוֹן שְׁבִירְכֶם וְעִשְׂאֵם
שְׁבִטִים הַתְּחִיל אוֹמֵר עַל עֶסֶק רַחֵל אִמְרָ לּוֹ לֵמָּה לֵא
נִכְסָה לְקַבְרָהּ (אִמְרָ) [עֲמָר] שְׁהִיָּה יוֹסֵף מִיַּצֵּר עַל הַדְּבַר
מֵאוֹד הַתְּחִיל אֲבוֹי מוֹשִׁיבוֹ עֲלֵיהָ אֲנִי בְּבוֹאֵי מִפְדָּן אִין
כְּתִיב כֹּאן אֵלֵא וְאֲנִי בְּבוֹאֵי מִפְדָּן (כְּרִאשִׁית מ"ח ז') מֵהוּ
וְאֲנִי אִמְרָ לּוֹ חִיד כְּשֶׁם שְׁהִיִּת מִבְּקַשׁ שְׁתַּכְנַס אִמְךָ
לְקַבְרָהּ כִּךְ אֲנִי הִיִּיתִי מִבְּקַשׁ הַדָּא הִיא דְּכַתְּבָ וְאֲנִי
מִתָּה עָלַי (ש) מֵהוּ עָלַי הִיִּיתָה טְרַחְוִתָּה: דְּבַר
אַחַר עָלַי שְׁחִסְרִיתָה שְׁלֵא הִיִּיתָה לִי נַחַת רוּחַ אֵלֵא
הִיא מִתָּה עָלַי שְׁחִסְרִיתָה אִמְרָ לּוֹ שְׁמֵא מֵה שְׁלֵא
הַכְּנַסְתָּ אוֹתָהּ לְקַבְרָהּ שְׁמֵא עוֹנַת גְּשָׁמִים הִיִּיתָה
אִמְרָ לּוֹ לֵאוּ בְּעוֹד כְּבִרַת אֶרֶץ לְבוֹא אַפְרָתָה (ש) בֵּין
פִּסְחָ לְעֶצְרַת הִיָּה בּוֹמֵן שֶׁהָאֶרֶץ מְנוּפָה וְהוֹלְכַת וּבִבְחָה

כְּכַבְרָה שִׁיכּוּלִים (הַלּוֹ) [לְהַלּוֹךְ] אִמְרָ לּוֹ יוֹסֵף גְּזוֹר עַכְשִׁיו
וְאֲנִי מַעֲלָה אוֹתָהּ וְקוֹבְרָתָה אִמְרָ לּוֹ יַעֲקֹב אִין אַתָּה
יִכּוֹל בְּנֵי שְׁלֵא קְבִרְתָּהּ שְׁם אֵלֵא עַל פִּי הַדִּיבּוּר שְׁאִף
אֲנִי בְּקִשְׁתִּי לְהַעֲלוֹתָהּ וְלִקְוֶרָהּ וְלֵא הַנִּיחֵנִי הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שְׁנֵאִמְרָ וְאִקְבְּרָהּ שְׁם (ש) מֵהוּ שְׁם עַל פִּי
הַדִּיבּוּר וְלֵמָּה שְׁגָלוֹי וְצַפּוֹי לְפָנָיו שְׁסוּף בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
עֵתִיד לִיחַרֵּב וּבְנֵיו עֵתִידִים לְצַאת בְּגוֹלָהּ וְהֵם הוֹלְכִין
אַצֵּל אֲבוֹת וּמִבְּקִשִׁים מֵהֵם שִׁיתְּפַלְלוּ עֲלֵיהֶם וְאִינִם
מוֹעִילִין לָהֶם וְכִיּוֹן שְׁהֵם הוֹלְכִין בְּדֶרֶךְ הֵם בְּאִין וּמַחְבְּקִין
קְבוּרַת רַחֵל וְהִיא עוֹמֶדֶת וּמִבְּקִשְׁתָּ רַחֲמִים מִן הַקֵּב"ה
וְאוֹמֶרֶת לְפָנָיו רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם שְׁמַע בְּקוֹל בְּכִיִּיתִי וְרַחֵם
עַל בְּנֵי אוֹתוֹ לֵא הַאֲנִיָּא שְׁלֵי מִיַּד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
שׁוֹמַע בְּקוֹל תְּפִילָתָהּ מִנִּין שְׁכֵן כְּתִב בְּכִי תַמְרוּרִים
רַחֵל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ (יִרְמִיָּה ל"א ט"ו) וְכַתְּבָ וְיֵשׁ תְּקוּהָ

אֶפְשָׁר כֶּכָּה, אֲנִי מוֹבִיל אוֹתָהּ לְבֵית
לֶחֶם, אֲנִי מוֹבִיל אוֹתָהּ לְחֶבְרוֹן. יַעֲקֹב
אוֹמֵר לוֹ: לֹא! זֶה הִכַּל עַל פִּי הַדְּבוּר!¹¹

אז עֲכָשְׁיוּ רַק אֶפְשָׁר לְהִבִּין מַה זֶה עַל
פִּי הַדְּבוּר. מַה זֶה אֶכְפַּת לִי אִם יִקְחוּ
אוֹתָהּ עוֹד 500 מֶטֶר, מִקְּבַר רַחֵל לְבֵית
לֶחֶם זֶה 500 מֶטֶר, זֶה 5 דְּקוֹת הַלִּיכָה.
אז אִי אֶפְשָׁר לְקַחַת אוֹתָהּ לְבֵית לֶחֶם?
הוא אוֹמֵר: לֹא, זֶה עַל פִּי הַדְּבוּר. כִּיּוֹן
שְׁלֵמָאמַע רוֹחֵל צְרִיכִים לְלַכֵּת כָּל יוֹם,
מֵאמַע רוֹחֵל — ה' עָשָׂה שֶׁהִיא קְבוּרָה
בִּירוּשָׁלַיִם, עַל יְדֵי שֶׁהוּא קָבַר אוֹתָהּ
בְּדֶרֶךְ אַפְרַת בְּדֶרֶךְ בֵּית לֶחֶם אִז הִיא

עָלִי, אַתָּה בְּפֹלֵא — אַתָּה תְּמִיד חוֹשֵׁב
”לְמָה אָבָא קָבַר אֶת אִמָּא שְׁלִי עַל אִם
הַדְּרֶךְ, מַה זֶה חֲתוּל? זֶה כְּבֶשׂ? זֶה
כֶּלֶב? כֶּכָּה מִתְּנַהֲגִים עִם אִמָּא — אִמָּא
קְדוּשָׁה מֵאמַע רוֹחֵל? כֶּכָּה מִתְּנַהֲגִים
אַתָּה?” וַיְדַעְתִּי שִׁישׁ בְּלִבִּי עָלִי, וְאֲנִי
יודֵעַ שֶׁאַתָּה כּוֹעֵס עָלִי, וְאֲנִי יודֵעַ שִׁישׁ
לִי כֶּעֶס עָלִי, שֶׁבְּלִבִּי עָלִי. אָבֵל, דַּע
לִךְ, שְׁעַל פִּי הַדְּבוּר [קְבֻרַתֶּיהָ שָׁם].

כִּי מַה אוֹמֵר הַפְּסִיקְתָּא? יוֹסֵף אוֹמֵר,
עֲכָשְׁיוּ אֲנִי קוֹבֵר אוֹתָהּ, תִּגְיֵד לִי
אָבָא, בְּחֶבְרוֹן, בְּבֵית לֶחֶם, אֲנִי מוֹצִיא
אוֹתָהּ, הִיא קְבוּרָה עַל הַכְּבִישׁ, אִי

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

הרי פייסו למה לא נכנסה אמו לקבורה עשה את

לאחריתך [נאום ה'] ושבו בנים לגבולם (שם שם י"ז)

אִז עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ מִבְּיָנִים אֶת זֶה
 אַחֲרֵי 3,000 שָׁנָה, שֶׁעֲכָשְׁיוּ זֶה כְּבָר
 זְמַן הַגָּאֲלָה — תַּשְׁפ"ד, אִז אֲנַחְנוּ
 מִבְּיָנִים שְׂבִזְכוֹת שִׁיעֵקֵב קֶבֶר אוֹתָהּ
 עַל הַכְּבִישׁ סְמוּךְ לִירוּשָׁלַיִם אִז אֲנַחְנוּ
 יְכוּלִים לִהְיוֹת בְּקֶבֶר רַחֵל כָּל יוֹם. שְׁזֵה
 הָעִנְיָן, בְּפָרֵט עֲכָשְׁיוּ כִּזֶּה יֶאֱרֻצִּיט גְּדוֹל,
 שְׁחִיבִים לִיסַע לְרַחֵל אִמְנוּ, וְלִדְעַת
 שֶׁעֲכָשְׁיוּ הִיא נִקְבְּרָה בִירוּשָׁלַיִם בְּזְכוֹת
 שִׁיעֵקֵב קֶבֶר אוֹתָהּ עַל פִּי הַדְּבֹר, וְזֵה
 עֲרִין שִׁיךְ לִירוּשָׁלַיִם, הִיא קְבוּרָה בְּתוֹךְ
 יְרוּשָׁלַיִם, וְכֹלֵם מִיַּד אַחֲרֵי הַשְׁעוֹר יִסְעוּ
 לְחֶרֶן וּלְקֶבֶר רַחֵל, וְתִהְיֶה הַגָּאֲלָה
 הַשְּׁלֵמָה בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

נִקְרָאת יְרוּשָׁלַיִם, הִיא בְּתוֹךְ הַחוֹמָה
 שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם, עֲכָשְׁיוּ בְּנוּ חוֹמָה הִיא
 בְּתוֹךְ יְרוּשָׁלַיִם. עֲכָשְׁיוּ מִבְּיָנִים אֶת
 זֶה, אַחֲרֵי 3,000 שָׁנָה אֶפְשָׁר לְהִבִּין
 לָמָּה יַעֲקֹב קֶבֶר אוֹתָהּ עַל אִם הַדְּרֵךְ,
 כִּכָּה אִי אֶפְשָׁר לְהִבִּין אֶת זֶה, מַה זֶה
 "עַל פִּי הַדְּבֹר"? אִז זֶה יִהְיֶה עוֹד 500
 מֶטֶר, מַה יְכוּל לִהְיוֹת? הֵינּוּ הוֹלְכִים
 אֶת זֶה כָּל יוֹם הוֹלְכִים עוֹד 500 מֶטֶר
 וְנִכְנָסִים לְבֵית לַחֵם. אִז קַח אוֹתָהּ לְבֵית
 לַחֵם, קַח אוֹתָהּ אֶפְלוּ לְחֶרֶן — עוֹד
 30 קִילוֹמֶטֶר, מַה קָּרָה? תִּקְבֹּר אוֹתָהּ
 נוֹרְמָלִי בְּמַעֲרַת הַמְּכַפְלָה, כְּמוֹ שְׂמַגִּיעַ
 לָהּ, לְקֶבֶר אוֹתָהּ כְּמוֹ אֶת לָאָה. לֹא, זֶה
 הַכֹּל עַל פִּי הַדְּבֹר.

מִדְּרָא מִקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

בְּנוֹי שְׁבִטִים

12 לְקוּטֵי הַלְכוֹת הַלְכוֹת שְׁבֵט ו' כ"ג כִּי בְּאֵמַת כָּל הַשְּׂמֹחוֹת
 שֶׁשְׂמַחֲיוֹן עַל הַחֲתוּנָה הוּא פְּלִיאָה לְכַאוּרָה, כִּי אֶשְׁר
 שְׂמַעֲתִי וְאֵת בְּפִרוּשׁ מִפִּי הַקְּדוֹשׁ, שֶׁאֶמֶר, שְׂאִין
 הָעוֹלָם יוֹדְעִים כָּל־מָה אוֹ שְׂמַחָה שֶׁאֵה נוֹשֵׂא וְאֵת, כִּי
 בְּנֵדָאִי אִין רְאוּי לְשַׂמַּח עַל עֲנִין זֶה. אִךְ בְּאֵמַת עֲקֹר
 הַשְּׂמֹחָה שֶׁל חֲתוּנָה הוּא שְׂמַחַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁעֲקֹר שְׂמַחָה
 הַקְּדוּשָׁה הוּא מַחְמַת שְׂאֵנוּ יוֹדְעִים וּמֵאֲמִינִים שֶׁעֲנִין
 זֶה בְּשִׂרְשׁוֹ הוּא גְבוּהַ מְאֹד מְאֹד כִּינְדוּעַ, וְיִהְיֶה נוֹלַד
 מִזֶּה יִשְׂרָאֵל שֶׁיִּקְדָּשׁוּ שְׂמוֹ כְּכֹל, עַד שֶׁיִּצְאֻ אֲצִדִּיקִים
 גְּדוֹלִים עַד שֶׁיִּבְאוּ מְשִׁיחַ מְדוּרְתֵינוּ שְׂתַנְתָּן הַכֹּל, וְזֵה
 עֲקֹר שְׂמַחַתֵנוּ, וּמִזֶּה נֵדָאִי יֵשׁ לָנוּ לְשַׂמַּח הַרְבֵּה עַל
 הַחֲתוּנָה.

13 פֵּלֵא יוֹעֵץ אוֹת ז' זוּג וּמֵאחֶר שְׂאִין אִשָּׁה אֵלֵא לְבָנִים
 (תַּעֲנִית לֹא אֵתְחַבֵּט, ט. ב.) וְכֹל שְׁלֹמוֹת הוֹלַד בְּמִדּוֹת וּבִדְעוֹת

תְּלוּי בּוֹמֵן הוּזוּג וּבְכּוֹנֵת הוּזוּג, אִי לֹאֵת לוֹ בְּכַח וְלוֹ בְּחִיל
 יִגְבֵר אִישׁ לְקִים מְצוֹתוֹ דְּבַר בַּעֲתוֹ וּיְתַאֲמֵן בְּמִצְוֹתוֹ
 אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ לְחַשֵּׁב מַחֲשֻׁבוֹת טְהוּרוֹת זְכוֹת וּבְרוּת,
 וְזוֹר לֹא יִקְרַב בְּמַחֲשֻׁבוֹת שׁוּם מַחֲשֵׁבָה זֶה, כִּי קְרוֹב
 הוּא לִהְיוֹת בְּעִלְתּוֹ בְּעִלְתּוֹ זְנוּת וּנְפֶשׁ הֵם חוֹבְלִים וּבָנִים
 זָרִים יִלְדוּ רַעִים וְחַטָּאִים וְטַפְשִׁים בָּנִים מִשְׁחִיתִים כֹּל
 מוֹם בָּם. וְמָה יִתְאוּן אָדָם כִּי כִישִׁי לוֹ תְּרַבוֹת רַעָה
 בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ גְּבֵר עַל חַטָּאִיו שֶׁהוּא גּוֹרֵם רַעָה לְעַצְמוֹ. וְזוֹ
 רַעָה חוֹלָה וְאִכּוּרִיתָא גְּדוּלָה יוֹתֵר מִשׁוּחֲטֵי הִילְדִים,
 וְאֵם הִי יוֹדְעִים הַבָּנִים שֶׁהוּא גֵרְמָא לֵהֵם בְּנוֹיִקִים הִי
 צוֹעֲקִים מֵרָה עֲלֵיו בְּאִמֵר, לָמָּה עֲכַרְתֵּנוּ וְעוֹן חוֹלְתָנוּ.
 וְכִי יִשְׂאוּ אֶת עוֹנָם, אִב וְאֵם נוֹטִלִים חֶלֶק בְּרֵאשׁ, כִּי
 הֵם אֲבוֹת הַטְּמֵאָה וְאִין עַל הַבָּנִים כֹּל כִּךְ אֲשַׁמָּה, כִּי
 מֵאֲחֶר שֶׁהִיסוֹד רַעוּעַ וְהַשְׂרֵשׁ רַע וְהַקְּלָפָה בְּנֶפֶשׁ לוֹטָה
 מַה יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ הֵבֵן וְלֹא יַחֲטֵא, כִּי נֶפֶשׁ רַשָּׁע אוֹתָהּ

שְׁעוֹר שְׁנֵמֶסֶד בְּסֵעוּדָה שְׁלִישִׁית [מוֹצָאִי] שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיִּגַּשׁ תַּשְׁבֵּ"ד

הַשְּׁעוֹר הַשְּׁבוּעִי בַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ 'פְּלֵא יוֹעֵץ'

דוֹגֵל בְּיַלְד בְּשָׁבִיל הַיִּצָּר הָרַע, אֲזִי שֶׁתַּחַתָּן בְּשָׁבִיל הַיִּצָּר הָרַע, וְאֲזִי יִהְיֶה לוֹ יְלִדִים רָעִים, חֲטָאִים, טְפָשִׁים, מוֹנְגוּלִים, סִינִים, נְפָאִלִים, טִיבְטִים, כָּל סוּגֵי הַמְּפָגְרִים, אוֹטִיסְטִים... אֲצַל הַחֲלוּנִים כָּל יְלֵד שְׁלִישִׁי זֶה אוֹטִיסְט.

"וַיִּמָּה יִתְאוּנָן אָדָם חֵי, שֶׁהוּא בְּעֲצָמוֹ מְחַנְּךְ אֶת הַיְלָדִים שְׁלוֹ לְתַרְבוֹת רָעָה", וְהוּא מְבִיא אוֹתָם בְּטַמְאָה נוֹרָאָה, וְכָל הַטְּמָאָה שְׁלֵהֶם — זֶה מְמוֹנָה. "כִּי אִם יֵשׁ תּוֹלְדוֹת יֵשׁ אַבוֹת", אִם רוֹאִים תּוֹלְדוֹת סִימָן שֶׁזֶה מְתַחֵל בְּאַבוֹת, וְהוּא בְּעֲצָמוֹ "תַּרְבוֹת רָעָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ. [וַיִּמָּה יִתְאוּנָן אָדָם חֵי] גְּבֹר עַל חֲטָאֵיו — שֶׁהוּא גּוֹרֵם רָעָה לְעֲצָמוֹ".

לֹא מְתַחַתְנִים בְּשָׁבִיל הַיִּצָּר הָרַע, מִי שֶׁמְתַחַתָּן בְּשָׁבִיל יִצָּר הָרַע — אָסוּר לְלַכֵּת לְחַתְנָהּ. הַרְבֵּה אוֹמֵר בְּעֵמוּד 52 (לְקוּטֵי הַלְכוֹת אֶרֶץ חַיִּים חֶלֶק ג) שֶׁאָסוּר לְלַכֵּת לְחַתְנָהּ, כִּי כָּל הַחַתְנָהּ זֶה בְּשָׁבִיל יִצָּר הָרַע¹².

[קוּרָא מְדַבְרֵי ה'פְּלֵא יוֹעֵץ':] "זֶה יוֹתֵר גְּרוּעַ מְשׁוּחֲטֵי הַיְלָדִים"¹³ — אִם אָדָם יִשְׁחַט אֶת הַיְלָד שְׁלוֹ הוּא לֹא עֹשֶׂה כְּלוּם, [כְּמוֹ הַמְבִיא יְלִדִים בְּתַאוּוּהָ אִסוּרָה וּמַחֲשֵׁבָה זֶה], אֲבָל אִם הוּא מְחַנְּךְ אוֹתוֹ לְיִצָּר הָרַע...¹⁴

אִז הַרְבֵּה אוֹמֵר: אִם אָדָם מְתַחַתָּן בְּשָׁבִיל הַיִּצָּר הָרַע, הַבְּנִים יִהְיוּ טְפָשִׁים, חֲטָאִים, פּוֹשְׁעִים. מִי שֶׁרוֹצֶה יְלֵד פּוֹשֵׁעַ, וְהוּא בְּעַד יְלֵד פּוֹשֵׁעַ, וְהוּא

מְדַאֵי מְקוּמוֹת וְהַעֲרֹת

לְבֵית הַמְּקַדֵּשׁ וְלַהֲתַפְּלֵל, אֶחָד עַרְבֵי וְאֶחָד נוֹצְרֵי, לֹא מְשַׁנְּהָ, הוֹדִי, הוֹדִי, סִינֵי, תַאֲלִנְדִי, נְפָאִלִי, מְטִיבֵט, בְּלָם — כָּל הַעֲמִים מוֹתְאֲחָדִים תַּחַת בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ אֶחָד, וְזֶה הַסְּמָל שֶׁל בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ. וְאֶפְלוּ אֶפְלוּ בִיבֵי חֶבֶר שָׁם, בְּלָם חֶבְרִים, בִּירוֹן חֶבֶר. יֵשׁ לָהֶם הַגְּנָה, מִי שֶׁחֶבֶר אִז הֵם עוֹבְדִים עִם בְּתֵי הַמּוֹשֵׁפֵט שֶׁלֹּא יַעֲשׂוּ לוֹ כְּלוּם, הוּא יְכוּל לְגַנֵּב, לְרַצֵּחַ, מַה שֶׁהוּא רוֹצֶה. (אִז עֲכָשׂוּ בְּלָם הוֹלְכִים לְחַיּוֹת חֶבְרִים בְּבוּנִים הַחֲפָשִׁים... בְּבוּנִים הַחֲפָשִׁים, בְּבוּנִים, בְּלָם...)

רַע, וְצָרִיךְ עֵמֶל וְטָרַח וַיִּגְיַעָה רַבָּה כְּלֵי הָאֵי, וְאוּלַי יוּכַל לְהַפְּךְ טַבְעוֹ וּמוֹגוֹ הָרַע.
14 כָּל הַבוּנִים, הַבוּנִים הַחֲפָשִׁים, הַסְּמָל זֶה בֵּית הַמְּקַדֵּשׁ, הֵם רוֹצִים לְעֲשׂוֹת דָּת חֲדָשָׁה, שְׁבִית הַמְּקַדֵּשׁ יִהְיֶה בִירוּשָׁלַיִם וְכָל אֶחָד יַעֲשֶׂה מַה שֶׁהוּא רוֹצֶה, בְּלָם יִבְאוּ לְהַתְּפִלֵּל, וְכָל יַעֲשׂוּ מַה שֶׁהֵם רוֹצִים, וְכָל הַמְּטָרָה שְׁלֵהֶם זֶה דָּת חֲדָשָׁה וּבֵית הַמְּקַדֵּשׁ זֶה יִהְיֶה הַמְּרָקָו, אֲבָל לְפִי כָּל אֶחָד מַה שֶׁאָבָא לוֹ, כָּל אֶחָד יְכוּל לְבִא

וְהוּא הִכִּי אַכְזָרִי שֶׁבָּעוֹלָם, כְּזֶה אַכְזָרִי
עוֹד לֹא הָיָה מִבְּרִיאת הָעוֹלָם, הוּא
'זָכָה' לְהִיּוֹת הִכִּי אַכְזָרִי, וְאִפְשָׁר לְשִׁים
אוֹתוֹ בְּסִפְרֵי גֵינֶס, בְּסִפְרֵי גֵינֶס בְּשִׂיאיִם,
סִפְרֵי הַשִּׂיאיִם בְּאַכְזָרִיוֹת, יוֹתֵר מִהֵנָּאֲצִים
וְיוֹתֵר מִהַסִּינִים וְיוֹתֵר מִהַרוֹסִים וְיוֹתֵר
מִהַחֲמָאס, "הוּא יוֹתֵר גְּרוּעַ מִשׁוֹחֲטֵי
הַיְלָדִים!" אִם הוּא הָיָה שׁוֹחֵט אֶת הַיְלָד
שְׁלוֹ זֶה הָיָה פְּחוֹת אַכְזָרִיוֹת מִמָּה שֶׁהוּא
מֵבִיא אוֹתוֹ עִם הַיֶּצֶר הָרָע. כִּי כָּל מִי
שֶׁמֵּבִיא אֶת הַיְלָד עִם יֶצֶר הָרָע יֵדַע
שֶׁהוּא הַגְּרָמָא שֶׁהֵם לֹא לּוֹמְדִים, וְהֵם
לֹא מִתְּפַלְלִים, בּוֹרְחִים מִהַיְשִׁיבָה, לֹא
רוֹצִים לְלַמֵּד בִּישִׁיבָה, זֶה הַבְּעֵיָה שְׁלוֹ,

וְהוּא יוֹתֵר אַכְזָרִי, יוֹתֵר גְּרוּעַ מִשׁוֹחֲטֵי
הַיְלָדִים. וְאִם הָיוּ הַבְּנִים יוֹדְעִים
שֶׁכָּל מִה שֶׁקּוֹרֶה לָהֶם זֶה הָאֲבָא
אֲשֶׁם שֶׁכָּל מִה שֶׁהֵם לֹא לּוֹמְדִים וְלֹא
מִתְּפַלְלִים לֹא קָמִים בְּבִקְרָה וּבּוֹרְחִים
מִהַיְשִׁיבָה — זֶה הַכֹּל אֲשֶׁם הָאֲבָא,
שֶׁהוּא הַגְּרָמָא.

וְלִכְּן צְרוּיָה, כָּל הַבְּנִים שְׁלֵה עָפוּ
בְּאֵוִיר, כְּתוּב בְּסִפְרֵי הַגְּלִגּוּלִים,
תְּבִיא אֶת זֶה הַקְּדָמָה י"ו¹⁵, שֶׁהִיא הִיתָה

מִדְּרָא מִקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

יְכוּל לְהַתְנוּעַע. אֲבָל הָאוֹר הַמְּקוּיָה מִבְּחוּץ, מִתְנוּעָע,
וּמְנוּעַ אֶת הָאֲדָם לְמִקּוֹם שֶׁהוּא חָפִין. וְנִמְצָא כִּי אִם
תִּרְאֶה אִיזָה אָדָם קָל בְּנֶשֶׁר וְרִץ בְּצָבִי בְּכָל מַעֲשָׂיו,
וּמְהִיר בְּמִלְאָקְתוֹ, נִמְצָא שֶׁגָּבַר עָלָיו אוֹר הַמְּקוּיָה אֲשֶׁר
מִפְּנֵי אֲבִיו. וְאִם הוּא עָצֵל וְכִבֵּד הַתְנוּעָה, יוֹרֵה תְּגַבְרַת
אוֹר הַפְּנִימִי בּוֹ מִצַּד הָאֵם, וְהַכֹּל כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם. רוֹצֵה
לֹאמֹר, כִּי אִם הָאֵב נִתְּפַן לְשֵׁם מַעֲוָה בְּעַת הַתְּשִׁימִישׁ,
הֵנָּה חֲבוּיָה בְּהוֹן הָאֵה יְהִיָּה מְהִיר בְּמִלְאָקְתָּ שְׁמִים, וְגָדוֹל מֵאֵד
בְּתוֹרָה. וְאִם אֲבִיו נִתְּפַן לְהֵנָּאָת עֲצוּמוֹ, יְהִיָּה חֲבוּיָה
מְהִיר בְּמִלְאָקְתָּ הָעוֹלָם הָאֵה. וְכֹן לְהַסְפָּה אִם יְהִיָּה כְּבֵד
הַתְנוּעָה, אִם אִמּוֹ נִתְּפַנְיָה לְשֵׁם מַעֲוָה, יְהִיָּה עָצֵל
בְּמִלְאָקְתָּ הָעוֹלָם הָאֵה. וְאִם לֹא נִתְּפַנְיָה לְשֵׁם מַעֲוָה,
יְהִיָּה חֲבוּיָה עָצֵל בְּמִלְאָקְתָּ שְׁמִים: וּבְזֶה תְּבִין טַעַם כִּי
נִמְצָאִים יְלָדִים קְטָנִים חֲרִיפִים לֹא יוֹכְלוּ הַשְׂקֵט, וַיִּישׁ
יְלָדִים עָצֵלִים כְּבִדֵי הַתְנוּעָה מֵאֵד: וְזֶה סוּד עֲשֵׂהֲאֵל
אֲחֵי יוֹאֵב שֶׁהָיָה קָל בְּרַגְלָיו עַד לְאֵזוֹ תְּכִלִּית, כְּפִנְדָּע
לְרִבּוּתֵינוּ וְכִרְוֹם לְכִרְכָּה (שְׁמוּאֵל ב' ב') שֶׁהָיָה רִץ עַל
רְאִשֵׁי הַשְּׂבָבִילִים וְלֹא הָיוּ נִכְפָּסִים, וּבְנִדְוִאֵי אִין מִדְּרַשׁ
חַז"ל יוֹצֵא מִדְּוִי פִּשְׁוֹט מִפְּשֵׁ, וְהַעֲנִין מוֹבָן עִם הַנְּזַקֵּר
כִּי כָּל בְּחִינָתוֹ הִיתָה, מִתְּגַבְרַת כַּח הָאֵב, וְלֹא הָיָה בּוֹ כַּח

15 שְׁעַר הַגְּלִגּוּלִים הַקְּדָמָה י' עוֹד נִדְבַר בְּעֵנֵן הַבְּנִים
הַנּוֹלָדִים מִן הָאֵב, דַּע, כִּי בְּהִיוֹת הָאִישׁ מוֹדָג עִם אֲשֶׁתּוֹ
לְהוֹלִיד בְּנִים, הֵנָּה מִפְּנֵי הָאֵב נִמְשָׁד בְּחִינַת אוֹר מְקוּיָה
בְּבוֹן, וּמִפְּנֵי הָאֵם נִמְשָׁד בְּבוֹן גַּם כִּן בְּחִינַת אוֹר פְּנִימִי.
וְהֵנָּה אִפְשָׁר שֶׁבְּעַת וַיּוּגֵם יִתְקַדְּשׁוּ עֲצָמָם שְׁנֵינֵיהֶם
בְּכַנּוּת מַעֲוָה וְקִדְשָׁהּ. אוֹ יְהִיָּה פְּנִיָּה שְׁנֵינֵיהֶם שְׁלֵא
לְשֵׁם מַעֲוָה, אֲלֵא לְהֵנָּאָת עֲצָמָם וְלְרַעָה. אוֹ יְהִיָּה פְּנִיָּה
הָאֵב לְטוֹבָה וְהָאֵם לְרַעָה, אוֹ לְהַסְפָּה. וְאִמְנָם אִם שְׁנֵינֵיהֶם
נִתְּפַנְיָה לְדַבֵּר מַעֲוָה, יְהִיָּה הַיְלָד הַהוּא צָדִיק גְּמוּר בְּאוֹר
הַמְּקוּיָה וּבְאוֹר פְּנִימִי. וְאִם שְׁנֵינֵיהֶם נִתְּפַנְיָה לְרַעָה, יְהִיָּה
חֲבוּיָה הַהוּא רָשָׁע גְּמוּר בְּאוֹר מְקוּיָה וּבְאוֹר פְּנִימִי. וְאִם
הָאֵב נִתְּפַן לְטוֹבָה, וְאִמּוֹ לְרַעָה, אוֹ יְהִיָּה אוֹר הַמְּקוּיָה
שֶׁל חֲבוּיָה צָדִיק. וְאוֹר הַפְּנִימִי, רָשָׁע. וּבְהַמְשָׁד הַזְּמָן יִכַּף
הַמְּקוּיָה אֶת הַפְּנִימִי, וְיְהִיָּה צָדִיק גְּמוּר. לְפִי שֶׁהַמְּקוּיָה
כּוֹלֵל בְּתוֹכוֹ אֶת הַפְּנִימִי, וּמִהַפְּכוֹ לְזִכּוֹת. וְאִם הָאֵב
נִתְּפַן לְרַעָה וְהָאֵם לְטוֹבָה, אוֹ הַמְּקוּיָה רַע וְהַפְּנִימִי טוֹב,
וּבְהַמְשָׁד הַזְּמָן יִכַּף הַמְּקוּיָה הָרָע אֶת הַפְּנִימִי הַטוֹב,
וְיְהִיָּה רָשָׁע גַּם הוּא: וְהֵנָּה אִם תִּרְצָה לֵידַע, מִי גּוֹבֵר
בוֹ, כַּח הָאֵב אוֹ הָאֵם, תּוֹכֵל לְהַפְּיֵר זֶה כְּפִי כְּלוּתוֹ שֶׁל
חֲבוּיָה אוֹ כְּבִדּוּתוֹ, לְפִי כִּי הָאוֹר הַפְּנִימִי מְגַבֵּל, וְאִינוּ

וְכָל [-] הַזֶּה שֶׁכְּתוּב בְּפָרְשַׁת בְּהַעֲלֹתְךָ, כִּי הַמְרַגְלִים זֶה הָיָה אַחֲרֵי בְּהַעֲלֹתְךָ, שְׁלַח לְךָ, וְאֵז הִלְכוּ עִם רַמְקוּלִים, הַסְתּוֹבְכוּ עִם מְגָה פּוֹן, (כָּל אֶחָד יָבִיא מְגָה פּוֹן, לְשֵׁלֶשׁ סֵדוֹת הַבָּא כָּל אֶחָד צְרִיךְ לְהָבִיא מְגָה פּוֹן), מְגָה פּוֹן זֶה רַמְקוּל יָד, אֵז הֵם הִלְכוּ עִם רַמְקוּל יָד בְּכָל הַמַּחֲנֶה וְהַכְרִיזוּ "מֹשֶׁה מֵת", וְהַנָּשִׁים הִתְפַּלְלוּ.

וְאֵז מְרִים נִסְעָה לְאוֹמֵן, אֲרַגְנָה נִסְעָה שֶׁל נָשִׁים, כְּמוֹ שֶׁעֲכָשׂוּ אֲרַגְנוּ נִסְעָה שֶׁל נָשִׁים, אֵז גַּם מְרִים אֲרַגְנָה נִסְעָה שֶׁל נָשִׁים, הֵם הָיוּ חֲמֹשֶׁה אוֹטוֹבוֹסִים שֶׁל מֵאָה אִישׁ — 500 אֲנָשִׁים, וְכֻלָּם הִשְׁתַּטְּחוּ עַל הַצִּיּוֹן שֶׁל רַבְּנוּ, אֵז רַבְּנוּ אָמַר: תִּלְכוּ לְבַעַל שֵׁם טוֹב. טוֹב, הוֹלְכִים לְבַעַל שֵׁם טוֹב, הוֹלְכִים כָּלֵם מִשְׁתַּטְּחִים עַל הַבַּעַל שֵׁם טוֹב, 500 נָשִׁים, צוֹעְקִים "שְׁמֹשֶׁה יַחֲיֶה, רוֹצִים שְׁמֹשֶׁה יַחֲיֶה, שְׁמֹשֶׁה יַחֲיֶה". אוֹמֵר לָהֶם הַבַּעַל שֵׁם טוֹב: עֲכָשׂוּ תִלְכוּ לְר' לְוִי יִצְחָק מִבְּאֲרֵיטְשׁוֹב. טוֹב, הוֹלְכִים לְר' לְוִי יִצְחָק מִבְּאֲרֵיטְשׁוֹב, מִשְׁתַּטְּחִים 500 נָשִׁים, וְצוֹעְקִים, וְצוֹעְקִים "שְׁמֹשֶׁה יַחֲיֶה". כִּי מֹשֶׁה מֵת, אֵז צְרִיכִים לְהַחֲיוֹת אוֹתוֹ, לְבַטֵּל אֶת הַגְּזֵרָה.

סֵלַע, הִיא הֵיטָה צוּר, הִיא הֵיטָה "כִּי מֵרֵאשׁ צְרִים אֲרַאנוּ וּמִגְבְּעוֹת אֲשׁוּרְנוּ" (בַּמִּדְבָּר כג, ט). בְּלַעַם אָמַר: אֲנִי לֹא יָכוֹל לְקַלֵּל אוֹתָם, הֵם נוֹלְדוּ מֵהַצּוּרִים, הֵם נוֹלְדוּ מֵהַסֵּלְעִים.

כִּי רַחֵל אֵין לָהּ וְלֹד — אֵין לָהּ אֶפְלוּ בֵּית הַוּלָד. ה' בְּרָא לָהּ בֵּית הַוּלָד. כְּתוּב אֲצֵל רוּת: "וַיִּתֵּן ה' לָהּ הַרְיוֹן" (רוּת ד, יג), אוֹמֵר רַש"י: שְׁלֹא הָיָה לָהּ בֵּית הַוּלָד, ה' בְּרָא לָהּ בֵּית הַוּלָד. בְּרוּת "וַיִּתֵּן ה' לָהּ הַרְיוֹן". וְכָל הָאֲמָהוֹת לֹא הָיָה לָהֶם בֵּית הַוּלָד בְּכָלֵל. "וַיִּרְא ה' כִּי שְׁנוּאָה" (בְּרֵאשִׁית כט, לא) אֲצֵל לֵאמֹר, "כִּי שְׁנוּאָה לֵאמֹר" — אֵז הִיא זְכָתָה לְשֵׁשׁ יְלָדִים.

כִּי כָּל הַעֲבוּדָה לְחַבֵּר לֵאמֹר וְרַחֵל, "רַחֵב לְבַב חֲמַת" (בַּמִּדְבָּר יג, כא) זֶה רַחֵל, "לְתוֹר אֶת הָאֲרֶץ" (שִׁם, טז) זֶה לֵאמֹר, כְּתוּב אַרְבַּע פְּעָמִים "לְתוֹר אֶת הָאֲרֶץ". מִסְבִּיר רַבֵּי נִתָּן בְּדָף יֵא בִּיּוֹרָה דְּעָה חֲלֵק ב' (הַלְכוֹת נְדָרִים ד, יב): שְׁמֹשֶׁה רָצָה לְהַכְּנִס לְאֶרֶץ, כְּתוּב שִׁיְהוֹשֵׁעַ הָיָה הַלְּבָנָה, וְלִבְנָה — רַק מִי שֶׁבִּבְחִינַת לְבָנָה יָכֵל לְהַכְּנִס לְאֶרֶץ, אֲבָל מֹשֶׁה הוּא שְׁמֵשׁ, מֹשֶׁה הוּא שְׁמֵשׁ, אֵז שְׁמֵשׁ זֶה תַּפְאֲרָתוֹ, וְאַחֲרֵי שֶׁחֲטָאוּ בְּמִתְאוּנָנִים,

ר' לוי יצחק מבארדיטשוב אָמַר: יַעֲקֹב (בְּרֵאשִׁית שָׁם) מְבָרְכִים אֶת יוֹסֵף "לְקַדְקֵד נְזִיר אֶחָיו".

וּכְנָן יַעֲקֹב אָמַר לְיוֹסֵף: "מִטְּרַף בְּנֵי עֲלִית" (בְּרֵאשִׁית מַט, ט), כִּי יַעֲקֹב לְעוֹלָם לֹא יָדַע מִה קָרָה, וְשֶׁהָאֲחִים מִכְרוּ אֶת יוֹסֵף.

מִה שֶׁאֲנַחְנוּ עֲכָשְׁיוּ קָרָאנוּ בַּפָּרָשָׁה שֶׁיְהוּדָה אָמַר לְיוֹסֵף: תִּשְׁמַע יוֹסֵף, אֲתָה בְּלֶאֱגָנִיסֵט, אֲתָה בְּלֶאֱגָנִיסֵט גְּדוֹל, תִּדַּע לָךְ שֶׁהָיָה לָנוּ פַּעַם אַחַת אַח וְ"טְרַף טְרַף" (בְּרֵאשִׁית לז, לג) — נְטְרַף. מִסְבִּירִים לְיוֹסֵף, הוּא לֹא קוֹלֵט. אֲתָה יוֹדֵעַ אֵיפֶה אַח שְׁלָנוּ? הֵינּוּ 12 אֲחִים, אַחַד נְטְרַף, "טְרַף טְרַף יוֹסֵף". כָּל זֶה כְּתוּב בְּוִיגֶשׁ, עֲכָשְׁיוּ אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהַחֲזִיר אוֹתוֹ, לְהַחֲזִיר אוֹתוֹ בְּתַחֲזִית הַמַּתִּים, תַּעֲזוּר לָנוּ לְמַצָּא אוֹתוֹ. אִזּוֹ יוֹסֵף הַתְּחִיל לְצַעֵק "יוֹסֵף! יוֹסֵף!", שׁוֹמְעִים שֶׁהוּא צוֹעֵק "יוֹסֵף!" אַתֶּם רוֹצִים לְרַאוֹת אֶת יוֹסֵף? "יוֹסֵף בֹּא! יוֹסֵף תָּבֹא!", הוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַקֶּבֶר בְּשָׁכֶם, הוּא הָיָה כְּכֹר בְּשָׁכֶם, הוֹצִיא אוֹתוֹ מִהַקֶּבֶר, וְאִזּוֹ הוּא הוֹפִיעַ לְפָנֵיהֶם, כְּתוּב "נִבְהָלוּ" (בְּרֵאשִׁית מה, ג) — פָּרַחָה נִשְׁמַתָּן, כְּלָם הִתְעַלְפוּ עַל הַמְּקוֹם, הִתְעַלְפוּ עַל הַמְּקוֹם, בָּא מִלְאָךְ וְהַחֲזִיר לָהֶם אֶת הַנְּשָׁמָה, "כִּי נִבְהָלוּ מִפְּנֵיו".

שֶׁעֲכָשְׁיוּ זֶה יְהִיָּה תְלוּי בְּמַרְגְּלִים, הַמְּרַגְלִים הָיוּ צְרִיכִים לְתַקֵּן אֶת הַפְּגָמִים שֶׁיֵּשׁ, שֶׁל הַמַּתְאוּנָנִים, וְשֶׁל הַ"הַתְּאוּנוֹ תְאוּנָה" (בְּמִדְבָּר יא, ד).

"זְכַרְנוּ אֶת הַדְּגָה" (שָׁם, ה) — רוֹצִים דְּגִים, פַּעַם הַבָּאָה תְּבִיאוּ דְּגִים, "זְכַרְנוּ אֶת הַדְּגָה" — רוֹצִים דְּגִים, דוֹר דְּעָה, שֶׁשׁוֹמְעִים אֶת עֲשֻׁרַת הַדְּבָרוֹת, פִּסְקָה זֶה־הַמַּתָּן, תַּחֲזִית הַמַּתִּים, רוֹצִים עֲכָשְׁיוּ דְּגִים, אֵיפֶה יֵשׁ דְּגִים, זֶה מִה שֶׁחָסַר לָהֶם? וְעוֹד "בְּחֻנָּם"? ! מִצָּה לֹא קִבְּלוּ בְּחֻנָּם! אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים "הָא לְחָמָא עֵינָא דִּי אֶכְלוּ אֲבֵהֶתְנָא בְּמִצְרַיִם" — "לְחָמָא עֵינָא" זֶה הַמִּצָּה, שֶׁנִּתְּנוּ לָהֶם לְאֶכֶל מִצָּה לְיוֹם, בְּמִשְׁךָ 210 שָׁנָה אֶכְלוּ מִצָּה לְיוֹם, זֶה הָיָה כָּל הָאֶכֶל שֶׁלָּהֶם. (כָּל אַחַד יָבִיא מִצָּה בְּשַׁבּוּעַ הַבָּא, זֶה יְהִיָּה כְּכֹר פִּרְשַׁת וַיַּחֲזִי...)

"לְקַדְקֵד נְזִיר אֶחָיו" (בְּרֵאשִׁית מַט, כו), יוֹסֵף זָכָה לְקַדְקֵד, הוּא הָיָה הַקַּדְקֵד, הוּא זָכָה לְפִתּוֹר. כִּי בְּעַם יִשְׂרָאֵל, כָּל יְהוּדִי זוֹכֵה לְקַדְקֵד, "לְקַדְקֵד נְזִיר אֶחָיו", כָּל יְהוּדִי הוּא נִבְרָא בְּשִׁבִיל הַקַּדְקֵד, בְּשִׁבִיל זֶה הוּא נוֹצֵר — "לְקַדְקֵד נְזִיר אֶחָיו", הוּא נוֹלָד לְהִיּוֹת בְּקַדְקֵד, אִזּוֹ כָּל יְהוּדִי חַיֵּב לְהִיּוֹת בְּקַדְקֵד, לְכֵן גַּם מִשָּׁה (דְּבָרִים לג, טז) וְגַם

הם אבות הטמאה, האבא — אבות הטמאה. והבנים לא אשמים בכלל, אין אשמה על הבנים, כי היסוד רעוע, והביאו אותם בטמאה, והשרש רע, והקלפה ---

מה אליעזר ראה [יוצא מרבקה]? הוא ראה את עשו! את מה הוא ראה? את עשו! לאן אברהם שלח אותי?! מה הוא עושה ממני צחוק?! הוא ראה את עשו, "וכדה על שכמה" (בראשית כד, טו) זה עשו, "וכדה" זה ר', "על" זה ע' "שכמה" זה ש'. אז הוא התקשר אלי, והוא שאל אותי: "מה דעתך על השדוף?". וכבר היה ארוסין, כבר שברו צלחת. אבל, פתאם הוא רואה שיוצא עשו. הוא התקשר אלי, אני התקשרתי לרב מורגנשטרן, שאלתי אותו: מה עושים? הוא אמר: מיד לבטל! טוב, אמרתי מיד לבטל את

אז ברגע שצועקים "אני יוסף" הנשמה פורחת, כי רואים את הצדיק פנים אל פנים, כי יוסף הוא נקרא "הצדיק" לא אומרים 'אברהם הצדיק' אומרים "אברהם רחיקא" "יצחק עקיבא" "יעקב שלימא", רק אחד אומרים "צדיק" זה יוסף, שעשרים ושתים שנה הוא עמד בנסיונות נוראיים, כל יום היא היתה באה, שלש פעמים ביום לקנות בגדים, היא היתה מליארדיסטית!¹⁶

אז זה אומר רבי נתן: שהילדים צריכים להרביץ להורים, שהם הביאו אותם בכזה טמאה. "למה עכרתנו, בעוון חוללתנו". וההורים ישאו את עוונם, אב ואם נוטלים חלק בראש, חלק בראש, כל אחד יקח חלק בראש, אב ואם כל אחד צריך לראות לקחת חלק בראש, חלק בראש, כי הם אבות הטמאה, כי אם יש תולדות...

מדאי מקומות והערות

16 הנה לה (- לאשת פוטיפר) מליארד הולר, אמרתי להשים אותה בשבילי זה שנתים בפלא, אחרי זה מוצאו את ה[-] את המסים, קוראים לזה הלפנת הון, פי קבלת מליארד הולר ולא דוחת על זה לפסים, אז בקשו מאה חמשים מליון, מאה חמשים מליון מס, אז הבאתי את רתם היא הורידה את זה לשתים וחצי, אז כל חדיש זה חמשים אלף שש שנים. אז כל זה מדברים עכשיו שהיא היתה נדבנית גדולה, היא תרמה המון לשבובנים, ובעזרת ה' [-] שבובנים מהתרומות שלה, לבינתים היא

הסתלקה לא חשוב. (לא יודעים מתי היא [-] אשת פוטיפר) מתה, אבל צריכים לעלות אל הקבר שלה, מיד אחרי מלכה מלכה נוסעים בלם לאלפסנדריה לקבר של אשת פוטיפר. נגיבים להשתטח שם, יש שם מליארדים בתוף הקבר, נובל להביא מליארדים. אז עכשיו אנתנו פלנו נוסעים למצרים מיד אחרי מלכה מלכה, מלכה מלכה יגמרו היום...) היום יגמרו את זה ב' 20:30, יגמרו מלכה מלכה, ואז בלם נוסעים לחברון, בלם, בלי יוצא מן הפלל. ואחרי זה לשכם, הרגו כבר את כל המתפללים, אין יותר מתפללים, יגמרו המתפללים. יהיה חדשים, אבל לבינתים עוד לא נולדו, (אנתנו נדאג שיקדו...)

רָאָה שְׂיִהְיֶה עֲשׂוֹ? ! מָה, אֲבָרְהֶם לֹא רֹאָה? ! רַק אֶתָּה רֹאָה? ! אֲבָרְהֶם רֹאָה יוֹתֵר טוֹב! אִם אֶתָּה רֹאָה אֶת עֲשׂוֹ, גַּם אֲבָרְהֶם רָאָה אֶת עֲשׂוֹ! דְּוָקָא בְּחֹר מְתוּק, יְלֵד חֲמוּד עִם פְּאוֹת, הוּא הִיָּה יְלֵד מְאֹד חֲמוּד, קִצְת גִּינְגִי, קִצְת גִּינְגִי, אֲנַחְנוּ לֹא אוֹהֲבִים גִּינְגִי, אֲבָל הוּא הִיָּה גִינְגִי, מָה אָנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת...

טוֹב, פְּתָאֵם הוּא רֹאָה עוֹד גִּינְגִי. מִי הִיָּה הַגִּינְגִי הַשֵּׁנִי? — דְּוָד¹⁷. דְּוָד הִיָּה מִהַחֲטוּפִים, הוּא הִיָּה מִהַחֲטוּפִים. אֶתָּם לֹא לוֹמְדִים סְנֵהֲדָרִין, נְכוּן?

הַשְׁדוּף. עֲכָשְׁרֵי, אֵיךְ הוּא הַחֲטוּף הַשֵּׁנִי? הוּא נָתַן כְּבָר עֲשָׂרָה גְּמָלִים נְדוּנִיָּה, אֵינן לוֹ אֶת הַגְּמָלִים, הוּא נָתַן אֶת הַגְּמָלִים בְּשִׁבִיל הַשְׁדוּף, עֲשָׂרָה גְּמָלִים עֲמוּסֵי כֶסֶף וְזָהָב, כָּל גְּמָל מְלִיאָרְד דוֹלָר, מְאִיפָה אָנִי אֲבִיא מְלִיאָרְד דוֹלָר? אֲבָל הוּא רָאָה אֶת עֲשׂוֹ, אִז הוּא רָצָה לְחַזֵּר...

אִז מָה אוֹמֵר הַרְבֵּה בְּתוֹרָה מִ"ו: קִשְׂיָא — "שָׁמַע יִי קוֹלִי אֶקְרָא" (תְּהִלִּים כז, ז). קִשְׂיָא? לָךְ לְשָׂרָה! לָךְ לְסִנְהֵדְרִיָּה, לְקַבְרֵי הַסְּנֵהֲדָרִין, יֵשׁ שָׁמָּה מְעָרוֹת, תַּצְעַק לָה'. מָה, אֲבָרְהֶם לֹא

מִדְּרָא מִקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

וַיְבִיאָהוּ וְהוּא אֲדַמּוּנִי נִתְיִירָא וְאֹמֵר אִף זֶה שׁוֹפֵךְ דְּמִים כַּעֲשׂוֹ אֹמֵר לוֹ הַקְּבִ"ה עִם יָפָה עֵינַיִם עֲשׂוֹ מַדְעַת עַצְמוֹ הוּא הוּרָג אֲבָל זֶה מַדְעַת סְנֵהֲדָרִין הוּא הוּרָג:

17 מִדְּרָשׁ רַבָּה בְּרֵאשִׁית פְּרָשָׁה סַגְפִּסְקָה אֲדַמּוּנִי אֹמֵר רַבִּי אָבָא בַר כְּהֵנָא כְּאֵלוֹ שׁוֹפֵךְ דְּמִים וְכוּן שְׂרָאָה שְׁמוּאֵל אֶת דוּד אֲדַמּוּנִי דְכָתִיב (שְׁמוּאֵל א' ז) וַיִּשְׁלַח

לֹא יָכוֹל לְשַׁחֲרַר. בְּקִצּוֹר, דָּוִד הָיָה שָׁם בְּשָׂבִי, אָנִי לֹא יָכוֹל לְסַפֵּר לָכֶם כִּמָּה זְמַן, אָנִי צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל, לְהִסְתַּכֵּל שָׁם בְּקוֹגֵל, כִּמָּה זְמַן הוּא הָיָה בְּשָׂבִי, אָנִי לֹא יוֹדֵעַ כִּמָּה זְמַן בְּדִיּוֹק, אֲנַחְנוּ נִבְדָּק אֶת זֶה אַחַר כָּךְ, אַחֲרֵי מְלוּהַ מְלָכָה נִבְדָּק כִּמָּה זְמַן הוּא הָיָה.

בְּקִצּוֹר, בִּיבֵי הַסִּכִּים לְשַׁחֲרַר עֲשׂוֹר אֶלְף מַחְבָּלִים, אֲבָל זֶה לֹא עֶזֶר. בְּסוֹף זֶה הַתְּפוּצָץ, הַמְּשָׂא וּמִתֵּן הַתְּפוּצָץ, בְּשָׁנִיָּה הָאַחֲרוֹנָה הַתְּפוּצָץ הַמְּשָׂא וּמִתֵּן, הַמְּשָׂא וּמִתֵּן הַתְּפוּצָץ בְּעֶרְבַּ שַׁבַּת קָדֶשׁ שְׁעָה לְפָנָי הַשְּׂקִיעָה, הַשְּׂקִיעָה הִיְתָה

אֲתָם נִגְדַּ סְנֵהֲדִין... בְּדָף צֶה כְּתוּב שְׁהוּא הָיָה מִהַחֲטוּפִים¹⁸, הוּא הָיָה מִהַחֲטוּפִים, אִזְ הֵם אָמְרוּ: הֵם רוֹצִים עֲשׂוֹר אֶלְף מַחְבָּלִים בְּשָׂבִיל לְשַׁחֲרַר אוֹתוֹ. הֵם מוֹכְנִים לְשַׁחֲרַר אוֹתוֹ תְּמוּרַת עֲשׂוֹר אֶלְף מַחְבָּלִים. מֵה אָמַר בִּיבֵי? — חֲמֵשׁ אֶלְף! תְּשַׁחֲרַר אוֹתוֹ, מֵה אֲכַפֵּת לָנוּ, עֲשׂוֹר אֶלְף אוֹ מְלִיזֵן. לֹא, אֲבָל הֵם [— הַמַּחְבָּלִים הַמְּשַׁתְּחָרְרִים] יַהֲרֹגוּ מִיַּד יְהוּדִים. אִם אֲתָה יוֹדֵעַ שְׁיַהֲרֹגוּ יְהוּדִים עוֹד שָׁנָה, אִזְ אֲתָה יָכוֹל לְשַׁחֲרַר, אֲבָל אִם הֵם יַהֲרֹגוּ מִיַּד, מִיַּד כְּשֶׁהֵם מְשַׁתְּחָרְרִים הֵם הוֹרְגִים יְהוּדִים, אֲתָה

מֵרֵאִי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

דְּמֵי רַכְבִּיהַ לְפַרְדֵּיהַ וְקַס וְאוֹל קַפְצָה לִיָּה אֲרַעָא בְּהַדִּי דְקָא מְסַגִּי חוּיִיהַ לְעַרְפָּה אַמִּיהַ דְּהוּוֹת נוּוֹלָא כִּי חוּיִתִּיהַ פְּסַקְתָּה לְפִלְכָה שְׁדַתִּיהַ עֵילוּיָה סְבֵרָא לְמַקְטִלִּיהַ אַמְרָה לִיָּה עֵלַם אִיִּיתִי לִי פִלְךָ פְּתַקִּיָּה בְּרִישׁ מוּחָה וְקַטְלָה כִּד חוּיִיהַ יִשְׁבִּי בְּנוּב אַמְרָה הַשְׁתָּא הוּוּ בִּי תְרִין וְקַטְלִין לִי פְּתַקִּיָּה לְדוּד לְעֵילָא וְדָץ לִיָּה לְרוּמְחִיהַ אַמְרָה נִפּוּל עֵלָה וְנִקְטַל אַמְרָה אַבִּישִׁי שֵׁם אֻקְמִיהַ לְדוּד בִּין שְׁמִיא לְאַרְעָא וְנִימָא לִיָּה אִיהוּ אִין חֲבוּשׁ מוּצִיא עֲצָמוּ מִבֵּית הָאֶסוּרִין אַמְרָה לִיָּה מֵאִי בְעֵית הַכָּא אַמְרָה לִיָּה הַכִּי אַמְרָה לִי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְהַכִּי אַהֲרֵי לִיָּה אַמְרָה לִיָּה אִפִּיק צִלוּתָךְ בַּר בְּרַךְ קִירָא לִיזוּבָן וְאוֹת לֹא תִצְטַעַר אַמְרָה לִיָּה אִי הַכִּי סִייעַ בְּהַדָּן הֵיִינוּ דְכַתִּיב וַיַּעֲזֹר לוֹ אַבִּישִׁי בִן צְרוּיָה אַמְרָה רַב יְהוּדָה אַמְרָה רַב שְׁעִזְרוּ בְּתַפְלָה אַמְרָה אַבִּישִׁי שֵׁם וְאַחַתִּיהַ הוּוּ קָא רְדִיף בְּתַרְיִיהוּ כִּי מִטָּא קוּבִי אַמְרִי קוּם בִּיהַ כִּי מִטָּא בִּי תַרִּי אַמְרִי בְּתַרִּין גּוֹרִיין קַטְלוּהַ לְאַרְיָא אַמְרִי לִיָּה וִיל אֲשַׁתְּכַח לְעַרְפָּה אִימִךְ בְּקִיבְרָא כִּי אֲדַכְרוּ לִיָּה שְׁמָא דְאִימִיהַ כַּחַשׁ חִילִּיהַ וְקַטְלִיהַ הֵיִינוּ דְכַתִּיב אוֹז נִשְׁבַּעוּ אַנְשֵׁי דוּד לוֹ לְאַמְרָה לֹא תִצָּא עוֹד אֲתָנוּ מִלְּמַחְמָה וְלֹא תִכְבַּח אֲתָנוּ יִשְׂרָאֵל תִּנּוּ רַבְנֵן שְׁלֹשָׁה קַפְצָה לְהֵם הָאֲרִין אֲלֵיעֶזֶר עֶבֶד אַבְרָהָם וַיַּעֲקֹב אֲבִינוּ וְאַבִּישִׁי בִן צְרוּיָה

18 סְנֵהֲדִין צֶה, ע"א מֵאִי וַיִּשְׁבִּי בְּנוּב אַמְרָה רַב יְהוּדָה אַמְרָה רַב אִישׁ שְׁבָא עַל עַסְקֵי נוּב אַמְרָה לִיָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוּד עַד מֵתִי יִהְיֶה עוֹן זֶה טְמוּן בִּידְךָ עַל יַדְךָ נִהַרְגָה נוּב עֵיר הַכְּהֻנִּים וְעַל יַדְךָ נִטְרַד דוּאָג הָאֲדוּמִי וְעַל יַדְךָ נִהַרְגוּ שְׁאוּל וְשִׁלְשֵׁת בְּנוֹי רַצוּנְךָ יִכְלוּ זֶרַעְךָ אוֹ תִמְסַר בִּיד אוֹיֵב אַמְרָה לְפָנָיו רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מוּטָב אַמְסַר בִּיד אוֹיֵב וְלֹא יִכְלֶה זֶרַעִי יוּמָא חַד נִפֵּק לְשַׁכּוֹר בּוּזָאִי אֲתָא שְׁטַן וְאַדְמִי לִיָּה כְּטַבִּיא פְּתַק בִּיהַ גִּירָא וְלֹא מְטִיָּה מְשַׁכִּיָּה עַד דְּאַמְטִיָּה לְאַרְץ פְּלִשְׁתִּים כְּדַחוּיָה יִשְׁבִּי בְּנוּב אַמְרָה הֵיִינוּ הָאִי דְקַטְלִיהַ לְגַלְיָת אַחִי כְּפַתִּיהַ קַמְטִיָּה אוֹתַבְיָה וְשִׁדְיָה תוֹתִי בִּי בְדִיָּא [סְדִיָּא] אֲתַעֲבִיד לִיָּה נִיִּסָּא מְכָא לִיָּה אֲרַעָא מִתּוֹתִיהַ הֵיִינוּ דְכַתִּיב תְּרַחִיב צַעֲדֵי תַחַתִּי וְלֹא מַעֲדוּ קַרְסוּלֵי הַהוּא יוּמָא אַפְנִיא דְמַעֲלֵי שַׁבְתָּא הוּוּ אַבִּישִׁי בִן צְרוּיָה הוּוּ קָא חִיָּף רִישִׁיהַ בְּאַרְבַּעַ גְּרִבֵי דְמֵאִי חוּיְנָהוּ כְּתַמִּי דְמָא אִיכָא דְאַמְרִי אֲתָא יוֹנָה אִיטְרִיף קַמִּיהַ אַמְרָה כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל לִיוֹנָה אִימְתִּילָא שְׁנָאמְרָה כְּנַפִּי יוֹנָה נַחְפָּה בְּכַסְף שְׁמַע מִיֹּנָה דוּד מְלַכָּא דִּישְׂרָאֵל בְּצַעֲרָא שְׁרִי אֲתָא לְבֵיתִיהַ וְלֹא אֲשַׁכְחִיהַ אַמְרָה תִּנּוּ אִין רֹכְבִין עַל סוּסוֹ וְאִין יוֹשְׁבִין עַל כְּסָאוֹ וְאִין מְשַׁתְּמִשִּׁין בְּשַׁרְבִּישׁוֹ בְּשַׁעַת הַסְּכָנָה מֵאִי אֲתָא שְׁאִיל בִּי מְדַרְשָׁא אַמְרוּ לִיָּה בְּשַׁעַת הַסְּכָנָה שְׁפִיר

ב־18:00 ב־17:00 הַתְּפוּצֵץ הַמְּשָׂא וּמִתֵּן, הַתְּפוּצֵץ. טוֹב, אִזְ הוּא לְקַח אֶת הַמְּכוֹנִית שֶׁל שְׁטִיין, וְאַבִּישִׁי נֶסֶע מִיַּד לְעֵזָה, לְדַבֵּר שָׁם עִם סִינְאוֹר, לְדַבֵּר עִם הַנְּיָה, לְסַגֵּר אֶתֶּם מְשָׂא וּמִתֵּן. אִזְ הוּא הַגִּיעַ בְּאַלְפִית שְׁנִיָּה, אִיךָ הוּא הַגִּיעַ בְּאַלְפִית שְׁנִיָּה (אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ, אֲבָל עִם הַמְּכוֹנִית שֶׁל שְׁטִיין אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ גַּם בֶּן בְּמֵאִיִּת שְׁנִיָּה, בִּטְרִלְיוֹנִית שְׁנִיָּה, זֶה מְכוֹנִית שְׁנָה לְמַעֲלָה מִהַמְּזוּל וּלְמַעֲלָה מִהַמְּקוֹם).

טוֹב, הוּא מְגִיעַ, עָף בְּאוֹיֹר, הוּא רֵץ לְסִנְהֶדְרִין [לְשִׁאל] אִם מִתֵּר לְקַחֵת אֶת הַפְּרִדָּה שֶׁל הַמְּלֶךְ. אֲנִי לֹא מוֹצֵא אוֹתוֹ. וְדַאי תִּקַּח, קַח. עַכְשָׁיו הוּא לֹא יוֹדֵעַ אִיפֹה — צְפוֹן / דְּרוֹם / מְזָרְח / מַעְרָב, לְאֵן הוֹלְכִים? לְצְפוֹן — לְמוֹסְקָבָה? לְמְזָרְח — לְנִפְאָל אוּ לְטִיבֵט? אוּ הוֹלְכִים לְדְרוֹם — לְסְעוּדָיָה, לְרִיאָד? אוּ הוֹלְכִים לְמַעְרָב — לְבִידָן? מַעְרָב זֶה בִּידָן... הוּא לֹא יוֹדֵעַ אִיזֶה כּוּוֹן. הוּא עוֹלָה עַל הַפְּרִדָּה, כּוּם — הַפְּרִדָּה מִתְחִלָּה לְעוֹף בְּאוֹיֹר, לְעוֹף בְּאוֹיֹר, הַפְּרִדָּה עָפָה בְּאוֹיֹר, עָפָה עָפָה עָפָה עָפָה, תוֹף שְׁתֵּי שְׁנִיּוֹת הוּא מְגִיעַ לְעֵזָה, תוֹף שְׁתֵּי שְׁנִיּוֹת.

סַבְתָּא רַבָּה שֶׁל אַבִּישִׁי וְדוּד], וְהִיא הִיתָה עֲלֻטָּעַר דְּוֹדָה]- דוּדָה רַבָּה, כִּיּוֹן שְׁעַרְפָּה וְרוֹת הִיוּ אַחִיוֹת], וְהִיא הִיתָה בְּאַמֶּת דְּוֹדָה 'טוֹבָה' וְ'טוֹבָת לֵב', וְהִיא הִיָּה לָהּ פֶּלֶךְ שֶׁל מְטֵר, פֶּלֶךְ עֵנַק, פַּעַם הִיוּ אוֹרְגִים בְּפֶלְכִים שֶׁל מְטֵר. הִיא תְּפַסָּה אֶת הַפֶּלֶךְ, זְרָקָה לוֹ בְּרֹאשׁ. הִיא יִדְעָה לְזָרֵק בְּרֹאשׁ? הִיא הִיתָה מְשׁוּבָו בְּנִים, אֲנִי יוֹדֵעַ. הִיא לְמַדָּה בְּשׁוּבָו בְּנִים. הִיא זְרָקָה לוֹ בְּרֹאשׁ, אֲבָל הִיא פְּסַפְּסָה, הִיא לֹא יִדְעָה לְקַלֵּעַ לְמַטְרָה, זֶה הִיא לֹא יִדְעָה, הִיא לֹא הִתְאַמְנָה, הִיא לֹא... הִיא הִיתָה אֲמִנָּם מִהַחֲמָאס, וְשָׁמָּה לְמַדוֹ לְקַלֵּעַ לְמַטְרָה, אֲבָל זֶה לֹא הִלֵּךְ לָהּ. אִזְ הִיא אֲמָרָה: "עֲלָם, עֲלָם יָקָר, עֲלָם חֲמוּד, מְמָשׁ בַּחוּר חֲמוּד חֲמוּד, חֲמוּדִי חֲמוּדִי חֲמוּדִי, תְּבִיא לִי אֶת הַפֶּלֶךְ, זֶה נִפְל לִי בְּטַעוֹת, בְּטַעוֹת הוּא הַשְׁתַּחֲרַר לִי מִהֵיךְ". זֶה הַכֹּל הִיָּה טַעוֹת, זֶה הִיָּה טַעוֹת, וְהַפֶּלֶךְ נִפְל. מִסְכְּנָה, מַה שְׁקָרָה בְּסוּף אֲנִי לֹא רוֹצֵה לְסַפֵּר לָכֶם... הוּא תְּפַסֵּ אֶת הַפֶּלֶךְ וְהַעִיף לָהּ בְּתוֹךְ הָרֹאשׁ. כָּאֵן בְּמַצַּח, כָּאֵן פֹּה, נִהְיָה לָהּ כָּאֵן חוּר מִסְכְּנָה, חוּר, וְאֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מַה הִיָּה הַסוּף...

בְּקַצְוֹר, הוּא מְגִיעַ, הוּא רוֹאֵה אֶת דְּוּד עָף בְּאוֹיֹר, מְאָה מְטֵר בְּאוֹיֹר. מְאָה מְטֵר זֶה עֶשֶׂר שְׁנִיּוֹת, כֹּל שְׁנִיָּה זֶה עֶשֶׂר מְטֵר, אִם אוֹיֹרֹן נוֹפֵל מִגְּבָה שֶׁל 17

אֲבָל בְּדֶרֶךְ הוּא פִּגְשׁ אֶת עַרְפָּה, אֶת הַדְּוּדָה, הִיָּה לוֹ דוּדָה 'מְתוּקָה' דּוּקָא, בְּאַמֶּת, הוּא אֵהָב אוֹתָהּ מְאֹד, אַחֹת שֶׁל רוּת. רוּת הִיתָה עֲלֻטָּעַר בְּאַבְעַ]-

לו: הַרְסֵתָ לִי אֶת כָּל הַמוֹנִית, עֲכָשְׁוּ יִקַּח לִי שָׁנָה עַד שֶׁכָּל הָרִיחַ יֵצֵא... כִּכָּה הוּא עֲמַד בְּאֲמָצֵעַ הַכְּבִישׁ בְּקִזְבְּלָנְקָה, פִּתְאֵם עוֹבֵר מִיִּשְׁהוֹ, וְאוֹמֵר: מַה אַתָּה צְרִיד? אֲנִי צְרִיד מוֹנִית לְוָזָן, לְהַגִּיעַ לְוָזָן, לְרַבֵּי עֲמָרָם בֶּן דִּיּוֹאֵן.

רַבֵּי עֲמָרָם בֶּן דִּיּוֹאֵן הָיָה לוֹ יָלֵד מְאֹד חוֹלָה, קָרְאוּ לוֹ חַיִּים, חַיִּימָקוֹ, יָלֵד דְּוָקָא מְתוֹק, חֲמוּד. חַיִּימָקוֹ וְחַיִּימָקוֹ הָיָה כְּכֹר גּוֹסֵס, אִז הוּא רָאָה בְּלִילָה חֲלוּם שֶׁהֵם יִפְנְסוּ לְמַעֲרַת

קִילוֹמֶטֶר, 10,200, אִז זֶה 16 דְּקוֹת, אִם נוֹפְלִים מִ-10,200 זֶה 16 דְּקוֹת, 10,000 מֶטֶר וְעוֹד 200 — 6,000 זֶה עֶשֶׂר דְּקוֹת, וְעוֹד 4,200 זֶה בְּדִיּוֹק עוֹד 6 דְּקוֹת, 7 דְּקוֹת, 17 דְּקוֹת 17 דְּקוֹת, 17 דְּקוֹת יֵשׁ לְאֹוִירוֹן זְמַן לְפוֹל, וְאִז נִחְמַן בֵּיטוֹן¹⁹ שֶׁהָיָה אַתְּנוּ בְּוָזָן וְהוּא הִכִּין לָנוּ דְּגִים וְהַפֵּל, 300 קִילוֹ דְּגִים, בַּחֲתָנָה שֶׁל נִתָּן, נִתָּן גּוֹלְדְּבִלוּם עִם גְּבִירֵץ, מִשְׁפַּחַת גְּבִירֵץ, הוּא הִבִּיא לָנוּ 300 קִילוֹ דְּגִים, וְהִנְהִיג מוֹנִית זְרֵק אוֹתוֹ מִהַמוֹנִית עִם הַדְּגִים, הוּא אֲמַר

מֵרֵאִי מִקוֹמוֹת וְהַעֲרֹת

לא תִּכְוֶה וְלִבְּהָ לֹא תִּכְבֵּר בְּדִי" (שְׁעִיזוּ מ.ג. ב.), הַיְדוּעַ כְּמִסְגָּל לְשִׁמְרִיהָ, וְנִצְלוּ. וְלַעֲנִינֵי כִּי אִין מוֹרְגוּ הָרַב מִסְפֵּר זֹאת לְתֵאָר אֶת מְשֻׁד הַזְּמַן מֵאִז שֶׁהַמְטוֹס מִתְחִיל לְצִנֵּחַ עַד הַגְּעֵתוֹ לְקָרְמֵעַ.]

19 [הַפְּנֹנָה לְסַפּוֹר שֶׁהָרַב סִפֵּר בְּשַׁעֲוִירִים, שְׁנַחְמַן בֵּיטוֹן טֵם בְּמִטּוֹס וּבִקְהִיּוֹתָם בְּרִמְיַע הַשָּׁמַיִם הַתֵּרֶחֱשָׁה תִּקְלָה שֶׁהַמְטוֹס הַחַל לְפוֹל, וּבְזַמְנוֹ הָיָה נִחְמַן בֵּיטוֹן אֲמַר לְכָל הַנוֹסְעִים לְשִׁיר אֶת הַפְּסוּקִי "כִּי תִעָבֵר בַּמַּיִם אַתָּה אֲנִי וּבְנֵהֲרוֹת לֹא יִשְׁטַפּוּךָ כִּי תִלָּךְ בְּמוֹ אֲשׁ

אֵלָיו הִנְאָצִים וְאָמְרוּ לוֹ אֲנַחְנוּ לֹקְחִים אֶת הַיְהוּדִים לְאוֹשׁוּיָן, לֹקְחִים אוֹתָם בְּאֵינֹת לְאִיטְלִיָּה מְאִיטְלִיָּה יִקְחוּ אוֹתָם לְאוֹשׁוּיָן. הַמֶּלֶךְ אָמַר "אוֹתִי תִקְחוּ רַאשׁוֹן". אָמְרוּ לוֹ "אֵין בְּעֵינָה, בְּכָבוֹד" — הֵם אֲנָשִׁים שְׁמִכְבָּדִים, מְכַבְּדִים מְאֹד, "בְּכָבוֹד, אֶתְהָ תִהְיֶה רַאשׁוֹן", זֶה הָיָה בִּ7 בְּנוֹבֶמְבֶּר.

אֲנַחְנוּ עֲכָשְׁיוּ (בִּ7-15) [בִּ7-24] בְּדַעֲמָר (אֲתִמּוּל) [מִחֲרָ] בְּלִילָה... [ב-25 יְהִיָּה נִיטֵל גְּדוּלָּה], וּבִ1 בִּינוֹאֶר יְהִיָּה חֲגִיגוֹת בְּכָל הָעוֹלָם, בִּ1 בִּינוֹאֶר, וּבִ7 בִּינוֹאֶר זֶה נִיטֵל, נִיטֵל קֶטֶן, הַשְּׁבֻעָה, אִזּוֹ יְהִיָּה נִיטֵל גְּדוּלָּה, אֲבָל בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל זֶה לֹא שִׁיךְ. כְּתוּב בְּ"דָבָר בְּעֵתוֹ" שְׁבָאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לֹא חִיִּבִים לָקִים אֶת זֶה, אֲנַחְנוּ לֹא מְקִימִים אֶת זֶה, שׁוּבוּ בָנִים לֹא מְקִימִים אֶת זֶה, לֹא מְתִיחִסִּים לְזֶה בְּכָלֵל. כִּי זֶה הַכָּל בְּגִלָּל שְׁהִיוּ מִכִּים אֶת הַיְהוּדִים [בְּאִירוּפָּה], בְּנִיטֵל הִיוּ מִכִּים אוֹתָם, וְהוֹרְגִים יְהוּדִים, אִזּוֹ עָשׂוּ שְׁלֹא יִלְמְדוּ שְׁיִשְׁבוּ בְּבֵית, וְהַמְהַרְשׁ"א הָיָה לוֹ מִיְחָדָת.

אִזּוֹ עֲכָשְׁיוּ מְבַקְשִׁים מִכָּלֵם, שְׁבָלִיל נִיטֵל לֹא לְהִסְתַּוֵּב בְּרַחוּבוֹת, לְהִזְהַר שְׁלֹא... כִּי עֲכָשְׁיוּ הַחֲמָסָה עוֹד מְעַט כְּבָר מְגִיעַ לִירוּשָׁלַיִם. כִּי הַתְּכִנִּית הִיְתָה שְׁהַחֲמָסָה יִגִּיעַ לְאִשְׁדּוֹד, זֶה הָיָה הַתְּכִנִּית שֶׁל הַמְדִינָה. שְׁעַל יְדֵי זֶה יִפִּילוּ

הַמְכַפְּלָה וְאִזּוֹ הוּא יְהִיָּה בְּרִיא. לְכֵן צְרִיכִים כָּלֵם לִיסַע לְמַעַרְת הַמְכַפְּלָה בְּחֶבְרוֹן. אִזּוֹ הוּא נִתֵן לְשׁוֹמֵר כֶּסֶף וְהֵם נִכְנְסוּ לְתוֹךְ הַמַּעַרְה, וְאִזּוֹ הַשׁוֹמֵר הִתְחִיל לְצַעֵק "יְהוּדִים בְּמַעַרְה! יְהוּדִים בְּמַעַרְה! יְהוּדִים בְּמַעַרְה! יְהוּדִים בְּמַעַרְה!", הֵם הִיוּ מְחַפְּשִׁים לְעַרְבִיִים, אֲבָל יִשְׂרָאֵל זֶהוּ אוֹתָם, בָּאוּ לְעִשׂוֹת לָהֶם לִיְנִץ', (לִיְנִץ' זֶה 'דָּבָר טוֹב', זֶה 'בְּרִיא...), אִזּוֹ בָּאוּ לְעִשׂוֹת לָהֶם לִיְנִץ' — לְחַתֹּךְ לָהֶם אֶת הַיְדִים וְאֶת הָרַגְלִים, אִזּוֹ הֵם רָצוּ לְכוּן הַקִּיר וְהַקִּיר נָפַל, הֵם רָצוּ רָצוּ רָצוּ רָצוּ רָצוּ עַל חֲמוּרִים, הִגִּיעוּ לִיְפוֹ, בְּדִיוֹק הָאֵנְיָה יְצָאָה, הַסְּפִיקוּ לְקַפֵּץ עַל הָאֵנְיָה אִיךְ שְׁהִיא יְצָאָה מִהַמְזוּחַ, הַמְשַׁטְרָה לֹא יְכוּלָה לְתַפֵּס אוֹתָם, הַמְשַׁטְרָה הִיְתָה בְּעַקְבוֹתֵיהֶם, רָצָה אַחֲרֵיהֶם... הִגִּיעוּ לְאִיסְטַנְבוּל, וּמְאִיסְטַנְבוּל הֵם נִסְעוּ לְוִזָּאן, לְגִיבְרִלְטֵר. הִיְיִנוּ שָׁם, הִיְיִנוּ שָׁם שְׁבֻעָה, הִיְיִנוּ בְּוִזָּאן, בְּחַג הַשְּׁבֻעוֹת, מִי שְׁהִיָּה בְּוִזָּאן בְּרַבִּי עֲמֶרֶם בֶּן דִּיּוּאן...

וּלְכָלֵם קוֹרְאִים עֲמֶרֶם, [-] קוֹרְאִים עֲמֶרֶם. אֲפִלוּ בַת הַמֶּלֶךְ, הִיא הִלְכָה לְהַתְפַּלֵּל שָׁם, הִיא יִשָּׁר נִפְקְדָה, אִזּוֹ הִיא רָצְתָה לְתֵת לְבֵן שְׁלָה אֶת הַשֵּׁם עֲמֶרֶם, אִזּוֹ [-] אָמְרוּ לָהּ: [-] בְּשׁוּם אֲפֵן לֹא, בְּשׁוּם אֲפֵן לֹא בְּשׁוּם אֲפֵן לֹא בְּשׁוּם אֲפֵן לֹא. בְּקַצּוֹר, הוּא לֹא קָבַל אֶת הַשֵּׁם, קָרְאוּ לוֹ מִחֲמַד הַחֲמִשִּׁי, שְׁאֲבָא שְׁלוֹ הָיָה מִחֲמַד הַרְבִּיעִי. אִזּוֹ בָּאוּ

אז אם אדם רוצה ילד פשוט, הוא צריך לדעת — ללכת לכתל, ללכת לחברון, ללכת לקבר רחל.

כי הם אמרו שרחל הייתה גנבה, הם צעקו לו, לכן הם אמרו שהם יהיו עבדים (בראשית מד, ט). עבדים! מה עבדים? אסור עבדים! אנחנו נגד עבדים! אמרו אנחנו נהיה עבדים. יוסף אמר: מה, אתם תהיו עבדים? אני בעד חפשי, בעד דרור, בעד שחרור, אני לא רוצה שתהיו עבדים, בשום אופן לא, לא, אתם לא תהיו עבדים, מי שגנב — יהיה לי עבד. אז אמרו לו: אנחנו לא שמנו את זה [את הגביע באמתחתינו], זה לא יתכן, מה? בנימין הוא גנב! זה לא יתכן. אבל מצאנו את זה אצלו, מה אתה יכול לעשות... כל זה יוסף רצה לראות אם הם מוסרים את הנפש על בנימין, כי הם האשימו אותם בתור גנבים.

כי הוא האשים אותם באבר מן החי, לפי הרדב"ז²¹ אז רק אם הוא

את הימין, זה היה הכל מתכנן, העבירו את כל המשמרות, מכל הקבוצים, לקחו להם את הנשקים, שלחו אותם לחוארה שלחו אותם לפה, את כל הצבא הוציאו²⁰. ואלו שהגיעו לא נתנו להם נשק, אמרו להם 'אין מפתח לנשקיה' אנחנו צריכים לעשות רשימות — לחלק לפי רשימות, וככה סחבו אותם יומים שלשה, לכסופים רק הגיעו ברביעי בבקר, והכי מקדם הגיעו בעשר בלילה (- מוצאי שמחת תורה), אחרי שכבר שחטו אלה בחורים ואלה בחורות, אלה קשישים ואלה קשישות, כל זה היה מתכנן, עכשיו מפרסמים שהיה הכל מתכנן לפרטי הפרטים בדיוק, איזה יום והכל, הכל מדויק, הכל מדויק, זה לא 'סתם', הכל מדויק בשיא הדיקנות, ממש כמו אצל הנאצים שהכל היה מדויק, ככה שש מליון הצליחו להעלות על המוקד, ועכשיו עלו על המוקד 1,500, ו-400 חיילים רק כדי לכבש את הקבוצים מהחמאס.

מראי מקומות והערות

ותנאי בפרק גיד הנשה אבר מן החי בן נח מוזהר עליו על הטמאים כטהורים. ותנאי אבר מן החי נוהג בבהמה חיה ועוף וכו' ואין בכל הסוגיא חילוק בין בהמה לעוף ופולוגתא דתנאי איכא אלא אם נוהג בין בטהורים בין בטמאים, וחכ"א אינו נוהג אלא בטהורים. א"ר גידל מחלוקת בישראל אבל בבן נח דברי הכל מוזהר על הטמאים כטהורים ובנח אוהרתו

20 [מרוינו הרב אמר בשיעור אחר שחסידי חב"ד שבאו לזכות חיילים במצות ארבעה מינים סיפרו שבסוכות לא היה כמעט חיילים בכל הבסיסים בדרום ובגבולות].
21 רדב"ז הלכות מלכים פרק ט הלכה יא [יא] אבל העוף יראה לי וכו'. וא"ת כיון דישאל חייב עליו למה פטור בן נח. וזהו השגת הראב"ד שכתב ומן העוף, ובסמוך כתב נ"ל שזה ט"ס וראוי להיות אבל השרץ עכ"ל.

אֶכֶל הוּא לֹא נִהְרַג, מִי שְׂרוּצָה לֶאֱכֹל
אֲבָר מִן הַחַי אֲזֵי שְׂיָבִיא לְכֹאֵן לְשַׁבַּת
הַבָּאָה לְמַלְוָה מַלְכָּה, שְׁנוּכֵל לַעֲשׂוֹת
קְרַעַפְלָאָד, בְּסֵעוּדָה רְבִיעִית יִחְלְקוּ
קְרַעַפְלָאָד, כִּי לְפִי הַכְּרַתִּי וְהַפְּלַתִּי
זֶה לְכַתְּחֻלָּה — מִתֵּר לְקַחַת תְּרַנְגְּלַת
וְלַעֲשׂוֹת מְזֵה קְרַעַפְלָאָד, מְעוֹף, בְּשׂוֹר
עוֹף, בְּשׂוֹר עוֹף, יֵשׁ בְּזֵה פֶטֶם וְכֹל מִיָּנִי
שְׂאֵלוֹת, אֲבָל לְפִי הַכְּרַתִּי וְהַפְּלַתִּי²²
אֲפֹשֶׁר לַעֲשׂוֹת קְרַעַפְלָאָד מִתְּרַנְגְּלַת בְּלִי
לְשַׁחַט אוֹתָהּ, לֹא צְרִיךְ לְשַׁחַט אוֹתָהּ.
יֵשׁ אֶחָד שֶׁהוּא שַׁחַט תְּרַנְגְּלַת וְהִיא
הַמְּשִׁיכָה לְחַיּוֹת, אֲזֵי מִבְּקָשִׁים מְכֻלָּם
לְהַכִּיִן קְרַעַפְלָאָד לְמוֹצָאֵי שַׁבַּת הַבָּא,
כִּי לְפִי הַכְּרַתִּי וְהַפְּלַתִּי וְכֻכָּה הָאֲחִים

פֶּסֶקוּ שְׂמִתֵּר מְעוֹף לַעֲשׂוֹת קְרַעַפְלָאָד,
בְּלִי לְשַׁחַט. מִסְפִּיק שְׂחוּנְקִים אוֹתוֹ,
שְׁנוֹתָנִים לוֹ מַכַּת חֲשָׁמַל, אוֹ עַם
גְּרִזָּן. מִי שֵׁישׁ לוֹ גְּרִזָּן, אֲזֵי הוּא יְכוּל
עִם הַגְּרִזָּן לְחַתֵּךְ לָהּ אֶת הָרֹאשׁ, אֲבָל
הִיא תִמְשִׁיךְ לְחַיּוֹת. וְהֵם שַׁחְטוּ שַׁחְטוּ
אֶת הַתְּרַנְגְּלוֹת, וְהָיוּ אוֹכְלִים, עוֹשִׂים
קְרַעַפְלָאָד, וְקְרַעַפְלָאָד, וְקִנְיֵדְלָאָד הָיוּ
עוֹשִׂים, וּבְלִינְצָעַס וּבוֹרְקַס הָיוּ עוֹשִׂים,
(כָּלֵם יְבִיאוּ בּוֹרְקַס בְּמוֹצָאֵי שַׁבַּת הַבָּא), אֲזֵי הֵם
אֲכָלוּ הַמוֹן בּוֹרְקַס, וַיּוֹסֶף הֶלֶךְ לְאֲבָא
שְׁלוֹ וְסִפֵּר לוֹ שֶׁהֵם אוֹכְלִים בּוֹרְקַס
מִתְּרַנְגְּלוֹתִים. אֲזֵי אֲבָא שְׁלוֹ אָמַר לוֹ: אֵל
תִּתְעַרֵב לָהֶם, זֶה לֹא עֲנִיֵן שְׁלֶךְ, תֵּן לָהֶם
לַעֲשׂוֹת מֵה שֶׁהֵם רוֹצִים.

מוֹדָאֵי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

היא מיתתו הילכך אין מקום לחלק בין עוף לבהמה ולא בין מלקות למיתה. וליכא למימר שהוא טעות כאשר כתב הראב"ד וראוי להיות אבל השרץ וכו' דעל השרץ לא היה אומר רבינו יראה לי דתלמוד ערוך בשנים או שלשה מקומות באותה סוגיא שאין אבר מן החי נוהג בשרצים לפי שאין דמן חלוק מבשרו, אלא ודאי אין טעות בספר, וכן משמע מהלשון וק"ל. ונראה לתת טעם לדברי רבינו, דבפרק הנודר מן הירק איכא פלוגתא לענין הנודר מן הבשר, דר"ע אית ליה דעוף בכלל בשר, ורשב"ג סובר עוף לא הוי בכלל בשר, וגבי אבר מן החי כתיב "אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו", ולדידן דק"ל הלכתא כר"ע מחבירו אית לן דבשר עוף הוי בכלל בשר דכתיב בקרא ונוהג בו אבר מן החי, אבל בן נח למה הירג, דמצי למימר קים לי כרשב"ג דעוף לא הוי בכלל בשר דקרא ולא נהיג ביה אבר מן החי שהרי אין זה מבואר בכתוב, ואיכא למימר לדדידהו נמי אסור אלא שאינו נהרג עליו וכן נראה מדברי רבינו. זה נראה לי ליישב סברת רבינו ז"ל דוק ותשכח:

22 רמב"ם שופטים, הל' מלכים ט, ט-יא (ט) בן נח חייב על הגזל: (י) וכן חייב על אבר מן החי ועל בשר מן החי בכל שהוא. שלא נתנו השעורין אלא לישאל בלבד. ומתיר הוא בדם מן החי: (יא) אחד האבר או הבשר הפורש מן הבמה או מן החיה. אבל העוף יראה לי שאין בן נח נהרג על אבר מן החי מפני: כרתי סב, ס"ק ב. ועוף. בהמה וחיה אף בן נח מוזהר הן על אבר והן על בשר מן החי (רמב"ם הל' מלכים פ"ה ה"א), אף דישראל אין מוזהר על בשר מהחי רק מלאו דטריפה, מה שאין שייך בבן נח. מ"מ בבן נח נפקא בשר ואבר מהחי הכל מחד קרא (בראשית ט', ד.) אך בשר בנפשו וכו'. ועיין פלתי (ס"ק ג) שהארכתי בזה. אבל עוף כתב הרמב"ם בהלכות מלכים (שם) דיראה לו שאין בן נח נהרג עליו. ומסתמא איסורא נמי ליכא דאזהרתן היא מיתתן לגבי בני נח, וא"כ מותר להושיטו בן נח ואין בו משום לפני עור וכו'. ועיין פלתי (ס"ק ב) מה שכתבתי באריכות במה שיש לטעון עליו מגמרא, ומה שיש ליישבו, וראה לדבריו מגמרא, ע"ש:

הַרְדַּב״ז, שְׁזָה הָיָה הַמַּחֲלָקֶת בֵּין הָאֲחִים
וְיוֹסֵף, הָאֲחִים הִלְכוּ לְפִי הַכְּרִיתִי וְהַפְּלִיתִי
שְׁאִפְשֶׁר לַעֲשׂוֹת קַרְעַפְּלָאךָ מִתְרַנְּגוּלוֹת,
וְהוּא אָמַר: לֹא, בְּשׂוּם אִפְּן לֹא, אֲנִי לֹא
מְרַשָּׁה לָכֶם. וְעַד הַיּוֹם יוֹסֵף הוּא הַצּוֹדֵק
וְאָסוּר לְאָכַל קַרְעַפְּלָאךָ מִתְרַנְּגוּלוֹת
[שְׁהֵם אִבְר מִן הַחַי׳].

כִּי הַכְּרִיתִי וּפְלִיתִי אוֹמְרִים שְׁלִבְן נַח
מִתָּר לְאָכַל קַרְעַפְּלָאךָ, לָנוּ אָסוּר
אֲבָל לָהֶם מִתָּר. אִזּוּ יוֹסֵף אָמַר: אַתֶּם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אָסוּר לָכֶם לְאָכַל קַרְעַפְּלָאךָ.
הֵם אָמְרוּ: לֹא, אֲנַחְנוּ בְּנֵי נַח, מִתָּר
לְאָכַל קַרְעַפְּלָאךָ. בְּקַצּוֹר, נִהְיָה וּכְנֹחַ
עַל הַקַּרְעַפְּלָאךָ עַד הַיּוֹם, וּכְנֹחַ, וְכָל
אֶחָד יִקְרָא אֶת הַכְּרִיתִי וּפְלִיתִי וְגַם אֶת

שְׁעוֹר שְׁנֵימָסָר בְּסֵעוּדָה רְבִיעִית מוֹצָאי שַׁבַּת קֹדֶשׁ וַיִּגַּשׁ תַּשְׁפִּׁי״ד

הָעוֹלָם נִכְרָא מִחֻדָּשׁ, כָּל אֶחָד בּוֹרָא
שְׁמֵשׁ חֻדָּשָׁה, וְהַשְּׁמֵשׁ הַזֶּה מְלִיָּה אוֹתוֹ
24 שָׁעוֹת, הַשְּׁמֵשׁ שֶׁהוּא בּוֹרָא כִּשֶׁהוּא
אוֹמֵר ״יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת״. כִּשֶׁהוּא אוֹמֵר
״יוֹצֵר הַמְּאוֹרוֹת״ הוּא בּוֹרָא שְׁמֵשׁ
חֻדָּשָׁה. כָּל מָה שְׁמֵשָׁה רְבִינוּ רָצָה
לְבַדֵּק, הוּא אָמַר ״הַיֵּשׁ בָּהּ יַעַץ אִם
אֵין״ (בַּמִּדְבָּר יג, כ), הַ״יַּעַץ״ זֶה הַשְּׁמֵשׁ,
[-] שְׁמֵשׁ חֻדָּשָׁה וְהוּא הָיָה נִכְנָס לְאַרְצֵי
יִשְׂרָאֵל.

כִּי עַקֵּר הַעֲבוּדָה שֶׁל הָאָדָם זֶה לְגוֹר
בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, אָסוּר לְגוֹר
בְּחוּץ לְאַרְצֵי וְאָסוּר לְגוֹר בְּחוּץ
לִירוּשָׁלַיִם, מִי שֶׁיִּגְוֹר מְחוּץ לִירוּשָׁלַיִם
אוֹי וְאֲבוֹי לוֹ, אִפְּ אֶחָד לֹא גָר מְחוּץ
לִירוּשָׁלַיִם, זֶה אָסוּר דְּאוֹרִיתָא, וְכָל
הַמַּחֲלוֹת בְּאוֹת מְזָה שְׁאָדָם גָּר מְחוּץ

הַ״פְּלָא יוֹעֵץ״ מְבִיא כָּאֵן (עֲרֹךְ פָּה)
שְׁבִמּוֹצָאי שַׁבַּת אָסוּר לַעֲשׂוֹת
שׂוּם דְּבָר, לֹא מְלֵאכּוֹת, וְלֹא לְכַתֵּב
דְּבָרִים, וְלֹא לַעֲשׂוֹת חֻשְׁבוֹנוֹת, רַק
לְלַמֵּד דְּבָרֵי תוֹרָה, לְלַמֵּד אֶת הַשׁ״ס,
כָּל מוֹצָאי שַׁבַּת צְרִיכִים לְגַמֵּר שְׁמוֹנָה
דְּפִים. עַכְשָׁיו 20: 30, עַד 4: 30 אֶפְשֶׁר
לְגַמֵּר שְׁמוֹנָה דְּפִים, וְאַחֲרֵי זֶה חֲמֵשׁ
פְּרָקִים בְּרַמְבַּ״ם, מ־4: 30 עַד 5: 30
חֲמֵשׁ פְּרָקִים בְּרַמְבַּ״ם, וְאַחֲרֵי זֶה
לְלַמֵּד, לְלַמֵּד אֶת הַ״פְּלָא יוֹעֵץ״ וְלְקוּטֵי
מוֹהֲרֵ״ן לְלַמֵּד כָּל יוֹם דָּף, מִי שֶׁמִּתְּפַלֵּל
אַחֲרֵי (שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה) [גִּין הַחֲמֵה] הַתְּפִלָּה
שְׁלוֹ לֹא מִתְּקַבֵּל, הַרְמַב״ם אוֹמֵר ״זֶה
לֹא תְּפִלָּה — הוּא סֵתָם אוֹמֵר פְּסוּקִים״.

הַתְּפִלָּה מְשֻׁנָּה אֶת הַטְּבַע, בּוֹרָאת
שְׁמֵשׁ חֻדָּשָׁה וַיִּרַח חֻדָּשׁ, כָּל

הַשָּׁפַע, "שְׂאֵלוֹ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַם" (תהלים קכב, ו), "חֶלֶב חֲטִיִּים יִשְׁבִּיעֶךָ, הַשְּׂלַח אִמְרָתוֹ אֶרֶץ" (תהלים קמו, יד — טו), פֶּה זֶה "חֶלֶב חֲטִיִּים יִשְׁבִּיעֶךָ", "הַשֵּׁם גְּבוּלְךָ שְׁלוֹם חֶלֶב חֲטִיִּים יִשְׁבִּיעֶךָ", פֶּה יֵשׁ חֶלֶב חֲטִיִּים שֶׁל כָּל הַחֲטָה.

כִּי הַחֲרָטוּמִּים פְּשוֹט הַשְּׂתַגְעוּ, הַחֲרָטוּמִּים שֶׁל מִצְרַיִם הַתְּבַלְּבוּ לְגַמְרִי, אֲנִי לֹא יוֹדַע מִי בְּלִבֵּל אוֹתָם, הֵם אָמְרוּ "שִׁבְלִים — זֶה מְדִינֹת"²³.

לִירוּשָׁלַיִם, "בְּרוּךְ ה' מִצִּיּוֹן שֶׁכֵּן יְרוּשָׁלַם הִלְלוּיָהּ" (תהלים קלה, כא), רַק בִּירוּשָׁלַיִם יֵשׁ אֶת כָּל הַרְפּוּאוֹת. רַבֵּנוֹ אוֹמֵר שְׁמִי שָׁגַר בִּירוּשָׁלַיִם — "כָּל הַכְּתוּב לַחַיִּים בִּירוּשָׁלַם" (ישעיהו ד, ג) — הוּא לֹא יִהְיֶה חוֹלָה לְעוֹלָם, לֹא יִהְיֶה לֹא הוּא חוֹלָה לֹא אֶשְׁתּוֹ חוֹלָה וְלֹא הִילָדִים חוֹלִים. הַנְּסִיּוֹן הַקָּשָׁה זֶה לְגוֹר בִּירוּשָׁלַיִם, פֶּה הַכֹּל זֶה פִּי שְׂתִיִּים, אֲבָל זֶה רַק דְּמִיּוֹן, פֶּה הַכֹּל זֶה חֲצִי מְחִיר, הַכֹּל זֶה בְּפִרוּטוֹת, בִּירוּשָׁלַיִם יוֹרֵד כָּל

מִדְּאֵי מַקוּמוֹת וְהַעֲרֹת

23 מדרש רבה בראשית - פרשה פט פסקה ו וישלח ויקרא וגו' ר' יהושע דסכנין בשם רבי לוי בתרין היו אותו אלא שלא היה קולן נכנס באזניו שבע פרות

הטובות שבע בנות אתה מוליד שבע פרות הרעות שבע בנות אתה קובר וכן אמרו שבע שבלים הטובות

שֶׁמְבָרָא שִׁית ... וְעַל הַמְּדִינוֹת יֹאמֶר".
 הֵם [— הַחֲרֻטּוּמִים] הָיוּ אַחֲרֵי מוֹסֵף,
 בְּמוֹסֵף הֵם הָיוּ שְׁלִיחֵי צְבוּר, שֶׁם כְּתוּב
 "עַל הַמְּדִינוֹת יֹאמֶר", עַל הַמְּדִינוֹת, כְּמוֹ
 שֶׁכְּתוּב בְּמוֹסֵף. אֲבָל יוֹסֵף הוּא הַתְּפִלָּה
 לְאֵט, הוּא הָיָה אוֹמֵר מְלָה מְלָה, וְהוּא
 הַתְּחִיל "וַנִּתְּנָה תַקְּף", נִתְּנָה תַקְּף זֶה
 לְפָנֵי כְּתָר, הוּא לֹא יָכַל, (הוּא גַם לֹא הָיָה
 לוֹ שְׁנַיִם, הוּא לֹא יָכַל לְמַהֲרָא...) אִזְ כְּשֶׁהֵם כְּבָר
 גָּמְרוּ מוֹסֵף הוּא רַק הַתְּחִיל "וַנִּתְּנָה
 תַקְּף". מֵה כְּתוּב בְּ"וַנִּתְּנָה תַקְּף"? —
 "מִי יִשְׁפֹּל וּמִי יָרוּם".

כִּי אָמְרוּ שֶׁמִּפְטָרִים אֶת בֵּיבִי, עֲכָשְׁיו
 שֶׁקָּרָה כְּזֶה דְבָר שֶׁנִּהְיָה רְגוּ אֶלְפֵי
 בַּחֲוָרִים וְאֶלְפֵי בַּחֲוָרוֹת, אֶלְפֵי זְקָנִים וְאֶלְפֵי
 קְשִׁישִׁים, וּמֵאֲתִים חֲמִשִּׁים בְּשָׁבִי, לֹא
 יוֹדְעִים מֵה לַעֲשׂוֹת. אִזְ עֲכָשְׁיו הוֹלְכִים
 לְבַחַר מִיִּשְׁהוּ חֲדָשׁ, דְּבָר רֵאשׁוֹן, לְבַחַר
 רֵאשׁ מִמְּשָׁלָה חֲדָשׁ, אֶת מִי בּוֹחֲרִים?
 אֶת יוֹסֵף הַצַּדִּיק. לָכֵן כָּלֵם חֵיבִים לִיסַע
 לְיוֹסֵף הַצַּדִּיק, בְּלִי יוֹצֵא מִן הַכֶּלֶל. הַיּוֹם
 הָרֵאשׁ מִמְּשָׁלָה זֶה יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְהוּא
 הַקּוֹבֵעַ וְהוּא הַמַּחְלִיט, וְ"הוּא הַשְּׁלִיט
 עַל הָאָרֶץ הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל עַם הָאָרֶץ"
 (בְּרֵאשִׁית מ"ב, ו'). לָכֵן כָּל אֶחָד יִרְאֶה בְּמִשְׁפָּחָה
 הַשָּׁנָה לִיסַע לְיוֹסֵף הַצַּדִּיק, בְּפָרֹט בְּאֵר

מֵה שֶׁיֵּף שְׁבָלִים לְמְדִינוֹת! ? וְאַחֲרֵי
 זֶה אָמְרוּ "פְּרוֹת — זֶה בְּנוֹת", בַּת זֶה
 לֹא פָּרָה, מֵה פְּתֵאִם פְּרוֹת זֶה בְּנוֹת! ?
 אֲנִי לֹא מִבִּין אֶת זֶה, אֲנִי לֹא קוֹלֵט אֶת
 זֶה בְּכֹלֵל, פֹּה אֲנִי הוֹלֵךְ עַד הַסּוּף, פֹּה
 אֲנִי הוֹלֵךְ עַד הַסּוּף, לֹא אֲכַפֵּת לִי, לֹא
 מֵהַפְּרָקְלִיטוֹת וְלֹא מֵהַמְּשֻׁטָּרָה, דִּי, עַד
 כָּאֵן. יוֹסֵף אָמַר לָהֶם: "שְׁבָלִים — זֶה
 תְּבוּאָה, אֲתֵם לֹא מְבִינִים, פְּרוֹת — זֶה
 בְּשֵׁר". מֵה זֶה פְּרוֹת? פָּרָה, כָּל אֶחָד
 יִהְיֶה לוֹ פָּרָה, זֶה הַבְּרָכָה, זֶה "וַיְהִי לִי
 שׂוֹר וַחֲמוֹר צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה" (בְּרֵאשִׁית
 ל"ב, ו'), יַעֲקֹב אוֹמֵר "יֵשׁ לִי שׂוֹרִים, יֵשׁ
 לִי פְרוֹת", וְ"פְרוֹת אַרְבָּעִים וּפָרִים
 עֶשְׂרֵה" (שָׁם, ט"ז), כָּל הַעֲנִיָּן שְׁכָל אֶחָד
 צָרִיךְ לְהִבְיֵא פָּרָה, זֶה הַחֲלוּם.

אִזְ אוֹמֵר הַ"מַּעֲיָנָה שֶׁל תּוֹרָה": "וְעַל
 הַמְּדִינוֹת יֹאמֶר", לְמֵה הֵם אָמְרוּ
 שֶׁשְׁבָלִים זֶה מְדִינוֹת? כִּי הֵם הָיוּ
 בְּרֵסֶלְכִים, כִּי הַבְּרֵסֶלְכִים נוֹהֲגִים
 לְהַתְּפַלֵּל בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, וּבְמוֹסֵף הֵם
 אוֹמְרִים מְלֻכִּיּוֹת זְכוּרוֹת שׁוֹפְרוֹת. זֶה
 מְנַהֵג שֶׁל בְּרֵסֶלְכִים, מְנַהֵג עֵתִיק עֵתִיק
 עֵתִיק, עוֹד לְפָנֵי רַבְּנוּ, מְנַהֵג עֵתִיק יוֹמִין
 לְהַגִּיד מְלֻכִּיּוֹת זְכוּרוֹת שׁוֹפְרוֹת. "אֲתָה
 זוֹכֵר מַעֲשֵׂה עוֹלָם וּפּוֹקֵד כָּל יְצוּרֵי קֹדֶם,
 לְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת וְהַמוֹן נִסְתָּרוֹת

תמוז — שאז הוא נולד, (יהיה יום הולדת, ונכין בורקס וקרעפלאך).

פי עם הקרעפלאך יש בעייה, פי לפי הרדב"ז אסור לעשות קרעפלאך מעוף [- אבר מן החי בעוף, ראה שיעור סעודה שלישית], הרדב"ז אומר שאם לא שוחטים את העוף — אסור לבן נח לאכל אותו. אבל הכרתי ופילתי אומר...

הכרתי זה רבי יהונתן איבשיץ, הוא היה גלגול של יהונתן, כלם מכירים את יהונתן, זה היה יהונתן הנכד של משה רבינו, הוא קראו לו יהונתן, והוא היה 'תכשיט', תכשיט גדול, ויהונתן הזה הוא עבד עבודה זרה, שאלו אותו: "אתה נכד של משה רבינו", כל זה כתוב בדרך קה בכבא בתרא, [ענה להם יהונתן]: ככה סבא שלי למד אותי. הוא עשה מה שהסבא אומר, מה הסבא

אמר? לעבד עבודה זרה. ככה אמר הסבא. אמרו לו: אתה לא הבנת, אתה אין לך שכל, לעבד עבודה זרה זה זרה לך, לא זרה שזה אסור סקילה, אתה יכול לעבד עבודה זרה — לפשט נבלה בשוק, (כל אחד צריך להביא איזה פרה, לשעור הבא מביאים פרה, כל אחד...) פשט נבלה בשוק ואל תצטרך לבריות, תפשט נבלות ותאסף כלבים, תאסף כלבים ותביא את זה לגן חיות, זה הפונה, אתה לא מבין מה שהסבא שלך אמר.

אם אדם לא מבין מה שהסבא אומר, אז חס ושלום אז יהיה גלות, ולכן אצל יהונתן היה גלות — "ויהונתן בן גרשם בן מנשה הוא ובניו היו כהנים לשבט הדנין עד יום גלות הארץ" (שפטים יח, ל), ואז בא סנחריב והגלה את עם ישראל. ונזכה לגאולה השלמה במהרה בימינו. אמן.

שיעורי שב"ק פרשת ויגש תשפ"ד

אחרי שחרית לפני קריאת התורה

המשרד, צריך לכתוב את כל השיעורים, היה עכשיו שיעור בהילולה 45 דקות.

כי עכשיו גילו שהם (- ראשי הצבא) ידעו מהכל, הראו את זה יש שיחה של שתי בנות ממודיעין פרסמו את זה בכל הערוצים 12 13, שאומרות שהולך

כולם חייבים עכשיו לתרום לשביבי אור, להוציא את הספרים של הרב, כי נפתלי בסנסון הוא היחיד שכותב את זה, כולם חייבים לחזור על השיעורים של הרב, כל אחד צריך לתרום לו להוציא את הספרים ולהוצאות של

עליו והרג אותו. אז זה היה בעשרה בטבת, יש בזה עשר שיטות, יש שיטה שזה היה בפסח בליל הסדר, זה כתוב בפרקי דרבי אליעזר, שאותו היום אמר להם להקריב קרבן (פסח) ויש שיטה שזה שאותו היום שנולדו, יש שיטה שזה היה בזאת חנוכה, כי בזאת חנוכה צריך לאכול קניידלך²⁴

כי בנות תמיד יותר זריזות, אז למה בחמץ אומרים נשים עצלניות? כי זה כתוב בגמרא 3 פעמים מעשה שקדמו בנות לבנים ונמצאו בנות זריזות ובנים שפלים; גם בפסחים פ"ט בגיטין כ"ה ובנדרים ל"ו שהבנות תמיד יותר זריזות, זה ג' פעמים אבל בפסחים זה המקור, וזה מובא גם בנדרים ובגיטין אז איך הגמרא אומרת שבחמץ שנשים עצלניות ואי אפשר לסמוך עליהן? אז זה הכל היה תקנה חדשה מדרבנן, כי מדאורייתא מספיק ביטול, תשביתו שאור מביתכם, לא צריך בדיקה, רק בבית שני חייבו לעשות בדיקת חמץ, אז בהתחלה נשים לא קיבלו את זה, הן אמרו "מה אתה עושה שורף לי את הבית?" פתאום נכנס עם נר מתחיל להכניס אותו בכל הארונות מתחת המיטה בחורים ובסדקים, אתה רוצה לשרוף לי את הבית? (כמו שאני באתי עם נר, אז הרבנית העיפה אותי, אמרה לי לך תבדוק את חדר

להיות פיגוע גדול, הם התקשרו לחברים שלהם מהמסיבה שיברחו, היא אמרה לחברה שלה בא נברח הולך להיות פיגוע, כי הם ידעו מהכל, הם תכננו את זה, הם רצו שימותו איזה אלף בחורים, ואז יוכלו להעיף את ביבי באותו יום. זה הכל היה מתוכנן זה היה שתי בנות מהמודיעין, מראים את זה ממש, הקליטו אותם ולקחו להם את כל הנשק, ובשבת שהגיעו לקחת נשקים אמרו לחיילים זה לא עובד ככה יש רשימות צריך לרשום מי לקח, אמרו צריך רשימה, אז בכל הנשקיות לא היה נשק, או שלא היה נשק, או שהנשקיה היה נעולה רק ב-] לא נתנו את הנשק, אז הם ניצלו וב-] היה רק עשרה כדורים לרבש"צ אז הוא ירה עשרה כדורים אחרי זה היה צריך לברוח, היה שם בלי סוף ניסים, אפשר לספר את הניסים שהיה שם עד 4 אחה"צ אבל עכשיו צריך לגמור.

עכשיו זה עשרה בטבת יום שחרור הרב זה י"א בטבת, זה גם הזמן של קין והבל, שקין הרג את הבל בעשרה בטבת כמו שכתוב בזוהר, כי בהתחלה הבל התגבר על קין והיה מעליו, הוא בא להרוג אותו, אז קין אמר מה תגיד לאבא? איך תעשה? כי תשוב היה רק שני בנים בעולם איך אתה יכול להרוג אותי, אז הוא עזב אותו ואז הוא התגבר

מראי מקומות והערות

²⁴ להולנד לאומן אבל שהרב נמצא לא נוסעים לשום מקום הרב לא מרשה.

²⁴ כולם יתחננו השבוע, אח שלך התחתן אבל לא נוסעים לשום מקום שהרב כאן. אם הרב לא יהיה אז אפשר לנסוע לכל המקומות שהרב היה ליוהנסבורג

הצדיק שבדור, אם יודעים מי הצדיק שבדור אפשר לבטל את כל הגזירות, אפשר לתקן את כל הגילגולים, כי כל אחד נמצא פה בעולם כבר מאה גלגולים, עד המבול זה שתי גילגולים, כי מאדם עד נוח זה גלגול אחד, אח"כ מנוח עד אברהם זה עשר גילגולים, אח"כ כל אחד חי שמונים שנה זה יוצא מאה גלגולים, זה עוד שמונים גלגולים שכל אחד היה כאן, כי כולם פה היו בשואה ועברו את הכל, אז אם מאמינים בצדיק אפשר לתקן הכל אם יודעים מי זה הצדיק אפשר לבטל את כל הגזירות, כי אם הם היו נוסעים שני אדמור"ים לאומן היו מבטלים את השואה הכל זה כי לא יודעים מי זה הצדיק.

כי מה יוסף רצה להיות מלך? מלך זה כמו להיות בכלא, אי אפשר ללכת לשום מקום, יוסף כבר היה בכלא שנתיים ועוד עשר הוא היה בכלא של מצרים, כלא אמיתי לא כמו פה בכלא בישראל, אני הייתי עכשיו שנתיים, אני לא רוצה לספר לכם איזה גן עדן היה שם, כי מחר כולכם תלכו לכלא, לא יישאר פה אף אחד, יש שם מלא אוכל, מהבוקר עד הערב, רק אוכלים שניצלים וישנים טוב, יש שם מזרון אורטופדי כזה עבה, בבית אין לי כזה מזרון. הכלא זה גן עדן, רק ברוסיה זה כלא אמיתי, ברוסיה בארה"ב בתורכיה. בתדמור זה סכנת נפשות כי [-] ניסה לעבור את הגבול בסוריה אז שמו אותו בכלא תדמור שם, אבל על הכלא בארץ צריך לברך הגומל כשנכנסים. פה

המדרגות, אל תשרוף לי פה את הבית), אז זה היה שאי אפשר לסמוך על הנשים, אבל היום זה הפוך, אחרי שקיבלו את התקנה הם עושים את זה יותר טוב מהגברים, כל החמץ סומכים על הנשים שהן מנקות את הבית, בבדיקה זה רק למנהג לכן מחביאים עשרה פירוורים, הרבנית מחביאה לי את זה, כי אולי אדם ימצא איזה בלינצ'עס או קרפאלך ויאכל את זה כתוב גלוסקה נאה, לכן תיקנו את בדיקת החמץ, כי אסתר המלכה היא המציאה לעשות עשרה פתיתים כנגד עשרת בני המן, כי כל פעם ששורפים את הפתיתים מבטלים אותם, עשרה המנים, כי כל דור יש עשרת בני המן, יש מלא המנים זה הכל נהיה מהשיומי, כל שיומי ששוכרים זה עשר המנים, כי כל דור יש את סינוואר וכל החברים שלו, יש מלא המנים, כי כל המלחמה הזאת מיותרת, כי אי אפשר לחסל את החמס, אז הורגים ערבים זה טוב, אבל זה לא יעזור אפילו אם יהרגו את כולם ויחסלו את החמס, תוך חודש יקום חמס חדש, כי כל הערבים הם חמסניקים, כי כל ילד מגיל אפס הוא חמסניק, פה הכל חמס, ביום רביעי יבואו לפה כל החמס, גם המנהרות, אם יהרסו את כל המנהרות זה לא עוזר כלום, כי תוך שניה חופרים חדש. יש היום מכוונת מיוחדת שחופרות לבד, שמיד אפשר לחפור הכל מחדש.

אז בקיצור עכשיו זה הפרשה של אני יוסף, כי העיקר זה לדעת מי

אהרון שיהושע אמר לה להפסיק להגיד שירה, אני ישיר במקומך, כי השמש עצרה, אז 60 שעות, ככה כתוב בגמרא בע"ז כ"ה יש שם דעה כזאת "ולא אץ לבוא כיום תמים" כי השמש נבראת רק ע"י ששרים ומנגנים כל בוקר צריך מישהו שינגן בשביל שהשמש תתחיל לזוז. לכן צריך לומר "אודה לאל" לפני הנץ, כי אם לא מתפללים בנץ, עכשיו 30:6 זה הנץ, אם לא מתפללים שמונה עשרה בנץ אז זה לא תפילה, אתה לא בראת היום את השמש כי השמש זה רק ע"י ניגונים כל בוקר תמיד יש מישהו ששר זמירות הבוקר רק ע"י זה השמש זזה. ועל ידי זה אפשר להמשיך רפואת, כי כתוב שמש צדקה ומרפא.

כי מישהו הזיז את השמש צריך לבדוק מי זה, זה אתה? אתה מודה? כי היתה שקיעה 6 פתאום נהייתה בחמש, אני לא יודע איך זה קרה, כי עד שבת חיי שרה זה היה 6 פתאום זה בחמש? זה אתה אז תדאג לסדר את זה חזרה. כי הדלקת נרות עכשיו זה בארבע אז אי אפשר להספיק כלום, צריך להספיק לפחות דף גמרא.

ברסלב זה רק לימוד גמרא, כי יש כאלה סילפו את כל ברסלב, אומרים שברסלב זה לקפוץ על טנדרים, לקפוץ שם, ברסלב זה רק לימוד גמרא, צריך ללמוד כל יום 8 דפי גמרא, אפילו רק לקרוא את זה ככה, צריך ללמוד את

בכלא המחבלים לא רוצים לצאת, היה מחבל אחד שלא רצה לצאת, עכשיו הוא לא יצא כבר חודשיים כי בכלא הוא מקבל מלגות מהרשות הפלסטינית, מהאירופאים ומביבי; 20 אלף כל חודש, עשר מהאירופאים ועשר מביבי. אז לא רוצים לצאת בכלל.

שאני הייתי צריך לצאת, אז שלחו את הערבים להגיד, זה היה פתאום לא ידענו כלום, פתאום באו הערבים שישבו איתי, אמרו לי לצאת, כי ישבו איתי ערבים, היה שם אחד יוסוף הוא ישב שם על רצח או משהו כזה, הוא פגש את הבחורים של אנ"ש, חיזק אותם. הוא סיפר לי ששם אם אישה מוציאה שערה אחת, היא מקבלת מכות רצח, נותנים להן מכות עד שהיא עושה תשובה, כי אצל הערביות אין דבר כזה להוציא שערה אחת, כולם מכוסות. היינו בעין כרם, כל הערביות מכוסות לגמרי, היהודיות מוציאות פה שערות בקושי שמות איזה סרט כזה. אז זה מה שיוסף אמר שהוא חלם, שהשמש והירח משתווים לו הכוונה שאני יכול לעצור את השמש, כי הצדיק הוא בורא את השמש מחדש כל יום, אמרתי את זה בהילולא זה תורה ח' שהצדיק זה השמש.

כי הצדיק הוא מזיז את השמש ע"י הניגונים, כמו שיהושע אמר ידום השמש, מה זה וידום? כמו וידום

להם שהיא חיה, שעה שניה אמר להם שהיא חיה, שעה שלישית אמר להם שהיא כבר טיפסה החוצה. כי הגיע לשם איזה זקן עם זקן ארוך עד לכאן, עם איל, לא יודע מה יש לזקן כזה עם ילדה בת 3, ואיך הוא ירד לשם, זה אלפי שנות אור לרדת לשם מהשמים, ואיך הוא ירד עוד 700 מטר לתוך הבור, בשביל ילדה בת 3 אז מי זה הזקן היה? רש"י אומר שזה היה אברהם אבינו, כי כל בת שהיא צנועה אברהם אבינו בא ומציל אותה.

הפרשה, ^[25] צריך ללמוד את כל הגמרות זה הכל סיפורים.

הנה עכשיו זה דף נ' בבא קמא דף יומי יש שם סיפור על ילדה בת 3 שמישהו דחף אותה לבור, (לא יודע מי זה היה, זה אתה? אתה מודה? כן! אתה גם? תגידי לא! זה אתה? אז למה אתה אומר שזה אתה, למה אתה סתם מודה סתם מבלבל אותי...), כי זה היה בור של 700 מטר כמו ב[-] הייתי שם יש בור רוחב 10 מטר, עומק 700 מטר, אז מישהו דחף אותה לבור, באו לר' חנינה בן דוסא, שעה ראשונה אמר

הוספות מהשיעור שלא ע"פ הסדר:

969 שנה והוא קבר את אדם הראשון, אבל לא ידעו איפה הקבר של אדה"ר איפה מערת המכפלה, רק אברהם אבינו הוא גילה את הקבר של אדה"ר ורק אז היו יכולים להתפלל במערת המכפלה.

* עכשיו זה פרשת ויגש פרשת ויגש זה הפרשה הכי חשובה שיוסף מתגלה לאחים.

* כי אדה"ר חי 930 שנה נח לא ראה אותה, כי נוח נולד ב 1056, רק מתושלח ראה אותה, כי מתושלח חי

שיעור שנאמר בקידושא רבה

נגנוב? כי הם הביאו 100 אלף שקל כי זה לא מכולת פה, מה אתם חושבים שפה זה מכולת?? כי הם היו צריכים לקנות תבואה לשנה שלימה זה 100 אלף כפול עשר, כמה זה 100 אלף כפול עשר? מיליון, (הא, איך אתה יודע? כי אתה לומד ליבה?

בנימין גנב גביע אז הוא קבל מכות רצח מהאחים שלו קראו לו גנב, רחל הם קראו גנבה, משוגעים! למאמע רחל לקרוא גנבה, גנב בן גנבה, אז הם עשו קל וחומר כי הם היו ליטאים, הם למדו גמרא, אז הם עשו קל וחומר, איך

סוף החיים הם נשארו ככה, אז בא מנשה פך פך פך את כל העשר השכיב על הרצפה, אז תבינו כי רק יהודים יודעים לתת כאלה מכות. (רק שובו בנים, כי כל העניין של שובו בנים זה לתת מכות...)

אז בנימין חטף מכות נהיה לו סימן כאן בכתף, אז בזכות זה הוא זכה לבית המקדש, כי הוא חטף מכות וגם זרקו עליו אבנים, בקריעת ים סוף "כי שם בנימין צעיר רודם שרי יהודה רגמתם" רגמו אותו באבנים, כי בנימין גנב את התור, גנב את התור כמו שובו בנים, גונבים את התור, נכנס ראשון. מה אתה גונב את התור, יש ראובן שמעון יהודה יששכר זבולון, יהודה צריך להיכנס ראשון, איך בנימין נכנס? הוא הכי קטן, הוא היה אחרון והוא עקף את כל התור.

כי בנימין נולד כשיעקב היה בגיל 99, כי בגיל 91 נולד יוסף ואז עוד 6 שנים יעקב עבד בשביל הפרנסה שלו, כי הוא עבד 7 71 בשביל רחל ולא, ועוד 6 שנים בשביל הפרנסה, עד 97 ועוד שנתיים בדרך עד גיל 99 ואז תינוקל'ה חמוד כזה קטן שנה לפני מאה, בן זקונים, כי מי שזוכה ללדת בגיל 91 זה ילדים כאלה, כי יוסף נולד בגיל 91 ושש שנים ועוד שנתיים בדרך ואז רחל נפטרה, מסכנה, אז האישה נפטרת מסכנה, אז הבעל צריך להחליף טיטולים, אז יעקב בגיל 99 היה צריך להחליף טיטולים, אז בגיל 99 נולד בנימין, אז לעשו היה כבר מאה נכדים

לא זה לא מלימוד ליבה...), אז כמה אפסים זה מיליון כמה אפסים זה מאה אלף? שלוש. אה טוב רואים שאתה לא לומד ליבה, אתה לא יודע אז הם אמרו החזרנו לך מיליון מארץ כנען איך נגנוב גביע? איפה הגביע? הנה הגביע! (בדיוק החזירו לרב את גביע הקידוש של הרב) למה גנבתם את הגביע? אתם כולכם גנבים, למדתם מבנימין לנגנוב גביע? גביע כמה עולה גביע מאה שקל? הגביע הכי יקר כמה עולה? 4000, וואו, לזה כבר אני לא מוכן 4000 אלף לגביע. אני לא יעמוד בזה, אז איך נגנוב גביע אם החזרנו מיליון?

אמר להם יוסף לא, זה לא היה גביע רגיל, כי נחש ינחש זה היה גביע פה, גביע שמדבר גביע שמנחש, בו היה אומר הכל, הבכור כבכורתו והצעיר כצעירותו, הוא היה אומר ראובן שמעון לוי יהודה, אבל האחים היו צריכים להבין כי אין דבר כזה, אין שום גביע שיכול להגיד את זה, אפילו את כל הכשפים שבעולם, להגיד זה ראובן זה שמעון, איך הם לא הבינו שזה יוסף? הם היו צריכים להבין, כי השם לקח להם את השכל, כי היה להם גאווה אז הם לא רצו להאמין בצדיק. כי אם לא מאמינים בצדיק לא יודעים מי זה הצדיק אז ה' לוקח את השכל כי הם היו צריכים להבין, בא מנשה נותן מכה אחת מקפל אותו, זה מכה של בית אבא, כי באו לעצור את יהודה, הביאו 70 גיבורים של מצרים, יהודה נתן שאגה אחת התהפכו להם הפנים לאחור, עד

שתשחרר אותו), כי היה בחברון נחלים של דם, הוא הרג גם את ענר וגם את אשכול, לוי אשכול הוא היה גלגול של אשכול, ואז הגיע המשטרה ועצרה את הברית, זה הכי נורא הם עצרו את הכל, זה היה על במה בחברון, היה שם אלפי אנשים, זה היה על הבמה מאחורי סדין כמובן, בסדר נהרגו שם שני אנשים אבל עצרו את הברית, והגיע ממרא אמר אני מוכן בואו תמולו אותי, אז מלו אותו אבל בזכות זה ה' נראה בחלקו, "וירא אליו ה' באלוני ממרא".

כי עשיו התחתן בגיל 40, אז הנכדים היו בני 60, היו לו מאה מדינות, היו לו רומי, קרתגו אז היו לו כבר מאה נכדים ויעקב עדיין מתעסק להחליף טיטולים. ואז עשו לבנימין ברית מילה, זה היה במצרים? לא זה היה בשכם, אני זוכר הייתי בברית שלו, יוסי שור היה מוהל.

הוא גם הרג את ענר, אני חייב לספר לכם אין מה לעשות, זה לא פשוט, צריך לערב את הפרקליטות את המשטרה, כי הוא הרג שני אנשים, את ענר ואת אשכול, (אתה מודה? כן הנה הוא הודה, אחרי זה ייקחו אותו לכלא נצטרך להביא את רותם,

שמעתי מהשומע

הרב אמר זה לא מדרש מ.ד.א אמר לי את זה. זה רק מישהו עשה איזה חישוב אבל זה רק מישהו בן ימינו המציא את זה, היערת דבש כותב שהאבלות על הבל נגמרה בעשרה בטבת, זה רעיון שלו.

הרב אמר שהאחים רצו להרוג את יוסף, כי הם היו בטוחים שהוא מחכה שאבא שלהם ימות ואח"כ הוא יהרוג אותם, הם חשבו כך כי גם שמאז שהגיעו למצרים הוא מעולם לא ישב איתם ביחד, וגם שנפגשו הוא ישב בשולחן נפרד, ובאמת הכוונה שלו הייתה כדי שלא לשבת בראש²⁶, אז א.ג. אמר לרב שיכל לשבת איתם בשולחן עגול, הרב אמר הוא לא חשב על זה.

שאלו את הרב על חלאקה מתי צריך לכסות את הילד בטלית? הרב אמר ביום של החלאקה עצמו וגם ביום שהולך לחידר, רק בדרך הלוך.

שאלו את הרב שהרב רוזנבלום הביא בשיעור שזמן מכירת יוסף זה עשרה בטבת, אולי בשם איזה מדרש,

והתקדשתם

התאווה – זה הדבר הכי מאוס שיש בעולם

פְּתָאוּם (וכמובא בדברי התניא פרק כה, ראה הערה למטה), אָבַל צְרִיכִים רַק לְהִזְכִּיר לוֹ, צְרִיכִים לַתֵּת לוֹ רִמּוֹז קָטָן. [התאווה] זֶה הַדָּבָר הַכִּי מִגְעִיל שֶׁבְּעוֹלָם, זֶה כְּתוּב לְקַחַת אֶת הָרֹאשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְלִשִּׁים אוֹתוֹ בְּתוֹךְ אֶסְלָה שֶׁל צוּאָה, כִּכָּה כְּתוּב בְּפֶרֶק ב' [כד] בְּתַנְיָא. הָרֹאשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְשִׁים בְּתוֹךְ אֶסְלָה שֶׁל צוּאָה! אִזְ כָּל הַתְּאוּוֹת זֶה שְׂאָדָם לוֹקַח אֶת הָרֹאשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְשֵׁם בְּתוֹךְ אֶסְלָה שֶׁל צוּאָה.

סֵפֶר אָבִי אֶלְבֹּז שְׂזוּג אֶחָד בְּתַמָּן בָּאוּ לְרַב עֶשֶׂר שָׁנִים אַחֲרֵי הַחֲתָנָה, וְאָמְרוּ אֲנַחְנוּ עֶשֶׂר שָׁנִים אֵינן לָנוּ יְלָדִים, אִזְ הוּא חָקַר אוֹתָם, הֵם לֹא הִבִּינוּ כְּלוּם, לֹא הָיָה מְדַרְיָכִים, הַיּוֹם יֵשׁ מְדַרְיָכִים מְטַמְּאִים אֶת הַנְּשָׁמוֹת, מְסַבְּרִים תַּעֲשֶׂה כִּכָּה וְתַעֲשֶׂה כִּכָּה, לֹא צְרִיךְ...

הַתִּינּוֹק כִּשֶׁהוּא נוֹלָד הוּא כְּכָר יוֹדֵעַ אֶת הַכָּל [שֶׁהַעִיקָר וְהַחֲכִלִית הוּא הַקְּדוּשָׁה וְטוֹרוּהָ], רַק בְּגִיל עֶשְׂרִים הוּא שׁוֹכַח

הַפְּרָשָׁה

במשנת מורינו הרב

אפילו שיוסף מחל לאחים – ה' לא מוחל!

כתוב "וְעַתָּה אֵל תִּירָאוּ אֲנִי אֶכְלָל אֶתְכֶם וְאֶת טַפְכֶם וַיִּנַּחֵם אוֹתָם וַיְדַבֵּר עַל לִבָּם", יוֹסֵף מִנַּחֵם אוֹתָם, לֹא קָרָה כְּלוּם, זֶה לֹא נוֹרָא, כִּבְר עֵבֶר, שִׁכַּחְנוּ, יֵאלֶלֶה נֶלֶךְ הַלֵּאָה, וּוֹאֵס אִיז גַּעוּוֹעַן אִיז

יוֹסֵף רִצָּה שֶׁהֵם יַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה וְהֵם לֹא עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה בְּסוּף, לִכֵּן יֵשׁ אוֹשׁוּוִיץ וַיֵּשׁ שׁוּאָה כִּי הֵם לֹא עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, מִכְּרוּ אֶת יוֹסֵף וְלֹא עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, עוֹד יוֹסֵף מִנַּחֵם אוֹתָם, שְׁבוּעַ הַבָּא נִקְרָא פְּרִשְׁתּוֹ וַיַּחֵם וְשֵׁם

יום כיפור שלושה שעירים, אחד הולך לעזאזל ואחד לבית המקדש ושורפים אותו לגמרי כמו שאומרים כל בוקר בקורבנות "פָּרִים הַנִּשְׁרָפִים וְשִׁעִירֵים הַנִּשְׁרָפִים שְׁחִיטָתָן בַּצֶּפֶן", ושעיר אחד זה לכבוד היום ואוכלים אותו בלילה בצאת צום יום הכיפורים עושים סעודה, עושים שווארמה, עושים מלווה מלכה מהשעיר השלישי, יום כיפור מביאים שלושה שעירים, שבועות שני שעירים, ראש השנה שני שעירים, ושעיר בראש חודש, כל זה כי צריכים לכפר בעומק, זה לא סתם למכור את יוסף הצדיק, האחים לא ידעו שהוא הצדיק, אומר המדרש פליאה האחים אמרו יש לנו את יששכר, יששכר לומד תורה יום ולילה, לא מוציא את הראש מהספר שניה כלומר לומדים מזה שאף על פי שיש למדנים גדולים אבל צריכים לחפש ולבקש את הצדיק האמיתי שבדור ולא להטעות עצמו כל שבט יששכר יודעי בינה לעיתים, כל שבט יששכר עד חורבן בית המקדש לא היו מוציאים את הראש מהספר, לא רואים אשה, לא רואים כלום הראש רק גמרא, היה שבע מאות מסכתות, כתוב ר' יהודה הנשיא קיצר את זה לשש, משבע מאות הוא קיצר את זה לשישי, כל התוספתות והברייתות הכל זה היה ביחד פעם וזה היה שבע מאות מסכתות, ואת זה למדו יום ולילה, כל יום גמרו שבע מאות מסכתות. (שעור משפ"ב).

געווען [מה שהיה היה], גיי וויטער הם היו ברסלבר ושרו את השיר וואס איז געווען איז געווען ומעכשיו מתחילים התחלה חדשה, יוסף אמר להם אני ישכח, כן צדקנו לא צדקנו, יאללה אל תחקרו בסיפור הזה, שוכחים מהסיפור והולכים הלאה, רבינו זה הגלגול של יוסף הצדיק כלומר שרבינו מנחם אותנו ומדבר על ליבנו ונאחזנו למרות זאת מוכרים אותו בכל דור ודור מחדש "וַיִּנְחַם אוֹתָם וַיְדַבֵּר עַל לִבָּם" אל תריבו בדרך וכל אחד יאשים את השני ויגיד אתה דחפת אותו לבור, שמעון ולוי יתנו להם מכות רצח עכשיו ויהיה להם אחרי זה משפט, יוסף אמר אני לא צריך שתרכיבו לשמעון ולוי, שמעון דחף אותו לבור ולוי עזר לו, אז מגיע לשניהם עכשיו מכות רצח, אם הייתי שם הייתי שובר להם את כל העצמות, היה להם נס שלא הייתי שם, לא סתם יש עלי כתב אישום, הם הפרקליטות יודעים שאם הייתי שם הייתי שובר להם את העצמות, הכל כתוב אצלם, יוסף אמר להם אל תריבו, אל תדברו מזה, תחזרו עם אבא ואז נסכם מה שהיה כאן עשרים ושתיים שנה, הוא מנחם אותם יאללה בא נשכח, יאללה גיי וויטער, וואס איז געווען איז געווען והולכים הלאה.

שוכחים אבל ה' לא שוכח, צריכים כל ראש חודש להביא שעיר עיזים, ובכל חג שעיר עיזים, בראש השנה שני שעירים,

הוספות ממורינו הרב שליט"א

צעטיל קטן

מריבנו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וְחֵי
בָהֶם:
כֹּאֲלוּ עוֹשִׂין לוֹ בְּנוֹכַר לְעֵיל, וּבִזְמָה יֵצֵא יְדֵי חַיִּיב
קְרִיאַת שְׁמַע וּתְפִלָּה בְּדִין.

ג. גם בשעת אכילה והיחוד הקדוש יכוין בנוכר לעיל, ובשיתחיל להרגיש תענוג גשמי יצייר במחשבתו בנוכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבבו שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנוכר לעיל מהרגשת תענוג גשמי הוה שהוא מהצרעת משכא דחויא, וכף יאמר. וראיה לדבר שיותר היה לו תענוג ושמחה בעשיית מצות עשה של ונקדשתי באופן הנוכר לעיל שאפילו היו חוטפין אותו רוצחים באמצע אכילה והיחוד הקדוש לעשות לו הענינים קשים הייתי משמח את עצמי על קידוש השם ויתר מתענוג גשמי הוה, אך יזהר שיהיה דובר אמת בלבבו ושיהיה אז בשעת מעשה תקוע על לוח לבו בתוכיות ובפנימיות הלב באמת גמור, ולא ישטה את עצמו להיות כגונב דעת עליונה חס ושלום.

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על מפתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצייר במחשבתו כאילו איש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם ויתברך שובר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם ויתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונקמץ שאינו שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע וברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנוכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עיניים קשים ויפשטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, וסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצייר בדעתו ומחשבתו

שבחי הר"ן יז

בה, אבל הצדיק שיש לו דעת וסוריו גדולים מהתינוק. וזה היה אצלו דבר פשוט ואמר שכל אדם יכול לזכות לבוא למדרגה זו. וכפי הנראה מדבריו היה שקדשתו של עצמו גבה עוד יותר ויותר.

גם אמר שהווג של הצדיק האמת, קשה עליו ענין זה. ולא די שאין לו שום תאוה כלל, כי אם אדרבא יש לו יסורין מזה ממש כמו יסורי התינוק בשעת מילה. כי ממש יסורין אלו יש להצדיק בשעת וזוג ויותר מזה. כי התינוק אין לו דעת, על כן אין היסורים שלו גדולים כל

מינוי הזוי: נשואה לפלסטיני מונתה לתפקיד בשטחים

מזכ"ל האו"ם מינה את זיגריד קאג לתפקיד המתאמת ההומניטרית של האו"ם בשטחים. היא נשואה לפלסטיני שכהן כסגן שר בממשלתו של ערפאת. השר כהן שלל את אפשרת השהייה של המתאמת ההומניטרית הקודמת

מגישת חדשות פוטרה בגלל שתיית קפה סטארבקס <

מגישת חדשות בטורקיה פוטרה בגלל שהשתמשה עם כוס קפה ועליו סמל מסחרי של חברת סטארבקס הפרו-ישראלית. "החברה שלנו תמשיך לעמוד לצד תושבי עזה והעם הטורקי, ולהגן על רגשותיו"

גלנט חשף: דנים בהקמת מכשול שימנע הברחות אמל"ח ממצרים לעזה

חמישה חוסמי עורקים הונחו על החייל הפצוע תחת אש

סער נפצע קשה בלב עזה, עבר ניתוחים אורתופדיים בידיים וברגליים בעין כרם ועד לתהליך השיקום בהדסה הר הצופים. "אני רוצה לחזור להילחם בשטח אבל קודם אני צריך לנצח את המלחמה על עצמי בשיקום"

פוטין מינה בכיר רוסי שיקדם עסקה לשחרור חטופים

נשיא רוסיה נענה לבקשת נתניהו ומינה את סגן שר החוץ מיכאיל בוגדנוב לעסוק בנושא שחרור חטופים. הדברים עלו בשיחה שקיים היום במוסקבה מנהיגה הרוחני של העדה הדרוזית בישראל עם בוגדנוב

הרמטכ"ל לשעבר: תמונת הניצחון - הדחת נתניהו

הרמטכ"ל לשעבר דן חלוץ אמר לפעילים כי ישראל הפסידה במלחמה, ותמונת הניצחון היחידה שיכולה להיות תהיה הדחת ראש הממשלה נתניהו מהשלטון. השר שיקלי: "קשה להאמין לאיזה רמות של ריקבון מוסרי אנשים מסוגלים להגיע"

הרכבות ינועו במהירות של עד 250 קמ"ש: כך תגיעו ממקום למקום

הוות"ל אישר מגה תכנית של משרד התחבורה והבטיחות בדרכים להקמת שתי מסילות נוספות בשדרת האיילון בגוש דן | הוספת המסילה החמישית והשישית תאפשר את מימוש יעדי התכנית האסטרטגית לרשת מסילות הברזל לשנת 2040, החותרת להגיע ליעד שנתי של 350 מיליון נסיעות בשנה ברכבת - פי 5 מהיום

גלנט: "מתחילת המלחמה הותקפנו מ-7 זירות, פעלנו כבר ב-6 מהן"

שר הביטחון גלנט השתתף בדיון ועדת חוץ וביטחון ורמז כי ישראל תקפה באיראן. "אנחנו במלחמה רב זירתית, מתחילתה הותקפנו מ-7 זירות, פעלנו כבר ב-6 מהן. כל מי שפועל נגדנו הוא מטרה"

ארה"ב מסרבת לתת לישראל מסוקי קרב

במערכת הביטחון לוחצים על ארה"ב להעביר לישראל מסוקי קרב, אך הבקשה נדחתה בינתיים. המסוקים פועלים בשמי הרצועה מתחילת הלחימה ותוקפים גם בצפון

התקפות מול צרפת וארה"ב לגבי הרחקת חיזבאללה מהגבול

בניגוד למסרים הפומביים ביחס להרחקת חיזבאללה לעומק לבנון, במגעים שישאל מקיימת מול ארה"ב וצרפת מדובר על הרחקה של כמה קילומטרים בלבד

פרופסורית אנטי-ישראלית קיצונית קוראת להשמיד את אמריקה

פרופסורית לאמנויות ליברליות באוניברסיטת מינסוטה קראה לאנשים "לפרק" ו"לעשות דה-קולוניזציה" של אמריקה במהלך אירוע פרו-פלסטיני. היא אמרה כי ארה"ב היא "אימפריית הטורפים הגדולה ביותר שהתקיימה אי פעם"

ארה"ב טוענת: סין גונבת סודות בינה מלאכותית לריגול

בארה"ב טוענים כי סין גונבת סודות בינה מלאכותית לריגול. פקידים אמריקאים מודאגים מפריצה וגניבה פנימית של סודות בינה מלאכותית, דבר שסין מכחישה

אלוף (מיל) יצחק בריק: דובר צה"ל והפרשנים מציגים מצג שוא

בריק טוען כי מידע שהוא מקבל מאנשי צבא ברצועה, עולה תמונה שונה בתכלית ממה שמציג דובר צה"ל לציבור: מספרי הרוגי חמאס מאש כוחותינו על הקרקע נמוכים בהרבה וכן שיהיה קשה מאוד למנוע מחמאס להשתקם - וכדי להגיע קרוב ליעד כזה ידרש זמן ממושך מאוד של לחימה ואבידות קשות

ארה"ב מנסה "להחיות" את הרשות הפלסטינית: מתכננת לאמן כוחות משטרה

ארה"ב מקווה לסלול את הדרך להשתלטות של הרשות הפלסטינית, על עזה אחרי המלחמה. ה'ווינגטון פוסט' דיווח כי ארה"ב נאבקת "להחיות" את הרשות הפלסטינית לתפקד בעזה אחרי המלחמה

נתניהו: "פועלים להגירה מרצון של עזתים מהרצועה"

ראש הממשלה נתניהו אמר בישיבת הסיעה כי הוא פועל להגירה מרצון של עזתים מרצועת עזה, בתגובה לח"כ דנון שאמר כי "חייבים להקים צוות שידאג לכל מי שירצה לצאת מעזה למדינה שלישית"

דיווח: מפקד בכיר במשמרות המהפכה חוסל בסוריה

מפקד בכיר במשמרות המהפכה האיראניים חוסל ב"הפצצה ישראלית" באזור הכפרי של דמשק, כך דווח בתקשורת הערבית. לפי הדיווחים מדובר במפקד שאחראי על הכוחות האיראניים בסוריה

הזוי: בישראל שוקלים: הגליית מנהיגי חמאס מהרצועה

בישראל שוקלים לאחרונה אפשרות לפיה בתום המלחמה יוגלו אנשי הנהגת חמאס ברצועה, בהם דף וסינוואר - אך כל זאת רק בהנחה שיעדי המלחמה לא ייפגעו כחלק מכך. גורם ישראלי: "יש לא מעט מדינות שיכולות לקלוט אותם, למשל קטר"

ילד בן 6 שטס מפילדלפיה לפלורידה נחט באורלנדו

ילד בן 6 טס לבדו בטיסה לא נכונה של חברת ספיריט איירליינס בארה"ב. הילד טס מפילדלפיה לדרום מערב פלורידה, אך מצא את עצמו באורלנדו

שנת אחים

חיליים יצאו אחרי לחימה של חודשיים וחצי ברצף להתרעננות קצרה לפגוש את בני המשפחה בסופ"ש. מפקדים הסבירו מדוע המתינו כ"כ הרבה זמן | "הייתי בטוח שישראל תיראה אחרת, מאוחדת. פתחתי לראשונה מזה חודשיים אינטרנט, חדשות, רשתות, הכל שחור. שוב אותה שנת אחים. מדכא". מספר מפק"צ

דיווח: יד ימינו של פוטין סייע לחסל את פריגוז'ין

יד ימינו של פוטין סייע לחסל את פריגוז'ין. ניקולאי פטרושב, בעל ברית של המנהיג הרוסי במשך עשרות שנים, עמד מאחורי ההתנקשות במפקד המורד של קבוצת שכירי החרב וגנר. "היה צריך לסלק אותו"

איראן מאיצה שוב את העשרת אורניום אל מעבר ל-60 אחוז

ישראל למצרים: "תתפנו מאזור ציר פילדלפי אנו בדרך להשתלט עליו"

איראן מאיימת להפעיל מיליציות דייגים על בסיס דוקטרינה סינית

מאז מלחמת איראן-עיראק בשנות השמונים של המאה הקודמת, מטפחים האיראנים את חיל הים של משמרות המהפכה, אשר מפעיל אלפי כלי שיט קטנים מסוגים, רובם כלי תקיפה מהירים עם יכולות ירי טילים נגד כלי שיט וטורפדו, ועשרות צוללות ננס.

המיליציות הימיות האיראניות היא עליית מדרגה ביכולת הלוחמה האסימטרית של חיל הים של משמרות המהפכה, בין אם לאיסוף מודיעין, הפגנת נוכחות, הטרדת הצי האמריקאי או תקיפת אוניות סוחר.

בשבועיים האחרונים הודיעו מספר חברות ספנות, כולל צים, כי נתיב השיט שלהן מאפריקה לאירופה השתנה, וכי חן לא תעבורתה במצרי באב אל-מנדב ותעלת סואץ עקב תקיפות מרובות של החות'ים מתימן.

נתיבי השיט השתנו ויעברו דרך קרן אפריקה, במסע המקיף את אפריקה. מיליציות הדייגים האיראניות הפועלות גם באזור טנזניה עלולות לשבש גם את נתיב השיט החלופי, לפגוע בתנועת אוניות הסוחר באזור, ולגרור למק כלכלי רב עוד יותר. מזה שנגרם כיום כתוצאה מתקיפות החות'ים.

הצי האמריקאי וצייס אחרים הפועלים באזורי הפעולה של המיליציות האיראניות, יתקשו לזהות ולסווג את סירות הדיג כאיום (או כתמימות), כמו גם לפעול מולן. הזיהוי של הסירות האיראניות ידרוש מודיעין רב ולאורך זמן, מודיעין אשר הצי האמריקאי יידרש לו על מנת לפעול במרחבי הזירה.

מוטב יהיה אם גם המודיעין הימי הישראלי יפעל ליצירת מסד נתונים ומודיעין שוטף אודות פעולת המיליציות האיראניות, מיקום כלי השיט שלהן, דפוסי פעולתן, אמצעי הלחימה ובניין הכוח שלהן.

חשוב יהיה לעקוב האם מיליציות הדייגים יפעלו גם באזור באב אל-מנדב והים האדום, למניעת פיגועי טרור נוספים באזור ישירות על ידי האיראנים.

מיליציות הדייגים, או הבאסיג' הימי, צפויות לפעול ממצרי הורמוז, דרך הים הערבי, מפרץ עומאן, האוקיינוס ההודי ועד קרן אפריקה

בשלהי חודש דצמבר 2023, הכריז מפקד חיל הים של משמרות המהפכה של איראן, על הקמת זרוע חדשה הכוללת מיליציות דייגים ימית, שתפעיל אלפי סירות דיג גדולות.

מטרת המיליציה היא להוות בסיס קדמי לאיסוף מודיעין ובניית תמונה ימית רחוק מחוף האיראני, כמו גם הגדלת כוח האש ויכולות התקיפה של חיל הים של משמרות המהפכה, בדגש מול חצי האמריקאי.

מיליציות הדייגים, או הבאסיג' הימי, צפויות לפעול ממצרי הורמוז, דרך הים הערבי, מפרץ עומאן, האוקיינוס ההודי ועד קרן אפריקה. סירות הדיג של המיליציות תהיינה חמושות במקלעים, נשק קל ורקטות 107 מ"מ.

הדייגים, אנשי המיליציות, עברו אימונים על ידי אנשי חיל הים של משמרות המהפכה. על פי דבריו של מפקד חיל הים של משמרות המהפכה, מיליציות הדייגים כוללות כ-33,000 סירות דיג המגוסות באופן מלא, כ-55,000 סירות נוספות של מתנדבים על פי הצורך וסירות דיג נוספות הפועלות באזור טנזניה.

יש לציין שעל פי חוק השיט הבינלאומי, לאוניות מלחמה אסור לפתוח באש או לעלות על סיפון כלי שיט אזרחי ללא הצדקה וחשד מבוסס כי כלי השיט האזרחי מבצע פשע. הצי האמריקאי יימנע מלפעול מול כלי שיט כאלו.

הפעלתן של המיליציות הימיות היא אימוץ הדוקטרינה של הצי הסיני, הפועל בדרך דומה מול הצי האמריקאי בים סין הדרומי.

האיראנים מפעילים צי גדול אך מיושן יחסית הפועל רחוק ממצרי הורמוז עם יכולות מגוונות, יחד עם חיל הים של משמרות המהפכה, הפועל בעיקר במצרי הורמוז ובמפרץ עדן.

טוב בדיחות בטלגרם
T.ME/NETOJOKES

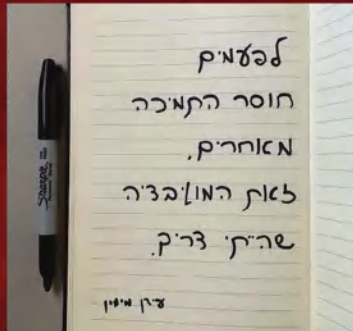
לחשוב שזה משתלט על ספינות,
מונע מהם להגיע לעדם ומידי
פעם תוקף את אילת

כשמישהו מדדג אותי

ערפיליות בחלל

קדושת הפדשה

| הקפדת יוסף על יעקב |

יוסף שאל עם שפתיים קמוצות הוא מסתכל על אבא שלו מה זה חברון ולמה את אמא שלי לא לקחת לחברון, [לקבור אותה במערת המכפלה, או] לכל הפחות לבית לחם לקחת אותה לקבור אותה בבית קברות עם אוהל יפה בית יפה ציון יפה ואף על פי שאני מטריח עליך להוליכני לארץ כנען ולא עשיתי ככה לאמך, אני יודע שאתה מאוד מקפיד עלי ויש בלבך עלי ויש לך קושיא עלי, אז אני אומר לך, אז אולי נגיד שהייתי רחוק שהייתי כמה ק"מ מבית לחם, לא, הייתי קרוב הייתי 0002 אמה אז אולי תגיד שידד גשם, עוד מעט ירד גשם מבול, ירד מבול, לא חרד מבול, שום מבול לא ירד, אולי תגיד שהיה גשמים לא היה גשמים עת הגריד אולי תגיד שהיה שם בורות לא היה בורות לא היה שום בורות.

אז למה, למה? כי ידעתי שאם היא תהיה בבית לחם אי אפשר יהיה להגיע לציון שלה אם זה היה עכשיו בבית לחם אי אפשר היה להגיע, חוץ משובו בנים אף אחד לא יכול להגיע, היו זורקים בקבוקי תבערה רימונים יורים.

בויחי שיעקב אומר ליוסף אני יודע, יעקב עכשיו בגיל 741 והוא קבר את רחל בגיל 99 אז היא נפטרה, זה יוצא, 741 ועוד שנה זה 84, 84 שנה יוסף הולך עם מרידות על אבא שלו עם הקפדה על אבא שלו למה אבא שלו קבר אותה באמצע הכביש, ואני בבואי מופן מתה עלי רחל בדרך, באמצע הדרך, ויש עוד כברת ארץ, מה זה כברת ארץ 000,2 אמה, 000,2 אמה זה עשר דקות הולכים עשר דקות עם החמור זה רבע שעה, אדם ברגל הולך את זה בעשר דקות, הלכנו מקבר רחל לכיכר בשכם זה שתי דקות לכיכר המרכזית היינו הולכים את זה כל יום לכיכר המרכזית, עשר דקות, היינו 000,2 אמה מבית הקברות, והוא אמר אני קברתי אותה דווקא בכביש באמצע הכביש עוד לפני בית לחם.

אז אומר יעקב אני יודע שאתה מקפיד עלי אני יודע שיש לך בלבך עלי אני יודע את זה, כי הוא אומר לו תיקח אותי לחברון אז

קדושת הצדיקים

| הקלות של הצדיק – הם ברכות |

רקפות, לא פלגיוזת, זה כל אחד יכול לקטף, [אבל הדודאים שמצא ראובן] זה משהו נדיר נדיר נדיר שלא נמצא בכלל אומר הזהר, זה היה הכרובים, כי אם זה דבר רגיל אז רחל יכולה לשלח מישוהו לקטף לה גם כן כמה דודאים, אלא זה היה שרק ראובן [יכל למצא ולהביא], כיון שראובן היה מעולם האצילות.

ראובן היה הבכור, יתר שאת ויתר עז, ראוי לכהנה, ראוי למלכות, הכל היה צריך לצאת מראובן, רק - פחו כמים, כי אסור שאדם יעשה תנועה אחת בלי שעה התבודדות, אם הוא היה עושה שעה התבודדות הוא לא היה נכשל, אפלו שזה היה לשם שמים, כי אדם לא יודע מה זה מצוה ומה זה עברה, מה זה הצדיק האמת, את אשר החמרת הקלתי אשר הקלת החמרתי. (מעלות הצדיקים).

כי ראובן ושמעון הם מעולם האצילות, הם הרבה יותר גבוהים מיהודה, ולכן הוא (- יעקב) מקלל אותם [קדם פטירתו] כמו צ"ח קללות, [הקלות שבפירשת] כי תבא זה ברכות, "כל המתלה אשר שמתו במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך" (שמות טו, כו), "[גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת] יעלם [יתה עליך]" (דברים כח, סא), שה' יעלים את כל המתלות.

כשהצדיק מקלל זה הברכות הכי גדולות, כי ברגע שראובן ושמעון היו בעולם האצילות אז הם קבלו רק קללות, רק קללות! "ראובן בכרי אתה ... יתר שאת ויתר עז: פחו כמים אל תותר כי עליית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה" (בראשית מט, ג-ד).

כי ראובן חפש את הדודאים, דודאים זה לא

מילתא דבר יהותא

6: אני לא אוהב את הגברים האלה, שאומרים:
"שמקומה של האשה הוא במטבח" – ומה עם
הסלון והחדרים? מי בדיוק ינקה אותם? אני??

7: מאחורי כל אבא לשלושה ילדים – עומדת
אמא לארבעה ילדים...

8: אשתי אמרה לי: אתה נחמד, חכם, וחיובי,
ויש לך את כל הכלים להצלחה. הם מחכים לך
בכבוד...

9: בתכלס, 'פסיכולוג', זה אדם שאתה משלם
לו המון כסף כדי שישאל שאלות – שאשתך
שואלת בחינם...

10: מה השקר שאתם משתמשים בו בשביל
לסיים שיחה – אני למשל: "אני נכנס למעלית,
חוזר אליך"...

1: הדבר היחיד שזול במדינת ישראל – זה חי
אדם!

2: פגיעה ישירה בילה בסביון – ככל הנראה יש
'סוכני ביטוח' נפגעי חרדה...

3: הציעו לי לעשות "ביטוח חיים". שאלתי
את הפקידה מה זה? ענתה לי: אתה עושה את
ה'ביטוח' – ואנחנו עושים את החיים'...

4: אבא, מה זה 'גבר'? גבר זה מי שמשגיח
על משפחתו, על ביתו, דואג לביטחון של כולם,
ושלאף אחד לא יחסר... הבנתי, שאהיה גדול
אני רוצה להיות גבר כמו "אמא"...

5: אם הבעל הוא 'ראש המשפחה' – מה תאמרו
על האשה? האשה – היא הצוואר' שמסובב את
הראש!...

קדושת הצדיקים

וככה האחים הלכו, ככה כתוב בפלח הרימון, האחים הלכו יחפים, ראובן בן 71 תוסיף לו 6 שנים אז 32, בחור בן 32 כמו ראובן הולך יחף כמו קבצן, למה? כי הארץ הייתה קדש קודשים, ארץ ישראל זה אבן השתיה, ארץ ישראל זה נקודת הבריאה ומשם ה' ברא את העולם, עד שמכרו את יוסף היה הכל קדש קודשים, הלכו יחפים, הרגישו את הקדושה, הרגישו את הקדושה כמו שמרגישים את הקדושה בתוך בית המקדש, כל זה היה הקדושה של צדיק האמת, וברגע שמכרו אותו הם הפסיקו להרגיש את הקדושה, פתאום הכל דוקר, הקוצים והברקנים, הלכו על הקוצים כמו הבדואים הולכים על הקוצים, הולכים יחפים, כבר צמח להם עור עבה, לכל הבדואים יש עור עבה בכף הרגל והם דורכים על קוצים ולא מרגישים כלום, האחים בלי עור עבה, יש להם את העור הכי עדין ולא היה דוקר שום דבר, אם אדם הולך עם הצדיק שום דבר לא דוקר, שום דבר לא דוקר אותו, הוא הולך עם הצדיק הקדוש, עם רבינו. (שעור מתשפ"ב)

| אם אדם הולך עם הצדיק – שום
דבר לא דוקר |

ויחי שזוה "תהיין לראש יוסף ולקקד נזיר אהיו", יוסף זה הקדקד, יוסף זה הצדיק האמת, את צדיק האמת הם מוכרים ולכן היה רעב שבע שנים, היה שנתיים ואחרי זה היה רעב שבע שנים, היה רעב שבע שנים, היה רעב בכל העולם כי מכרו את יוסף.

ולפני מכירת יוסף הם הלכו בלי נעליים לא כמוכם שאתם הולכים עם נעליים, האחים הלכו בלי נעליים וגם יעקב כי ארץ ישראל זה קדש קודשים, הרגל צריכה לגעת ברצפה, כתוב הרמב"ם אמר שאסור ללכת עם גרביים בבית המקדש, יום כיפור כולם הולכים יחפים לגמרי, בבית המקדש הרגל צריכה לגעת בקרקע הקדושה, במרצפות הקדושות, בשיש הקדוש, לכן הרצפה צריכה להיות משיש ואסור שהאבן תתנדנד, צריכים את כל האבנים לקבוע חזק, לפני יום כיפור צריכים לשפוך הרבה מלט שם שהאבנים יהיו מחוברות טוב לאדמה, כולם הולכים יחפים וגם הכהן הגדול הולך יחף שזה יגע ברצפה.

היציאה להורים

| ללמד את הילדים עם חיות |

להיות גדול הדור, כי שנה שלמה הוא למד את הפרשה, לא שעה בשבוע, למד את כל הפרשה עם הרמב"ן. [ר' חיים קניבסקי, שנה שלמה הוא רק גמר את הפרשה – שנתים, ביום ששי עם כל הפרושים, עד השקיעה, אחרי זה שבת עם הרמב"ן, הכי מעגן שבועלם, יותר מכל הספורים, [יותר מ] כל האיפונים, כל ה... וללמד איתם (- עם הילדים) את הפרשה, ומקץ, ויחי, ולשאל למה [יעקב אבינו] הוא עושה ככה (- שכל את ידיו), הוא הולך לאט, הוא יכול להגיד ליוסף תביא לי את אפרים בצד ימין ואת מנשה בצד שמאל, למה לעשות ככה? עוד קושיא, [אפשר להגיע] לעוד אלף קשיות, כל זה לדבר עם הילדים, שהילדים יתחילו להרגיש חיות. (מעלות הצדיקים).

הכל צריכים ללמד עם הילדים, כל זה שנה יתה עם ציורים, שיהיה עם חיות. מלמדים אותו, זה לא שנה כלום, שומעים את הרב, אחרי זה הם לא רוצים לבוא לחידר. לא מבינים מדוע? כי זה לא עם חיות, לא עם ציורים! איך שאליעזר עף באויר, שאברהם עף באויר, שמאבר [אחד ממלכי סדום] עף באויר [למרד בקב"ה], להראות להם את כל הרשי. [וכן בלימוד] קצות החשן, כל קצות החשן צריך קדם לראות את המקורות, כי הוא מחבר את כל הסגיות, בתשע כבר נגמר שחרית, עד שבע, עשר שעות. כלם לגמר את הפרשה, כל מה שזכה ר' חיים קניבסקי

קדושת הבית

| אשה שמוסרת את הנפש – היא
יותר גדולה מהאמהות |

מוסרת את הנפש היא יותר גדולה מהאמהות, כי שרה הלכה אחרי אברהם, ורחל ולאה אחרי יעקב, אבל יעל היא מעצמה בלי שאף אחד אמר לה, ויצחק ראה את שרה באהל [אחר פטירתה] מגיל ארבעים [אז נשא את רבקה]. הוא ראה אותה עד גיל מאה שמונים, מאה ארבעים שנה אז הוא זכה לראות את אמה שלו, אבל יעל בלי לראות כלום, כי אם סיסרא היה מתעורר אלפית שניה [כשהתקרבה עם היתד להרגו] היא לא הייתה בחיים, אז [לכן] יעל היא זכתה להיות עלי. (מעלות הצדיקים).

תבורך מנשים יעל אשת חבר הקני מנשים באהל תבורך מאן נשים שבאהל שרה רבקה רחל ולאה, [היינו שיעל מבורכת יותר מהאמהות הקדושות].

כשאשה היא קדושה וטהורה, אז היא זוכה להיות [בגלגול הבא] הפהן הגדול, כשאשה יושבת בספקה היא כמו הפהן הגדול, יעל זכתה להתפך מייעל לעלי, והיא באה בגלגול הבא בתור עלי, וחנה היא הייתה חבר, [אותיות רחב, שחנה אמרה:] "רחב פי על אויבי" (שמואל א' ב, א), יעל אשת חבר הקני זה גימטריא אברהם יצחק יעקב, שרה רבקה רחל ולאה (680,1), היא זכתה להיות הגימטריא של שרה ורבקה, כי יעל כללה את כל האמהות.

כתוב [נויר כ"ג] שיעל הייתה יותר גדולה מהאמהות כי יעל מסרה את הנפש, שאשה

1 נזיר כג, ע"ב

קדושת הגמרא

| להנצל מהמחשבות רעות – רק ע"י הגמרא בעיון |

בלי ש"ס, בלי לחדד את השכל, כתוב בתורה ס"ב, אז אין דע מה שתשיב לאפיקורס, כי אדם מלא מחשבות רעות מהיום שהוא נולד, והוא לא יכול לבער אותם, רק על ידי למוד בעיון, יש תלת גלגלי חללא דמוחא, וזה לא יכול [להתגבר על המחשבות הלא טובות], רק אם זה מתמלא בתורה ותפלה, בתורה וגמרא ולמוד בעיון אדם יכול לנצח את המחשבות הלא טובות. הוא יסע לציון מיליאד פעם, ידפוק את הראש בקיר מיליון, טריליון פעם, הוא לא יכול לטהר את המוח שלו, רק על ידי למוד בעיון. הרב'ה אומר בתורה ק"ה ס"ב ועוד תורות. אדם חושב שהוא נהיה ברסלב הוא פטור מלמוד הגמרא. (מעלות הצדיקים).

כתוב בחלין ח' עמוד א': אמר ר' זידא אמר שמואל השוחט בסכין מלבנת מה קודם למה חדודה ללבונה [כלומר שמתה קדם מחד הסכין ואחר כך מקבלת כוזה והשחיטה כשנה] או לבונה לחדודה.

פה יש רמז אדיר, כי כל מי שבא לברסלב אז הוא רוקד על השלחנות, קופץ, פתאום הוא שותה ויסקי או וודקה, למה? כי אין את החדודה, הוא לא מחדד את המוח [בלמוד הגמרא], הוא בא ישר עם התלהבות, עם לבונה, הרב'ה רוצה שתלמדו ירושלמי, תלמדו קצות החשן, תלמדו נתיבות המשפט, אדם

קדושת המידות

| חובת הנסיעה ליוסף הצדיק |

ככה מכפרים על המכירה כי לכל אחד יש חלק במכירה כולנו היינו מעוברים בשבטים בראובן בשמעון בלוי ביהודה היינו מעוברים בכל השבטים בזמן המכירה היו כל הנשמות היו מעורבות במכירת יוסף והיו צריכים להתנגד למכירה ולא התנגדו, היחידי ש... ראובן לא היה במכירה לכן "יחי ראובן ואל ימת" (דברים לג, ו), ראובן הוא חי ראובן עבר את הסמבטיון, שראובן הגיע לסמבטיון הסמבטיון הפסיק לזרוק אבנים ואז הם עברו והם לא יכולים עכשיו לחזור, עכשיו לא יודעים איפה הסמבטיון. (שעור מתשפ"ג)

כל מי שנוסע לשכם יורים עליו אין אחד שלא יורים עליו כל אחד יורים עליו אפילו שנוסעים כל יום אבל יורים עליהם הם נוסעים לא אכפת להם יורים עליהם לא יורים הם יודעים שיוסף הצדיק שומר מגן.

יוסף הצדיק יש לו את הכוח הכי גדול מכל הצדיקים יוסף הצדיק זה השלמות זה עת הזמיר הגיע קול התור נשמע בארצנו, הניצנים נראו בארץ זה יוסף הצדיק, יוסף הצדיק חי וקיים אנחנו חייבים לנסוע אליו כל יום לנסוע אליו חייבים, יוסף רואה אותנו שומע אותנו

שתהיו
חזקים
בממון
ברצון
ובטרח

זבכך, מצווה אני
עליכם שתדפיסו
הספרים.
שיהיה יפוצו
מעיינותך
חוצה

מקיימים את צוואת ר' נתן זוע"א

ומשתתפים בהדפסת והפצת ספריו של מורינו הרב שליט"א

המגלה ומאיר את דרך רבינו הקדוש והנורא בעולם בהדפסת

ספרי מורינו הרב החדשים

תשע"ו

1

חלק ג'

שיעורים שנאמרו מחודש
שבט עד סוף השנה
רובם מתוך בור הכלא הנורא
בדרום אפריקה ובארץ ישראל

תשפ"ב

3

חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש
שנת השחרור!

תשפ"ג

3

חלקים

שיעורים • מכתבים • מאמרים
• תפילות • קריאות קודש

למרטם נוספים:

058-3289-318

ניתן להנציח מהדורות, חומשים, פרשות, וחודשים, להשתתף בהדפסת הספרים הקדושים.